

Лоис Макмастър Бюджолд
Сетаганда

На Джим и Тони

ГЛАВА 1

– И така, дали „дипломацията е изкуство на водене на война, започната от някой друг“ – попита Иван, – или е друг начин за решаване на проблема? „Войната е дипло...“

– Дипломацията е продължение на войната с други средства – изречитира Майлс. – Чжоу Ен Лай, двадесети век, Земята.

– Ти какво, да не си ходещ сборник с цитати?

– Не, но командир Тънг е точно това. Събира стари китайски мъдрости и ме кара да ги уча наизуст.

– И какъв е бил старият Чжоу – дипломат или воин?

– Мисля, че трябва да е бил дипломат – след кратък размисъл отговори лейтенант Майлс Воркосиган.

Предпазните колани го дръпнаха назад, когато спомагателните двигатели се включиха и наклониха совалката, в която се намираха двамата с Иван. Седалките им бяха разположени една срещу друга в късия корпус. Майлс протегна врат, за да хвърли поглед през рамото на пилота към разгъващата се отдолу планета.

Ета Сета IV, сърцето и главният свят на обширната сетаганданска империя. Майлс си представи осем развити планети и заобикалящия ги пръстен от съюзни или марионетни светове. Не че сетаганданските гемлордове биха се отказали да разширят владенията си още, естествено за сметка на съседите. Стига да можеха.

Е, няма значение колко са могъщи. И те, подобно на всички други, можеха да изпратят в даден момент през хиперпространството само толкова военна сила, колкото можеше да побере един-единствен кораб.

Само дете някои хора имаха дяволски големи кораби.

Багрите на залеза изплуваха над кривата на планетата, докато спускателният апарат следваше орбитата си от куриерския кораб на Бараярската империя към сетаганданската разпределителна станция. Нощната страна застрашително проблясваше. Континентите бяха покрити със светлини. Майлс беше готов да се обзаложи, че би могъл да чете на тези светлини, сякаш над него свети пълна луна. Родният Бараяр изведнъж му се стори дълбока затънтена провинция – там мракът беше нарушаван съвсем нарядко от редките проблясъци на градовете. Високотехнологичната бродерия от светлини на Ета Сета беше прекалено... крещяща. Да, твърде претрупана, подобно на жена, прегърбена под тежестта на

собствените си бижута. „Безвкусица – опита се да си внуши той. Да не съм някой прост селяндур. Аз съм лорд Воркосиган, офицер и благородник.“

Разбира се, такъв беше и лейтенант лорд Иван Ворпатрил, но това не караше Майлс да се чувства по-добре. Погледна братовчед си, който също се визираше надолу с жаден поглед и полуотворени устни. Иван приличаше на дипломат – висок, стегнат, тъмнокос, с лека усмивка на красивото си лице. Всекидневната униформа му стоеше идеално. Мислите на Майлс отново потекоха в обичайното омразно течение.

Неговите собствени униформи трябваше да се преправят, за да му станат и да прикрият, доколкото е възможно, недъзите, които имаше по рождение и които годините медицински интервенции се мъчеха да коригират. Трябваше да е благодарен, че медиците бяха направили толкова много за него. Въпреки че беше дребен, невероятно грозен и с чупливи кости, поне му беше спестен ужасът да прекара живота си в инвалидна количка.

Той можеше да стои прав, да се движи и дори да тича, ако се наложи. Слава Богу, Имперската служба за сигурност не му плащаше, за да бъде красив, а за да бъде умен. Въпреки това не го напускаше болезнената мисъл, че е изпратен на предстоящия цирк да стои до Иван и да го кара да изглежда по-добре. ИмпСи със сигурност нямаше да го изпрати на други интересни задачи, ако не беше секретното поръчение на шефа на службата Саймън Илян, придружено с лаконичното „...и гледай да стоиш настрана от неприятностите“.

От друга страна, може би Иван беше изпратен, за да стои до Майлс и да го накара да звучи добре. При тази мисъл лицето му се проясни.

Орбиталната разпределителна станция се появи точно в очаквания момент. Дори дипломатическите апарати не можеха да се спуснат направо в атмосферата на Ета Сета. Това се смяташе за нарушение на етикета, все едно да се опиташ да привлечеш вниманието към себе си, като стреляш с бластер. Сигурно повечето цивилизовани светове имаха подобни ограничения, допусна Майлс. Ако не заради друго, то поне за да се предпазят от биологично замърсяване.

– Чуда се дали смъртта на императрицата е била естествена – подхвърли Майлс. В края на краищата, Иван не би могъл да знае отговора. – Случи се доста внезапно.

Иван сви рамене.

– Тя беше от поколението преди чичо Пьотър, а той самият беше доста възрастен, когато си отиде. Това е хубава параноична теория, но

не мисля така.

– Страхувам се, че Илян е съгласен с теб. Иначе нямаше да прати нас. По-нормално щеше да е, ако беше хвърлил топа самият император, а не някаква стара и дребна хоут-дама.

– Но в такъв случай нямаше да сме тук – логично заключи Иван. – Щяхме да даваме наряди в някоя отбранителна база, докато кандидатите за престола заговорничат един срещу друг. Така е по-добре. Пътешествия, вино, жени, музика...

– Това е официално погребение, Иване.

– Е, поне имам право да се надявам, нали?

– Както и да е, от нас се очаква само да наблюдаваме. И да докладваме. Какво и защо, не ме питай. Илян подчерта, че иска писмени доклади.

Иван изстена.

– „Как изкарах ваканцията“. От Иван Ворнатрил, двадесет и две годишен. Господи! Сякаш отново съм в училище.

Собственият двадесет и трети рожден ден на Майлс щеше да бъде малко след този на Иван. Ако тази досадна задача приключеше навреме, можеше да си бъде вкъщи за празника. Приятна мисъл. Очите на Майлс блеснаха.

– Все пак може да бъде весело да описваме събитията за забавление на Илян. Защо официалните доклади трябва винаги да бъдат издържани в ужасен мъртъв и сух стил?

– Защото са рожба на мъртви и сухи мозъци. Ама и ти си един! Не се вживявай толкова. Илян няма чувство за хумор, то би го лишило от работа.

– Не съм много сигурен... – Майлс гледаше как совалката следва набелязания курс. Разпределителната станция приближаваше, огромна като планина. – Щеше да е интересно да се срещнем със старата дама, докато е още жива. Видяла е много неща през този век и половина. Макар и под странен ъгъл, от харема на велможите.

– Такива незначителни варвари като нас никога не биха били допуснати до нея.

– Сигурно. – Совалката спря и някакъв огромен сетагандански кораб с отличителните знаци на един от външните светове мина покрай тях, като маневрираше с чудовищното си туловище с удивителна прецизност. – Сигурно всички сатрап-губернатори и свитите им са се събрали за събитието. Бас държа, че точно сега сетаганданската служба за сигурност има доста работа.

– Дори да дойдат само двама губернатора, останалите ще бъдат принудени също да се появят, само и само за да могат да ги държат под око – повдигна вежди Иван. – Сигурно ще бъде голяма веселба. Церемонията като изкуство. По дяволите, сетаганданците правят изкуство дори от изсекването. Могат да ти се присмеят за всяко погрешно движение.

– Това ме убеждава, че сетаганданските хоут-лордове все още са хора, въпреки всичкото бъзикане в собствените си гени.

– Целенасочено създадените мутанти си остават мутанти – направи гримаса Иван, хвърли поглед към внезапно вкаменилата се фигура на братовчед си, прочисти гърлото си и се опита да намери нещо интересно, към което да гледа.

– Много си дипломатичен, Иване – с пресилена усмивка отговори Майлс. – Не си търси белята с остроумието си, а?

„Дивилна или каквато и да е. Но задача.“

Иван се отърси от краткото си объркване. Пилотът, бараярски сержант в черна работна униформа, умело насочи малкия кораб към определеното за скачване място. Гледката отвън изчезна в мрака. Контролните светлини блеснаха приветливо, чу се звук на сервомотори и скачването завърши. Майлс се освободи от коланите си само миг след Иван, като се мъчеше да изглежда безразличен. Никой сетаганданец нямаше да си позволи да го докосне с пръст. Той беше Воркосиган. Въпреки това сърцето му беше лудо.

Надяваше се, че бараярският посланик ги чака, за да поеме високопоставените си гости и да им покаже как да действат по-нататък. Майлс повтори наум подходящите поздрави и внимателно си припомни лично то послание от баща си. Входният отвор вдясно от седалката на Иван се завъртя и вратата се отвори.

През нея влетя човек, рязко се спря, хванал се за скобата на вратата, и се вторачи в тях с широко отворени очи. Дишаше тежко. Устните му се мърдаха, но Майлс не беше сигурен дали ругае, дали се моли, или си повтаря нещо научено наизуст.

Беше възрастен, но не и старец, с широки рамене и на ръст поне колкото Иван. Беше облечен в нещо, което Майлс взе за униформа на служител на станцията – светлосиво и бледомораво. Косата му беше бяла, но по лицето си нямаше абсолютно никаква растителност – нито брада, нито вежди, нито дори мъх. Ръката му се стрелна към лявата подмишница.

– Оръжие! – извика Майлс. Пилотът все още се освобождаваше от предпазните ремъци. Майлс беше прекалено слаб физически, за да се

нахвърли върху нападателя, но рефлексите на Иван бяха тренирани доста добре – ако не в двубои, то поне в многобройните тренировки.

Двубоят в условия на безтегловност винаги е невероятно труден, отчасти поради необходимостта да се държиш здраво за противника си. Двамата се вкопчиха един в друг като борци. Нападателят посегна отново, но не към подмишницата, а към десния джоб на панталона си, но Иван успя да избие блестящия невроразрушител от ръката му.

Оръжието полетя и се удари в отсрещната страна на кабината, като се въртеше във всички посоки.

Майлс винаги беше изпитвал ужас от невроразрушители, но никога досега в качеството им на метателно оръжие. Невроразрушителят два пъти рикошира от стените на совалката, преди той да успее да го сграбчи и да го насочи настрани, като внимаваше да не улучи, без да иска, себе си или Иван. Оръжието беше малко, но заредено и смъртоносно.

Междувременно Иван се беше озовал зад нападателя и се опитваше да му извие ръцете. Майлс издебна удобен момент и измъкна второто оръжие от левия вътрешен джоб. Беше някакъв подобен на пръчка предмет, който първоначално взе за парализираща палка.

Човекът изкрещя силно и започна да се гърчи. Уплашен, без да е съвсем сигурен какво е направил, Майлс се отблъсна далеч от биещата се двойка и благоразумно се скри зад креслото на пилота. Страхуваше се – съдеше по предсмъртния вик, – че току-що е измъкнал от човека захранването на изкуственото му сърце или нещо подобно. Той обаче продължаваше да се бие, така че едва ли беше толкова смъртоносно, колкото звучеше.

Нападателят се изтръгна от хватката на Иван и рязко се отдръпна към отвора. Настъпи една от онези редки паузи, когато противниците се опитват да поемат дъх и да се справят с притока на адреналин. Човекът гледаше встрещено към Майлс, който държеше пръчката в ръката си. Изражението на ужас се промени в – триумф? Със сигурност не. Безумна радост?

Сега, когато към сбиването щеше да се присъедини и пилотът, нападателят отстъпи назад в гъвкавата тръба към дока. Майлс последва Иван точно навреме, за да види как нападателят, вече стъпил здраво на краката си под въздействието на изкуствената гравитация на станцията, нанесе на преследвача си ритник в гърдите, който го отхвърли обратно през портала. Докато Майлс и Иван се мъчеха да се освободят един от друг и дишането на Иван се поуспокои, нападателят побягна. Стъпките му отекваха по дока. Накъде?... Пилотът, след като хвърли кратък

поглед, колкото да се увери, че пътниците му са временно в безопасност, побърза обратно в совалката, за да отговори на повикващия сигнал.

Иван се изправи на крака, изтърси праха от дрехите си и се огледа. Майлс направи същото. Намираха се на малък, мръсен, лошо осветен товарен док.

– Знаеш ли – каза Иван, – ако този тип се окаже някой митнически инспектор, здравата сме я загазили.

– Помислих си, че ще стреля срещу нас – каза Майлс. – Поне така изглеждаше.

– Но не видя оръжие преди да извикаш.

– Работата не е в оръжието, а в очите. Изглеждаше така, сякаш ще се опита да направи нещо, което го плаши до смърт. И извади оръжие.

– Но след като му скочихме. Кой знае какво искаше да направи?

Майлс бавно се завъртя. Не се виждаше жива душа – нито сетаганданец, нито бараярец, нито никой.

– Нещо не е наред. Или той не е попаднал на подходящото място, или ние. Тази дупка не може да бъде нашето място за скачване, нали? Къде е бараярският посланик? Почетната стража?

– Червеният килим, танцьорките? – въздъхна Иван. – Знаеш ли, ако целта му е била да те убие или да отвлече совалката, той щеше да влезе с насочен невроразрушител в ръка.

– Не е бил митничар. Виж – посочи Майлс. Двете камери, монтирани стратегически на близките стени, бяха извадени от стойките си и тъжно се поклащаха, насочени надолу. – Извадил ги е от строя преди да влезе. Не разбирам. Охраната трябваше да е вече тук... Да не би да е искал совалката, а не нас?

– Теб, момче. Никой не би хвърлил толкова труд заради мен.

– Той изглеждаше по-уплашен от нас. – Майлс пое дълбоко дъх, надавайки се това да успокои сърцето му.

– Говори само за себе си. Мен със сигурност успя да изплаши.

– Добре ли си? – чак сега се сети Майлс. – Да нямаш някое счупено ребро или нещо друго?

– Ще оживея... А ти?

– Нищо ми няма.

Иван погледна към невроразрушителя в дясната ръка на Майлс и към пръчката в лявата и сбърчи нос.

– Как успя да се справиш с оръжията?

– Ами... не съм много сигурен. – Майлс пъкна малкия

невроразрушител в джоба си и прехвърли загадъчната пръчка в дясната си ръка. – Първо помислих, че това е някаква парализираща палка, но не е. Това е някаква електроника, но не знам какво точно.

– Граната – предположи Иван. – Бомба със закъснител. Могат да изглеждат по всевъзможни начини.

– Не мисля...

– Господа. – Пилотът показа глава през отвора. – От управлението на полетите на станцията ни нареждат да не се скачваме тук. Искат да се отделим и да изчакаме. Незабавно.

– Знаех си, че не сме попаднали на необходимото място – каза Иван.

– Това са координатите, които ми дадоха, господине – малко нервно каза пилотът.

– Сигурен съм, че грешката не е ваша, сержант – увери го Майлс.

– От управлението на полетите са доста категорични. – Лицето на сержанта беше напрегнато. – Моля, господа.

Майлс и Иван послушно го последваха в совалката. Докато стягаше предпазните ремъци, Майлс се опитваше да намери някакво обяснение на странното им посрещане на Сетаганда.

– Явно тази част от станцията е била преднамерено опразнена – разсъждаваше на глас той. – Обзалагам се на бетански долари, че сетаганданската служба за сигурност е по петите на онзи тип. Той е беглец, за Бога.

Крадец, убиец, шпионин? Доста интересни предположения.

– Както и да е, той беше маскиран – каза Иван.

– Откъде разбра?

– Това не е истинска коса. – Иван събра няколко фини бели косъма от зелената си униформа.

– Така ли? – изуми се Майлс. Загледа се в нишките, които Иван му протягаше през пътеката. Единият им край беше намазан с някакво лепило. – Хм.

Пилотът приключи с вземането на новите координати. Совалката се рееше в космоса на неколкостотин метра от редицата места за скачване. Наоколо, в продължение на десетки докове, не се виждаха никакви други апарати.

– Да докладвам ли инцидента на командването на станцията, господа? – попита сержантът и посегна към комуникатора си.

– Чакайте – каза Майлс.

– Господине? – изненадано се обърна към него пилотът. – Мисля,

че трябва...

– Изчакайте докато не ни попитат. В края на краищата, не е наша работа да оправяме грешките на сетаганданската служба за сигурност, нали? Това си е техен проблем.

Беглата усмивка, потисната на момента, каза на Майлс, че пилотът е напълно съгласен с този аргумент.

– Да, сър. – Отговорът прозвуча като получаване на заповед, прехвърляща отговорността от сержанта върху офицера Майлс. – Както кажете, сър.

– Майлс – изсумтя Иван. – Какво си намислил?

– Наблюдавам – отговори Майлс. – Смятам да наблюдавам и да видя колко добра е сетаганданската служба за сигурност. Мисля, че Илян също би искал да знае това, нали? Е, ще ни разпитат и ще си вземат тези неща, но така ще имаме още информация. Бъди спокоен.

Иван се облегна в седалката си. Дишането му постепенно се успокои. Нямаше повече нарушения на спокойствието. Майлс разгледа плячката си. Невроразрушителят беше с изключително фина сетаганданска изработка. Не беше предназначен за военен, а за граждански, което само по себе си беше странно. Сетаганданците не поощряваха притежаването и разпространяването на смъртоносни оръжия сред поданиците си. Но предметът нямаше никакви украшения, които да покажат, че е играчка на някой гем-лорд. Беше прост и функционален, а размерът му предполагаше, че трябва да се носи скрит.

Късата пръчка беше още по-странна. През прозрачните ѝ страни се виждаше силен блясък, който изглеждаше като украса. Майлс беше сигурен, че под микроскоп ще се видят фини гъсти вериги. На единия край на устройството имаше печат, който му прилича на куплунг.

– Сякаш трябва да се пхне някъде – обърна се Майлс към Иван и обърна пръчката към светлината.

– Може да е вибратор – ухили се Иван.

Майлс изсумтя.

– Кой знае, като се имат предвид гем-лордовете? Но не, не мисля така. – Вдлъбнатият печат наподобяваше по форма хищна птица. Дълбоко във врязаната фигура проблясваха метални линии. Някъде някой притежаваше другата част – релефната фигура на птица, покрита със сложни шарки, която можеше да отвори капака, откривайки... какво? Други шарки? Ключ за ключа... Всичко това беше невероятно елегантно. Майлс се усмихна, напълно очарован.

Иван го погледна загрижено.

– Ще им го върнеш, нали?
– Разбира се. Стига да си го поискат.
– Ами ако не го направят?
– Ще го задържа като сувенир. Прекалено хубаво е, за да го изхвърлям. Може да го отнеса вкъщи на Илян, за да могат неговите магьосници-шифровчици да се поунражняват с него поне година. Това не е аматорска дреболия, дори аз го виждам. – Преди Иван да успее да възрази, Майлс разтвори зелената си куртка и пхна устройството във вътрешния си джоб. Далеч от погледа, далеч от ума. – А... искаш ли го?
– Той протегна невроразрушителя към братовчед си.

Той определено нямаше нищо против. Успокоен от подялбата на плячката, Иван, вече съучастник в престъплението, скри миниатюрното оръжие в собствената си куртка. Майлс прецени, че тайната и зловещото присъствие на оръжието ще накарат Иван да се държи спокойно и вежливо по време на цялата предстояща бъркотия.

Най-накрая отново им позволиха скачване, този път през два дока от онзи, на който бяха пристигнали отначало. Този път вратата се отвори без инциденти. След известно колебание Иван излезе навън през тръбата. Майлс го последва.

Шестима мъже ги очакваха в сивото помещение, което приличаше досущ на първото, само че беше по-чисто и по-добре осветено. Майлс веднага позна бараярския посланик. Лорд Воробъев беше масивен здрав мъж на около шестдесет стандартни години, с остър поглед, усмихнат и съдържан. Носеше униформата на дома Воробъев: виненочервено и черно – твърде тържествено за случая, помисли си Майлс. Беше заобиколен от четирима телохранители в зелени бараярски униформи. Недалеч от бараярците стояха двама сетагандански служители в сиво-морави дрехи, които приличаха на дрехите на нападателя, но бяха по-сложно украсени.

Само двама служители на станцията? Къде беше тайната полиция, сетаганданското военно разузнаване или поне някой агент на някоя от фракциите? Къде бяха разпитващите, които Майлс очакваше?

Вместо всичко това той откри, че поздравява посланик Воробъев, сякаш не се е случило нищо, и че произнася думите, които беше репетираше толкова дълго. Воробъев беше човек от поколението на бащата на Майлс и всъщност беше назначен от него още по времето, когато граф Воркосиган беше регент. Посланикът заемаше този несигурен пост вече шест години, след като се бе оттеглил от армията и бе продължил да служи на империята като цивилен. Майлс потисна желанието си да му отдаде чест и само кимна.

– Добър ден, лорд Воробъев. Баща ми ви праща личните си поздравя, както и тези съобщения. – Майлс му подаде дипломатическия диск, което незабавно беше отбелязано от един от сетаганданците.

– Само шест куфара? – попита сетаганданецът, като кимна към багажа, когато пилотът приключи с изваждането му, отдаде чест и се върна на кораба си.

– Да, това е всичко – каза Иван. Изглеждаше напрегнат заради контрабандната стока в джоба си, но очевидно сетаганданецът не можеше да разчете изражението на братовчед му толкова добре, колкото го правеше Майлс.

Служителят махна с ръка и посланикът кимна на охраната си. Двама от тях останаха с багажа. Сетаганданецът затвори входа към кораба и тръгна нанякъде с носещата се над повърхността палета.

Иван загрижено го проследи с поглед.

– Ще си получим ли багажа?

– По всяка вероятност. След известно закъснение, ако нещата опрат до формалностите – безгрижно отговори Воробъев. – Как пътувахте, господа?

– Нормално – отговори Майлс преди Иван да успее да отвори уста. – Чак до пристигането ни тук. Това ли е обичайното място за приемане на бараярски посетители, или бяхме пренасочени по някаква друга причина? – Майлс не изпускаше от поглед втория сетагандански служител в очакване на някаква реакция.

– Пращането ни през сервизните докове е поредният малък мръсен ход на сетаганданците, за да ни покажат къде ни е мястото – кисело се усмихна Воробъев. – Прав сте, това е преднамерена обида, целяща да ни обърка. Престанах да обръщам внимание на подобни неща още преди години и ви препоръчвам да постъпвате по същия начин.

Сетаганданецът изобщо не реагира. Воробъев го третираше като част от мебелировката и той отговаряше по съответния начин. Явно това беше нещо като ритуал.

– Благодаря ви, сър, ще следвам съвета ви. Ами... вие също ли закъсняхте? Ние закъсняхме. Позволиха ни да се скачим и малко след това ни казаха да излезем обратно в космоса.

– Бъркотията днес изглежда пълна. Смятайте, че ви е оказана особена чест, господа. Оттук, моля.

Когато Воробъев се обърна, Иван хвърли умоляващ поглед към Майлс. Майлс поклати глава. „Чакай.“

Водени от безизразния сетагандански служител и обкръжени от

телохранителите, двамата млади мъже придружиха Воробъев няколко нива нагоре. Личната совалка на бараярския посланик се намираще на истински пътнически док. Имаше подходяща VIP-чалалня със собствено гравитационно поле, така че на никого не се налагаше да лети в безтегловност. Там сетаганданецът ги остави. Щом се озова на борда, посланикът сякаш леко се отпусна. Настани Майлс и Иван в удобни кресла около закрепената за пода маса с комуникационен възел, после кимна и един от телохранителите им предложи да си изберат напитки, докато чакат багажа и разрешение за тръгване. По примера на посланика двамата избраха леко бараярско вино. Майлс отпи само глътка. Искаше главата му да остане бистра. В същото време посланикът и Иван проведоха кратък разговор за пътуването и за общи приятели. Воробъев, изглежда, беше близък с майката на Иван. Майлс не обърна внимание на мълчаливата покана на Иван да се присъедини към разговора и евентуално да разкаже на Воробъев за малкото им приключение.

Защо в момента не бяха разпитвани от сетаганданските власти? Майлс започна трескаво да преглежда различните възможности.

„Това е клопка, аз съм лапнал примамката и сега те просто са оставили нещата да продължат – като знаеше какви са сетаганданците, Майлс постави тази възможност на първо място в списъка си. – Или просто са се забавили и ще дойдат всеки момент. Или... след малко.“ Беглецът трябваше да бъде хванат, след това заставен да изпее своята версия за инцидента. Това можеше да отнеме известно време, особено ако човекът е бил, да кажем, в безсъзнание по време на арестуването му. Ако е беглец. Ако властите на станцията наистина са обърнали целия район, за да го открият. Ако... Майлс разглеждаше кристалната си чаша. Отпи голяма глътка от рубинената течност и се усмихна приветливо на Иван.

Багажът и придружителите му пристигнаха точно когато привършваха питиетата си. Когато посланикът се изправи, за да контролира товаренето и заминаването, Иван се наведе над масата и настойчиво попита:

– Няма ли да му разкажеш?

– Още не.

– Защо?

– Толкова ли бързаш да останеш без невроразрушител? Обзалагам се, че посолството ще ти го отнеме точно толкова бързо, колкото и сетаганданците.

– Зарежи това. Какво си замислил?

– Още не съм сигурен... засега. – Нещата не се развиваха по начина, който очакваше. Беше се приготвил за размяна на остри реплики със сетаганданските власти в отговор на настояването им да предаде предметите. Смяташе да ги продаде срещу информация, разкрита волно или неволно. Не беше виновен той, че сетаганданците не си вършеха добре работата.

– Ще трябва да докладваме поне на военния аташе.

– Да, ще докладваме. Но не на него. Илян ми каза, че ако имам проблеми – такива, които засягат и нашето посолство – трябва да се обърна към лорд Ворийди. Той се води завеждащ протокола, но всъщност е полковник от ИмПСи и шеф на мрежата ѝ тук.

– Сетаганданците знаят ли?

– Разбира се, че знаят. Също както ние знаем кой кой е в тяхното посолство във Ворбар Султана. Това е обичайно нещо. Не се безпокой, аз ще се погрижа за това. – Майлс въздъхна. Предполагаше, че първото нещо, което ще направи полковникът, е да го откъсне от достъпа до информация. И не можеше да измисли причина, поради която Ворийди да не постъпи точно така.

Иван се облегна в креслото си, временно успокоен. Само временно, Майлс беше сигурен в това.

– Всичко е наред, господа. – Воробъев се присъедини отново към тях, седна и започна да нагласява предпазните си колани. – Нищо не е взето от имуществото ви, нищо не е прибавено. Добре дошли на Ета Сета Четири. Днес няма официални церемонии, които да налагат вашето присъствие, но ако не сте прекалено уморени от пътуването, посолството на Марилак дава тази вечер неофициален банкет за дипломатическия корпус и всичките му знатни гости. Препоръчвам го на вашето внимание.

– Препоръчвате? – попита Майлс. Когато някой с толкова дълга и блестяща кариера ти предложи нещо подобно, най-добре е да го послушаш.

– Ще видите повечето от тези хора през следващите две седмици – обясни Воробъев. – Така че това е добре за първоначално ориентиране.

– Как трябва да се облечем? – попита Иван. Четири от шестте куфара бяха негови.

– Зелена парадна униформа, ако не възразявате. Облеклото навсякъде е културен език, но тук е направо таен код. Достатъчно трудно е да се движиш сред гем-лордове, без да направиш някаква грешка, а при хоут-лордовете това е направо изключено. Униформите са винаги

подходящи или, ако не са, това поне не е по вина на носещия ги, тъй като той няма право на избор. Завеждащият протокола ще ви даде списък какви униформи да носите при всяко събитие.

Майлс се почувства облекчен. Иван изглеждаше дълбоко разочарован.

С обичайните шумове совалката се отдели от станцията. Нямахме полицаи и гонитби. Майлс обмисли третата възможност.

„Нападателят се е измъкнал. Властите на станцията не знаят нищо. Всъщност никой не знае нищо.“

Естествено, с изключение на нападателя. Майлс докосна твърдия предмет под куртката си. Каквото и да беше това устройство, онзи знаеше, че то вече е у Майлс. „Сега имам примамка за теб. Ако ѝ позволя да ме напусне, трябва да получи нещо в замяна, нали?“ Това можеше да се превърне в малко упражнение по разузнаване и контраразузнаване – по-добро от ученията, защото се случваше в действителност. Без квестори, които да следят всяка твоя грешка и после да я анализират до най-дребния детайл. Истинска практика. На определен етап от развитието си офицерът трябва да престане само да изпълнява заповеди, а да започне и да ги издава. О, Майлс определено искаше да го повишат в чин капитан от ИмПСи. Можеше ли да убеди някак Ворийди да му позволи да се занимава със загадката вместо с дипломатическите си задължения?

При тази мисъл Майлс присви очи. Спускаха се в мрачната атмосфера на Ета Сета.

ГЛАВА 2

Полуоблечен, Майлс се разхождаше из обширната стая, която му бяха отделили в бараярското посолство, и въртеше блестящата пръчка в ръка.

– Е, ако искам да задържа това нещо, дали е по-добре да го скрия някъде тук, или да го нося със себе си?

Иван, елегантен до съвършенство в куртката си с висока яка, бричове и високи военни обувки, завъртя очи към тавана.

– Няма ли да престанеш с тези глупости и да се облечеш? Ще закъснеем! Това може да е просто някаква шикозна тежест за пердета, която те докарва до лудост, докато се опитваш да ѝ придадеш някакво тайнствено и дълбоко значение. Или аз ще полудея, докато те слушам. А може и да е някаква шега на гем-лордовете.

– Доста тънка шега.

– Не изключвай възможността – сви рамене Иван.

– Няма – намръщи се Майлс и закуцука към комуникационния пулт. Отвори горното чекмедже и намери перо и бележник с пластмасови листа с водния знак на посолството. Откъсна един лист, притисна го срещу изображението и копира контурите му – с бързи и точни шрихи. След известно колебание остави пръчката и бележника в чекмеджето и го затвори.

– Не е кой знае какво скривалище – изкоментира Иван. – Ако е бомба, по-добре я изнеси някъде навън. Заради нас, ако не заради самия себе си.

– Не е никаква бомба. Помислих си за стотици скришни места, но никое от тях не е защитено от скенер, затова го оставям тук. Най-добре е да стои в оловен сейф, но нямам подобно нещо.

– Обзалагам се, че долу имат – каза Иван. – Няма ли да им разкажеш?

– Да, но за съжаление лорд Ворийди е извън града. Не ме гледай така, нямам нищо общо с това. Воробъев ми каза, че хоут-лордът на една от скоковите станции на Ета Сета е задържал бараярски търговски кораб заедно с капитана му. Заради нарушения на режима на внос.

– Контрабанда? – заинтересува се Иван.

– Не, никакви объркани сетагандански разпоредби, свързани с такси, мита и глоби. Тъй като нормализирането на търговските отношения

е основна цел на нашето правителство и тъй като Ворийди очевидно е добър, когато има вземане-даване с хоут-лордовете и гем-лордовете, Воробъов го е изпратил да се погрижи за случая, докато той се оправи с церемониите тук. Ворийди ще се върне утре. Или вдругиден. А дотогава нищо не пречи да видим докъде мога да стигна сам. Ако от това не излезе нищо интересно, ще го подхвърля на ИмпСи.

– Нима? – присви очи Иван. – А ако се окаже нещо интересно?

– Естествено пак ще постъпя така.

– Каза ли на Воробъов?

– Не съвсем. Не. Виж, Илян ми каза да се обръщам към Ворийди, и точка. Ще се погрижа веднага щом се върне.

– Както и да е, но това отнема време – повтори Иван.

– Да, да... – Майлс се дотътри до леглото, седна и се втренчи в очакващите го протези. – Трябва да намеря време да си сменя костите на краката. Тъй като не мога да издържам с органика, ще трябва да се прехвърля на синтетика. Може би ще успее да ги убеди да добавят няколко сантиметра. Само да знаех, че ще се наложи това губене на време, щях да определя датата на операцията и да се възстановявам по време на пътя и бездействието тук.

– Да, доста неразумно от страна на императрицата да не те уведоми предварително, че смята да умира – съгласи се Иван. – Слагай тези проклетите неща или леля Корделия ще ме държи отговорен, че си се спянал в котката на посолството и пак си счупил краката си.

Майлс тихо изръмжа. Иван също доста добре четеше мислите му. Затвори металните скоби около втвърдените си, обезобразени от многократните счупвания крака. Поне униформените панталони скриваха недъга му. Закопча куртката си, завърза обувките, погледна прическата си в огледалото и последва Иван, който вече беше застанал нетърпеливо до вратата. Докато излизаше, прибра сгънатия лист в джоба си. После спря и нагласи ключалката на вратата да се отваря само от допира на неговата длан. Това беше донякъде безсмислено. Като добре обучен агент на ИмпСи, лейтенант Воркосиган прекрасно знаеше колко ненадеждни са тези ключалки.

Независимо от тревогите на Иван, а може би тъкмо заради тях, двамата влязоха във файето едновременно с Воробъов. Посланикът пак носеше червено-черната си униформа и Майлс си помисли, че той определено не е човек, който се задържа дълго пред гардероба. Воробъов поведе двамата млади мъже към земехода на посолството, настани ги и учтиво седна срещу тях. Шофьорът и охраната заеха предните седалки.

Управлявана от компютърната система на уличното движение, колата потегли, но шофьорът беше готов във всеки момент да поеме управлението в свои ръце в случай на някаква непредвидена ситуация.

– Тази вечер можете да смятате посолството на Марилак за неутрална, но небезопасна територия, господа – посъветва ги Воробьов. – Забавлявайте се, но не прекалено много.

– Ще има ли сетаганданци, или банкетът е предвиден само за нас, чужденците? – попита Майлс.

– Без хоут-лордове, разбира се – отговори Воробьов. – Всички те, както и някои от най-високопоставените гем-лордове, тази вечер ще присъстват на бдение в тесен кръг. По-нискостоящите гем-лордове са свободни и сигурно ще се възползват, тъй като официалният едномесечен траур ограничава нормалните им забавления. Марилаканците приемат предложението за „помощ“ от страна на сетаганданците през няколко години като много изгодна сделка, за което според мен ще съжаляват. Мислят си, че Сетаганда няма да атакува съюзник.

Земеходът направи вираж и се наклони. За миг пред очите им се разкри гледката на блестящ каньон от високи сгради, свързани с транспортни тръби и прозрачни пешеходни алеи, блестящи в полумрака. Градът изглеждаше безкраен, а не се намираха дори близо до центъра му.

– Марилаканците не обръщат достатъчно внимание на собствената си зона за хиперпространствени скокове – продължи Воробьов. – Въобразяват си, че границите им са естествени. Но ако Марилак беше управляван пряко от Сетаганда, следващият скок щеше да ги отведе към мъглявината Зоав с всичките ѝ кръстопътища – цял нов регион за сетаганданската експанзия. Марилак за Зоав е онова, което е Вървейн за Хиджън Хъб, а всички знаем какво се случи там. – Устните на Воробьов иронично се свиха. – Но Марилак няма заинтересуван съсед, който да организира защитата му, както направи баща ви за Вървейн, лорд Воркосиган. Така че провокациите могат да се изфабрикуват изключително лесно.

Тревогата в сърцето на Майлс утихна. В думите на Воробьов нямаше никакво тайно или лично послание. Всеки знаеше за политическата и военната роля на адмирал граф Арал Воркосиган в бързото създаване на съюза и контраатаката, която осуети опитите на сетаганданците да овладеят зоната за хиперпространствени скокове към Хиджън Хъб. Но никой не знаеше за агента на ИмПСи Майлс Воркосиган и за ролята, която той изигра за появата на адмирала в Хиджън Хъб в най-необходимия момент. И затова никой не можеше да му засвидетелства уважението си.

„Здрасти, аз съм герой, но не мога да ти кажа защо. Секретно е.“ От гледна точка на Воробъев, а и на всеки друг, лейтенант Майлс Воркосиган беше просто нисш офицер за свръзка от ИмпСи – фаворит на синекурна длъжност, изпълняваш рутинните си задачи, които го бяха довели тук. Мутант.

– Мислех, че Хиджънският съюз е дал на гем-лордовете при Вървейн добър урок, който да ги укроти за известно време – каза Майлс. – Всички гем-офицери от ударната част в дълбоката еклипса начело с гем-генерал Естанис се самоубиха... беше самоубийство, нали?

– Е, не съвсем доброволно – каза Воробъев. – Тези сетагандански политически самоубийства могат да се превърнат в същинска кланица, ако шефът не е склонен да сътрудничи.

– Тридесет и две прободни рани в гърба... не е ли възможно най-лошият начин за самоубийство? – промърмори Иван.

– Определено, милорд. – В очите на Воробъев се четеше ирония. – Но хлабавите връзки между гем-командирите и различните фракции на хоут-лордовете принуждават властите да се разграничават от подобни операции. Сега официално нападението срещу Вървейн се обяснява като самоволна авантюра. На виновните офицери са им посочени грешките – това е.

– А как наричат сетаганданското нападение на Бараяр по времето на дядо ми? Може би разузнавателна акция? – попита Майлс.

– Да, ако изобщо я споменават.

– Акция в продължение на двадесет години? – със смях попита Иван.

– Стараят се да не се впускат в излишни подробности.

– Споделяли ли сте с Илян възгледите си за амбициите на Сетаганда по отношение на Марилак? – попита Майлс.

– Да, държим шефа ви в течение. Но засега няма преки доказателства в полза на теорията ми. Засега просто се опирам на минал опит. ИмпСи държи под око някои основни показатели.

– Аз... не участвам. Просто искам да знам.

– Но предполагам, че схващате играта.

– О, да.

– И още нещо – клюките във висшата класа не се контролират достатъчно. Вие двамата ще имате възможност да чуete някои от тях. Докладвайте ги на моя завеждащ протокола полковник Ворийди. Щом се върне, той ще ви дава указания. Оставете го той да решава кое е важно.

„Видя ли?“ – Майлс кимна към Иван, който примирено сви рамене.

– И... опитайте се да не издавате собствените си тайни.

– В това отношение за мен няма проблеми – каза Иван. – И без това не знам нищо.

И се усмихна. Майлс се опита да запази самообладание и сподави репликата си. „Напротив, знаем.“

Тъй като всички чужди консулства се бяха концентрирали в един сектор на столицата на Ета Сета, пътуването не отне много време. Земеходът се спусна на нивото на улицата и намали скорост, след което влезе в гаража на марилаканското посолство и спря в ярко осветеното фоайе, което благодарение на мрамора и декоративните растения изобщо не приличаше на подземие. Гюрукът на колата се вдигна. Охраната на посолството посрещна бараярците при асансьора. Без никакво колебание сканираха гостите. Явно Иван бе проявил благоразумие и също беше оставил невзоразрушителя в своето чекмедже.

Излязоха от асансьора и се озоваха в просторна зала с няколко нива. Гостите вече се бяха събрали. Центърът на помещението беше зает от голяма мултимедийна скулптура. Течаща вода падаше от фонтан във формата на малка планина, изработена до най-малките подробности, включително и пътеките. Във въздуха около миниатюрния лабиринт се въртяха цветни частици. От зеления им цвят Майлс предположи, че частиците представят земни листа, преди още да се доближи и да забележи невероятно реалистичните детайли. Цветовете бавно започнаха да се променят от зелено в искрящо жълто, червено и черно-червено. Завихрянцията им сякаш образуваха бързо сменящи се образи на човешки лица и тела и му се стори, че чува свирене на вятър. Дали това наистина бяха образи и звуци, или реакция на мозъка на бързо сменящите се картини? Внезапно го обзе неясно безпокойство.

– Това е новост – коментира Воробъов, също втрещен в скулптурата. – Красиво... а, добър вечер, посланик Берно.

– Добър вечер, лорд Воробъов. – Среброкосият им домакин кимна на бараярския си колега. – Да, и според нас е наистина красиво. Подарък е от един местен гем-лорд. Голяма чест. Нарича се „Есенни листа“. В отдела по шифроване си блъскаха главите половин ден и накрая решиха, че означава точно „Есенни листа“.

Двамата посланици се разсмяха. Иван несигурно се усмихна, без да е разбрал напълно шегата. Воробъов представи спътниците си на посланик Берно, който реагира на чиновете им с подобаваща вежливост, а на възрастта им – с упътване към бюфета и пожелаване на приятно прекарване. И всичко това заради Иван, ядоса се Майлс. Изкачиха се по

стълбите към бюфета, лишени от възможността да чуят какви новини щяха да си разменят двамата посланици. Сигурно само светски брътвежи, но все пак...

Опитаха разнообразните и вкусни ордьоври и си избраха питиета. Иван се спря на известна марка марилаканско вино. Майлс си поръча кафе. Двата се разделиха с мълчаливо съгласие. Майлс се облегна на перилата на балкона, от който се виждаше помещението долу. Отпи от фината си чаша и я огледа, като се мъчеше да открие къде се намира нагревателят, който поддържаше кафето топло. А, ето го тук, на дъното на чашата, маскиран във формата на емблема. „Есенни листа“ достигаша края на цикъла. Водата замръзна, или поне така изглеждаше, и се превърна в неподвижен леден водопад. Цветовете избледняха до бледожълто и сиво под светлината на зимния залез, а фигурите, ако изобщо съществуваха, сега напомняха скелети. Музиката се разпадна в нехармонизирани звуци и сподавен шепот. Това не беше снежна зима, изпълнена с празнично ликуване. Беше зимата на смъртта. Майлс неволно потрепна. „Ужасно ефектно.“

И така, как да започне да задава въпроси, без да разкрива нищо? Представи си как е притиснал някакъв гем-лорд до стената с думите: „Я кажи, да не би някой от подчинените ти да е изгубил ключ с печат като този?“ Не. Засега най-добрият подход беше да остави своите... противници да го открият, но те ужасно се бавеха. Погледът на Майлс блуждаше сред тълпата в опит да открие мъжа без вежди, но напразно.

А Иван вече беше попаднал на прелестна дама. Майлс примигна, като забеляза колко красива е всъщност. Беше висока и слаба, кожата на лицето и ръцете ѝ беше гладка и нежна като порцелан. Покрити с бижута ленти хлабаво прихващаха светлорусата ѝ коса на тила и на кръста. Самата коса стигаше малко над коленете. Дрехата ѝ повече скриваше, отколкото показваше – гънки, широки ръкави и жилетка, която стигаше до глезените ѝ. Нямахме никакво съмнение, че е сегаганданска гем-лейди – приличаше на истинска фея, а това предполагаше нещо повече от нюанс на гени на някой хоут-лорд. Наистина, видът можеше да се постигне с помощта на изкуствени средства, но нямаше начин арогантната извивка на веждите ѝ да не е естествена.

Докато обикаляше на около три метра около нея, Майлс усети феромоните в парфюма ѝ. Това беше прекалено. Иван вече не беше на себе си. Тъмните му очи горяха, докато разказваше някаква история, в която самият той се проявяваше като герой. Беше нещо за военни упражнения естествено. Същински Марс и Венера, няма що. Но тя, изглежда, се

забавляваше.

Не че Майлс искаше от чиста завист да отрече успеха на Иван с жените. Просто би било хубаво някой да го накара да се поизпоти. Все пак Иван твърдеше, че сам трябва да изковеш късмета си. Неговото гъвкаво его можеше да поеме дузина откази за една вечер само и само за да бъде възнаградено накрая с лека усмивка. Майлс си помисли, че би бил мъртъв след третия опит. Сигурно моногамията беше за него просто нещо естествено.

„По дяволите, трябва поне да постигнеш това, преди да се посветиш на по-големи амбиции.“ Досега не беше успял да привлече вниманието дори на една-единствена жена. Естествено трите години, прекарани в тайни операции, както и периодът преди това в предимно мъжко обкръжение, доста бяха намалили възможностите му.

Хубава теория. Защо тогава същите условия не бяха спрели Иван?

„Елена...“ Да не би все още да се надяваше на невъзможното? Майлс беше убеден, че съвсем не е толкова придиричлив, колкото Иван – просто не можеше да си го позволи, – но все пак тази красива дама беше лишена от... какво? Интелигентност? Непринуденост. Но Елена беше избрала друг и може би беше постъпила мъдро. Крайно време беше и Майлс да се опита да направи нещо по въпроса. Просто му се искаше перспективата пред него да не е толкова мрачна.

Малко след Майлс от другата страна се приближи сетагандански гем-лорд. Беше висок и мършав. Лицето над тъмните му широки одежди беше младо. Майлс предположи, че не е много по-възрастен от Иван и него. Черепът му беше ъгловат, с издадени скули. Едната беше украсена със стилизиран цветен водовъртеж, който показваше ранга и клана му. Беше умален вариант на рисунките, които покриваха цялото лице на някои от сетаганданците – нова младежка мода, все още неодобрявана от по-старото поколение. Дали беше дошъл да спаси дамата си от аспирациите на Иван?

– Лейди Гел – леко се поклони той.

– Лорд Йенаро – отвърна му тя с точно премерено кимване, от което Майлс разбра две неща: първо, нейният статус в гем-общността бе по-висок, отколкото на мъжа, и второ, той не й беше съпруг или брат. Иван май беше в безопасност.

– Виждам че сте попаднали на една от галактическите чудатости, за които толкова копнеехте – каза лорд Йенаро.

В отговор тя му се усмихна. Ефектът беше направо ослепителен. Майлс би дал какво ли не усмивката да беше предназначена за него.

Лорд Йенаро обаче остана невъзмутим. Явно постоянните срещи с гем-дами му бяха създали имунитет.

– Лорд Йенаро, това е лейтенант лорд Иван Ворпатрил от Бараяр, а това... – Миглите й потрепнаха, давайки на Иван да разбере, че трябва да представи Майлс. Жестът беше така твърд и заповеднически, сякаш го беше пернала с ветрилото си през ръцете.

– Братовчед ми лейтенант лорд Майлс Воркосиган – незабавно реагира Иван.

– О, бараярските пратеници. – Лорд Йенаро се поклони отново, този път по-дълбоко. – Колко се радвам, че ви срещнах.

Майлс й Иван кимнаха. Майлс се постара кимването му да бъде малко по-леко от това на братовчед му – много фина градация, за жалост сигурно останала незабелязана.

– Свързани сме исторически, лорд Воркосиган – продължи Йенаро. – Хора от нашите родове са се срещали и преди.

Майлс си пое дъх. „О, по дяволите, дано да не е някакъв роднина на гем-генерал Естанис, решил да се добере до сина на Арал Воркосиган...“

– Вие сте внук на генерал граф Пьотър Воркосиган, нали?

Стара история, не нова. Майлс почувства облекчение.

– Точно така.

– В такъв случай аз съм в известен смисъл вашата противоположност. Дядо ми е гем-генерал Йенаро.

– О, нещастният главнокомандващ на... как я наричате – бараярската експедиция? Или разузнавателна акция? – вметна Иван.

– Гем-генералът, който изгуби бараярската война – отсече Йенаро.

– Йенаро, защо трябваше да споменавате това? – обади се лейди Гел. Дали наистина й се искаше да чуе края на историята на Иван? Майлс би могъл да й разкаже една много по-забавна история за едно учение, в което Иван вкара патрула си в кал до кръста и трябваше да пращат спасителен отряд...

– Не споделям напълно това мнение – дипломатично се намеси Майлс. – Генерал Йенаро имаше лошия късмет да бъде последният от петимата гем-генерали, които вкупом загубиха бараярската война. Затова всички обвинения паднаха върху него.

– О, добре казано – измърмори Иван. Йенаро също се усмихна.

– Онова нещо там е ваше дело, нали, Йенаро? – попита момичето, за да отклони разговора в друга посока. – Поредната банална играчка на вашата компания, нали? Майка ми го хареса.

– Наистина е така – поклони се той с лека ирония. – Марилаканците бяха възхитени. Истинската вежливост изисква да се съобразяваме с вкусовете на другите. Има някои дреболии, които се забелязват само отблизо.

– Мислех, че сте се специализирали в благоуханията.

– Пробвам се в нови области. Въпреки това продължавам да смятам, че мирисът е по-тънко сетиво от зрението. Трябва някога да ми позволите да приготвя нещо за вас. Виждате ли, комбинацията от цвят и жасмин изобщо не подхожда на облеклото ви тази вечер.

– Нима? – Усмивката ѝ помръкна.

Майлс си представи бравурна музика, белези от саби и реплики от типа: „Това заслужаваш, мошенико!“ С усилие се съдържа да не се захили.

– Великолепна рокля – намеси се Иван. – И ухаеете великолепно.

– Между другото, като се разговорихме за копнежите ви по екзотичните неща – обърна се лорд Йенаро към лейди Гел, – знаете ли, че лорд Ворпатрил е роден по естествен начин?

Тънките вежди на момичето се вдигнаха и на безупречното ѝ чело се появиха бръчки.

– Всички раждания са естествени, Йенаро.

– Да, ама не. Имам предвид в естествен биологичен смисъл. Излязъл е от тялото на майка си.

– Ауу! – Носът ѝ се събърчи в ужас. – Стига, Йенаро. Днес сте направо непоносим. Майка ми е права, че вие и вашата банда ретро-авангардисти напоследък отивате твърде далеч. На път сте да замените славата с пълна неизвестност. – Отвращението ѝ беше насочено към Йенаро, но Майлс забеляза как тя се дръпна по-далеч от Иван.

– Когато славата не дойде, лошата репутация също може да свърши работа – сви рамене Йенаро.

„Аз съм роден от маточен репликатор – понечи да каже Майлс, но се съдържа. – Това само може да докаже безпредметността на разговора ви. Като изключим мозъчното увреждане, Иван извади по-добър късмет от мен. Аз...“

– Приятна вечер, лорд Йенаро. – Тя вирна глава и се отдалечи. Иван изглеждаше напълно объркан.

– Хубаво момиче, но умът ѝ е толкова... – промърмори Йенаро, сякаш искаше да обясни, че е по-добре да минат без нейната компания. Но явно се чувстваше неудобно. Майлс се опита да заглади положението.

– Значи... избрали сте кариера в изкуството вместо в армията, а,

лорд Йенаро?

– Кариера? – Йенаро сви презрително устни. – За бога, не. Аз съм аматьор. Съобразяването с конюнктурата е смърт за изкуството. Но все пак се надявам да си извоювам известен престиж.

Майлс беше готов да се закълне, че това не е поза. Двамата с Иван проследиха погледа на лорд Йенаро през парапета надолу към фонтана.

– Трябва да го видите отвътре. Гледката е коренно различна.

– Разбира се – чу се да отговаря Майлс. „Наистина е много опак човек“ – реши той. Предизвикателната му външност едва прикриваше ранимото му его. Йенаро нямаше нужда от повече насърчаване и с нетърпелива усмивка ги поведе надолу по стълбите, като по пътя им обясняваше идеята, която трябвало да предава творбата му. Майлс забеляза посланик Воробъв, който му кимна от другата страна на балкона.

– Извинете ме, лорд Йенаро. Иване, ти продължавай, ще ви настигна след малко.

– О... – Йенаро изглеждаше съкрушен. Иван погледна гневно Майлс. „Ще ти го върна.“

Воробъв беше в компанията на някаква жена, която свойски го беше хванала под ръка. Беше на около четиридесет стандартни години, естествено красива, без допълнителни намеси. Дългата ѝ рокля беше според сетаганданската мода, макар и доста по-проста в сравнение с облеклото на лейди Гел. Не беше сетаганданка, но цветовете на дрехите ѝ – тъмночервено, кремаво и зелено – великолепно подхождаха на мургавата ѝ кожа и черните къдрици.

– Лорд Воркосиган – каза Воробъв. – Обещах да ви запозная. Това е Миа Маз. Работи при нашите приятели в посолството на Вървейн и ни помага от време на време.

– Приятно ми е да се запознаем – поклони се Майлс. – Какво работите в посолството, госпожо?

– Помощник на завеждащия протокола. Специалността ми е дамският етикет.

– Нима това е отделна специалност?

– Тук да, или поне би трябвало да бъде. Още преди години казвах на посланик Воробъв да назначи някоя жена на подобна длъжност.

– Но ние нямаме никой с подходящ опит – въздъхна Воробъв, – а вие не бихте се съгласили да ви наема. Не че не се опитам.

– Назначете някой без опит – предложи Майлс. – Предполагам, че госпожа Маз не би отказала ученици?

– Това е идея... – Воробъв беше поразен. – Маз, трябва да го

обсъдим, но сега трябва да говоря с Уилстър, ето го на бюфета. Ако имам късмет, ще го хвана с пълна уста. Извинете... – Задълженията му по представянето приключиха и Воробьев изчезна възможно най-дипломатично.

Маз се обърна към Майлс.

– Искам да ви кажа, лорд Воркосиган, че ако можем да направим нещо за сина и племенника на адмирал Арал Воркосиган по време на престоя им на Ета Сета... всички сме на ваше разположение.

– Не предлагайте подобно нещо на Иван – усмихна се Майлс. – Ще го приеме твърде лично.

Жената проследи погледа на Майлс надолу, където лорд Йенаро водеше братовчед му през скулптурата си, усмихна се закачливо и на бузата ѝ се появи трапчинка.

– Няма проблеми.

– Ами... нима гем-дамите се различават толкова много от гем-лордовете, че е необходима отделна специалност? Признавам, че гледната точка на повечето бараярци към гем-лордовете е през оптичните мерници.

– Преди две години бих осъдила подобен милитаристичен възглед. Но след сетаганданското нападение съм склонна да го приема. Всъщност гем-лордовете толкова приличат на Вор, че сигурно ще ви се сторят много по-близки, отколкото са на нас. Хоут-лордовете са... нещо друго. А сега започвам да разбирам, че хоут-дамите са още по-различни.

– Толкова ли са изолирани жените на хоут-лордовете... те изобщо проявяват ли се по някакъв начин? Имам предвид, някой изобщо вижда ли ги? Те нямат власт.

– Имат по свой начин. Контролират собствените си области успоредно с мъжете, без да им съперничат. Всичко това има смисъл, но те просто не си дават труда да го обясняват на външните.

– На чужденците.

– И на тях също. – Трапчинката се появи отново.

– А... добре ли сте запозната със символите на гем и хоут-лордовете? Имам предвид печати, гербове и разни подобни неща. Мога да различа около петдесет емблеми на различните кланове и, разбира се, всичките им военни знаци, но това със сигурност е капка в морето.

– Доста съм запозната. Имат много сложна вътрешна йерархия. Но не мога да твърдя, че знам всичко.

Майлс се намръщи, но после реши да използва момента. Нищо не се случваше тази вечер, това беше сигурно. Извади листа от джоба си и

го разгъна на парапета.

– Позната ли ви е тази емблема? Попадах на нея... случайно. Но определено прилича на герб или нещо подобно, ако разбирате какво имам предвид.

Тя се загледа с интерес в изображението.

– Не мога да го разпозная точно в момента. Но вие сте съвсем прав. Това е типичен сетагандански стил. Все пак е доста стар.

– По какво съдите?

– Ами, това със сигурност е личен печат, а не емблема на клан, но не е вписан. През последните три поколения хората поставят личните си знаци в картуши с повече или по-малко украсени краища. На практика можете да определите десетилетието по украсата.

– Хм.

– Ако желаете, бих могла да проверя в справочниците си.

– Наистина ли? Ще ви бъде много благодарен. – Той сгъна листа и ѝ го подаде. – Аз... ще ви бъде много признателен, ако не го показвате на никого.

– Моля?

– Извинете. Професионална деформация. Аз... – Затъваше все повече и повече. – Просто навик.

За щастие беше спасен от пристигането на Иван. Набитото око на братовчед му веднага отбеляза прелестите на жената и той и се усмихна така искрено и чаровно, както щеше да направи и със следващата дама. И с по-следващата. Гем-артистът все така беше залепен за него. Майлс представи и двамата. Маз, изглежда, се срещаше с Йенаро за първи път. В присъствието на сетаганданеца Майлс не посмя да повтори пред Иван предложението в знак на огромната благодарност на Вървейн към клана Воркосиган, но Маз определено беше приятелски настроена.

– Трябваше да дойдеш, Майлс – обърна се към него Иван. – Невеоятно. Просто не е за изпускане.

– Да, наистина е много красива.

„Нали я видях първи, по дяволите.“

– Желаете ли да я разгледате, лорд Воркосиган? – Йенаро беше нетърпелив и изпълнен с надежда.

Иван прошепна в ухото на Майлс:

– Това е подарък на лорд Йенаро на марилаканското посолство. Не бъди протак, Майлс! Знаеш колко чувствителни са сетаганданците по отношение на техните... произведения на изкуството.

Майлс въздъхна и се усмихна на Йенаро.

– Разбира се. Тръгваме ли?

Майлс се извини и двамата с Йенаро тръгнаха надолу. Пред входа на скулптурата спряха и зачакаха цветния цикъл да започне отначало.

– Не разбирам много от изкуство – сподели Майлс с надеждата да поведе разговор в тази насока.

– Е, малцина разбират – усмихна се Йенаро, – но това не им пречи.

– Изглежда, вътре има доста техника. Антигравитация ли използвате, за да задвижите картината?

– Не, няма никаква антигравитация. Генераторите щяха да са огромни и да изразходват невероятно количество енергия. Техниците ми обясниха, че една и съща сила задвижва всичко и сменя цветовете на листата.

– Техниците? Мислех, че сам сте сглобили това нещо, със собствените си ръце.

Йенаро протегна длани – фини, с дълги пръсти и ги загледа, сякаш изненадан, че още стоят на китките му.

– Не, разбира се. Ръцете се наемат. Дизайнът е предизвикателството за интелекта.

– Не мога да се съглася с вас. Според скромния ми опит ръцете са изключително важни за интелекта. Ако не докоснете нещо, вие не го познавате истински.

– С вас определено може да се разговаря истински. Трябва да се срещнете с приятелите ми, стига графикът ви да ви го позволява. Организирам парти у дома. Мислите ли, че...

– Хм, може би... – Вечерта щеше да е свободна, тъй като формалностите по погребението продължаваха. Щеше да е много интересно да види как се държат гем-лордовете от собственото му поколение, когато са извън контрола на по-възрастните. Поглед в бъдещето на Сетаганда. – Да, защо не?

– Ще изпратя да ви вземат. О – Йенаро кимна към фонтана, – вече можем да продължим.

Майлс не откри особена разлика в гледката отвътре и отвън. Всъщност тя му се стори по-безинтересна, тъй като от по-близо разстояние илюзията за формите се губеше. Музиката обаче се чуваше по-ясно. И със смяната на цветовете прерастваше в кресчендо.

– Сега ще видите – със задоволство се обади Йенаро. Всичко беше така объркващо, че Майлс отначало не забеляза, че чувства нещо – горещина, пълзяща от скобите на краката му нагоре по кожата. Насили се да не реагира, но горещината се засилваше.

– Виджте това. – Йенаро продължаваше да говори с артистичен ентусиазъм. Пред очите на Майлс се завъртя цветна вихрушка. Усещаше как краката му са на път да се превърнат в късове печено месо.

Успя да сподави вика си до стон и едва не скочи във водата. Един Бог знае, можеше да получи токов удар. През секундите, необходими му да изскочи от лабиринта, металните скоби развиха температура, достатъчно висока да накара водата да заври. Майлс забрави всякакво чувство за достойнство, хвърли се на пода и вдигна крачолите на панталоните си. Допирът с метала изгори дланите му. Той изстена и опита отново. Очите му се напълниха със сълзи. Успя да свали обувките, отвори скобите, захвърли ги с трясък настрана и се сгърчи от внезапно обзелата го ужасна болка. Скобите бяха оставили ярко бели следи върху глезените, прасците и коленете му, а плътта около тях яростно червенееше.

Йенаро размахваше панически ръце и викаше за помощ. Майлс вдигна поглед и откри, че е заобиколен от петдесетина смаяни и объркани хора. Спря да се гърчи и стене и задиша тежко през зъби.

Иван и Воробъов си пробиваха път през тълпата от две различни посоки.

– Лорд Воркосиган! Какво се е случило?

– Добре съм – отговори Майлс. Изобщо не беше вярно, но не беше нито моментът, нито мястото да навлиза в подробности. Бързо дръпна крачолите на панталоните си надолу, за да прикрие изгарянията.

– Какво стана? – Йенаро беше изпаднал в ужас и подскачаше около него. – Нямах представа... Добре ли сте, лорд Воркосиган? О, Господи...

– Наистина, какво по дяволите... – Иван се беше навел над изстиващите протези.

Майлс обмисляше случилото се и възможните причини. Не беше антигравитационно устройство, което да е останало невидимо за всички и да е преминало незабелязано през охраната на посолството. Нещо невидимо с просто око? Ясно.

– Мисля, че е някакъв електрически ефект. Смяната на цветовете явно се задейства от слабо магнитно поле с променлива честота. Не представлява проблем за повечето хора. Но за мен беше като да ми пхнат протезите в микровълнова печка. Впрочем... Впрочем виждате.

Майлс се изправи и се усмихна. Много разтревожен, Иван вече беше вдигнал обувките и протезите му. Майлс го остави да ги носи. Точно в момента изобщо не желаше да ги докосва. Залитна към Иван и тихо изпъшка.

– Разкарай ме оттук... – Целият трепереше. Иван кимна и се измъкна от тълпата превъзходно облечени мъже и жени, която вече беше започнала да се разпръсква.

Пред тях застана посланик Берно и се присъедини към извиненията на Йенаро.

– Желаете ли лекарска помощ, лорд Воркосиган? – попита той.

– Не. Благодаря ви. Ще изчакам докато се приберем.

„Само колкото се може по-бързо, за Бога!“

Берно прехапа долната си устна и се обърна към все още извиняващия се Йенаро.

– Лорд Йенаро, страхувам се, че...

– Да, да, незабавно го изключете. Незабавно ще изпратя слугите си да го демонтират. Нямах никаква представа... нали на всички им харесваше... трябва да се реконструира. Или не, направо да се унищожи. Толкова съжалявам... такъв ужас...

„Нали?“ – помисли си Майлс. Да изложи на показ физическия си недъг пред възможно най-много хора, при това в самото начало...

– Не, не, не го унищожавайте. – Посланик Берно изглеждаше ужасен. – Но определено трябва да се види от инженер по безопасността и да се модифицира, или да се постави предупредителен надпис...

Иван се появи отново и направи знак с вдигнат нагоре палец. Последваха неизбежните вежливи сбогувания и след няколко минути Воробъев и Иван придружаваха Майлс в асансьора към земехода. Майлс се тръшна на седалката и застана от болка. Иван погледна треперещото му тяло, свали горната си дреха и я метна на раменете му.

– Добре, нека видим пораженията. – Иван опря единия крак на Майлс на коляното си и нави крачола. – По дяволите, сигурно много боли.

– Доста – съгласи се Майлс.

– Но едва ли беше опит за убийство – обади се Воробъев. Устните му бяха стиснати, той трескаво обмисляше ситуацията.

– Не – съгласи се Майлс.

– Берно ми каза, че хората от охраната му са проучили скулптурата преди да я монтират. Естествено, търсели са бомба или подслушвателни устройства, но все пак...

– Сигурен съм, че са го направили. Не би могла да навреди на никого... с изключение на мен.

– Мислите, че е капан? – без усилие продължи мисълта му Воробъев.

– При това доста добре замислен, ако е истина – обади се Иван.

– Не съм... сигурен. – „Това е било целта. При цялата тази красота...“ – Сигурно за изработката му са били необходими дни, ако не и седмици. Преди две седмици ние дори не знаехме, че ще сме тук. Кога тази скулптура е пристигнала в посолството?

– Според Берно, снощи – отговори Воробъев.

– Тоест точно преди да пристигнем – „Преди нашето малко приключение с човека без вежди. А може би двете неща са свързани?“ – А преди колко време получихте поканата за банкетата?

– Преди три дни.

– Сроковете са прекалено къси за организирането на заговор – отбеляза Иван.

Воробъев се замисли.

– Мисля, че трябва да се съглася с вас, лорд Ворпатрил. Защо просто не забравим този неприятен инцидент?

– Засега – каза Майлс.

„Не беше никакъв инцидент. Беше истинско покушение. Лично срещу мен. Щом има залпове, следва война.“

С това изключение, че обикновено се знаеше защо избухва войната. Кой беше врагът?

„Лорд Йенаро, обзалагам се, че партито ще бъде вълнуващо. Не бих го пропуснал за нищо на света.“

ГЛАВА 3

– Истинското име на имперската резиденция е Небесна градина – каза Воробьов, – но всички галактици я наричат просто Ксанаду¹. Сега ще видите защо. Дюви, дай панорамен изглед.

– Да, милорд – отвърна младият сержант, който управляваше, и промени контролиращата програма. Леколетът направи вираж и се насочи към подредените като блестящи сталагмити градски кули.

– По-леко, ако обичаш. Стомахът ми в този ранен час...

– Да, милорд. – Леко разочарован, пилотът намали скоростта до разумни граници. Гмурнаха се надолу, заобиколиха една сграда, която според Майлс беше висока поне километър, и отново се понесоха нагоре. Хоризонтът изчезна.

– Еха! – обади се Иван. – Това е най-големият купол, който съм виждал. Не предполагам, че могат да ги правят толкова големи.

– За поддръжката му е необходима енергията на цяла централа – каза Воробьов. – И на втора за вътрешността.

Млечнобелият мехур с диаметър шест километра отразяваше утринното слънце на Ета Сета. Лежеше в самия център на града подобно на огромно яйце в купа, като перла, чиято цена беше неизмерима. Беше обкръжен от широк километър и половина парк, следван от улица, която хвърляше сребърни отблясъци, от още един парк и от обикновена улица, претоварена от движение. От нея тръгваха осем широки булеварда, подобни на спиците на колело. Резиденцията сякаш беше самият център на вселената, помисли си Майлс. Несъмнено ефектът беше търсен съзнателно.

– Днешната церемония ще бъде своего рода генерална репетиция за последната след десет дни – продължи Воробьов. – Ще присъстват всички – гем-лордове, хоут-лордове, галактици и така нататък. Сигурно ще има обичайните организационни забавяния. Цяла седмица водих мъчителни преговори, докато не уредя подходящи за ранговете ви места.

– Какви именно? – попита Майлс.

– Двамата ще бъдете поставени наравно с гем-лордовете от второ ниво. – Воробьов сви рамене. – Това беше максимумът, който успях да постигна.

---

1. Лятната резиденция на хан Кубилай в Югоизточна Монголия, прочута с красотата и богатствата си. – Б.пр.

Сред тълпата, макар и в първите й редици. Щеше да може да наблюдава, без да бие много на очи. Идеята не изглеждаше лоша. И тримата – Воробъов, Иван и той самият – носеха парадните сутрешни униформи на рода. Отличителните белези и украшения бяха извезани с черна коприна върху черните дрехи. Изглеждаха възможно най-официално, тъй като щеше да присъства и самият император. Майлс по принцип харесваше униформата на рода Воркосиган – както оригиналната, в която кафявото се съчетаваше със сребро, така и тази нейна елегантна версия, защото високите ботуши не само му позволяваха, а и го принуждаваха да не носи протезите. Но обуването на ботушите върху изгорените му крака тази сутрин беше... болезнено. Куцаше по-силно от обикновено, въпреки че се беше натъпкал с болкоуспокоителни. „Няма да забравя това, Йенаро.“

Кацнаха недалеч от южния вход. Площадката вече бе пълна с машини. Воробъов освободи шофьора.

– Няма ли да се движим с ескорт, милорд? – колебливо запита Майлс, докато наблюдаваше как леколетът се отдалечава и намести неудобната кутия от полиран клен, която носеше в ръцете си.

– Не от гледна точка на сигурността – поклати глава Воробъов. – Единствено сетаганданският император може да организира убийство на територията на Небесна градина. А ако иска да ви елиминира тук, не би ви помогнал и цял полк телохранители.

Неколцина много високи мъже в униформата на сетаганданската имперска стража ги провериха на входа, после ги насочиха към плъзгащите се платформи, оформени като отворени коли. Седалките бяха тапицирани с бяла коприна – траурният цвят на империята. Всяка делегация беше настанена с поклон от отделен слуга, облечен в бяло и сиво. Управлявани от роботи, машините потеглиха с умерена скорост на една педя височина над застланата с бял нефрит алея, която минаваше през огромна ботаническа градина. От време на време Майлс забелязваше покривите на отделни постройки, които се издигаха над дърветата. Всички сгради бяха ниски и уединени, с изключение на няколко сложно конструирани кули, издигащи се в центъра на магическия кръг на около три километра пред тях. Въпреки че навън беше слънчев пролетен ден, под купола времето беше настроено да бъде печално облачно и влажно, сякаш всеки момент щеше да завали.

Насочиха се към обширен павилион западно от централните кули, където бяха посрещнати от друг слуга. Бараярците се отправиха към вътрешността на сградата заедно с дузина други делегации. Майлс през

цялото време се оглеждаше и се мъчеше да разпознае кои светове представляват те.

Да, онова там бяха марилаканците, водени от среброкосия Берно. Онези облечени в зелено хора сигурно бяха от Джаксън, делегацията от Аслънд – начело с държавния им глава – охраната се състоеше само от двама невъоръжени, и бетанската посланичка, облечена в пурпурно и черно. Всички те отиваха да отдадат почит на мъртвата, която приживе никога не би се срещнала лице в лице с тях. Всичко изглеждаше направо сюрреалистично. Майлс имаше чувството, че е попаднал във вълшебна страна и че когато следобед всичко приключи, отвън сигурно ще е изминало цяло столетие. Галактиците трябваше да спрат пред входа, за да сторят път на свитата на някой от сатрап-губернаторите. Той имаше охрана от дузина гем-лордове, всички с изрисувани в оранжево, зелено и бяло лица.

Украсата вътре беше изненадващо проста и уредена с вкус. Живите цветя, различните растения и фонтаните сякаш бяха продължение на градината отвън. Коридорите бяха тихи, ехото не се отразяваше в стените и тавана и въпреки това всеки глас се чуваше абсолютно ясно. Около гостите се въртяха дворцови слуги, които предлагаха храна и напитки.

В отдалечения край на помещението се появиха две перленобели сфери. Майлс примигна. Това бе първата му среща с хоут-дамите.

Извън личните си помещения всички хоут-дами се криеха зад персонално силово поле, обикновено генерирано, както обясниха на Майлс, от носещо се над земята кресло. Полетата можеха да бъдат в най-различни цветове в зависимост от настроението и желанието на притежателките им, но днес поради случая всички щяха да са бели. Отвътре хоут-дамите можеха да виждат всичко, но самите те оставаха невидими. Никой не можеше да ги достигне или да пробие преградата със зашеметител, плазма, невроразрушител или метателни оръжия или експлозив. Наистина, силовите полета не позволяваха да се стреля и отвътре навън, но това едва ли влизаше в намеренията на хоут-дамите. Преградата сигурно можеше да се разруши наполовина от гравитационна имплозия, предположи Майлс, но енергийните генератори за лещите тежаха стотици килограми и това ги правеше изключително полеви оръжия.

Вътре в своите мехури хоут-дамите можеха да носят каквото си поискат. Дали мамеха? Дали се рееха наоколо в стари дрехи и чехли, когато се предполагаше, че трябва да са добре облечени? Дали се явяваха голи на банкети? Кой знае?

Висок възстар мъж, облечен в строга бяла роба, каквато носеха

само хоут– и гем-лордовете, се приближи до бараярската делегация. Имаше строги черти. Кожата му, покрита с фини бръчки, беше почти прозрачна. Явно това беше сетаганданският еквивалент на имперския майордом, макар че със сигурност носеше доста по-благозвучна титла. След като прие акредитивните писма от Воробъев, той им даде точни указания за техните места и за протичането на програмата. По поведението му личеше, че смята чужденците за безнадеждни простаци, но че ако им се дадат инструкции с достатъчно твърд тон и с прости думи, има някакъв шанс церемонията да мине без гафове.

– Това вашият дар ли е, лорд Воркосиган? – Мъжът погледна полираната кутия.

Майлс успя да се справи със закопчалката и да отвори кутията, без да я изпусне. Вътре, положен върху черно кадифе, лежеше стар меч.

– Този подарък е избран от личната колекция на моя император Грегор Ворбара в знак на почит към императрицата. Това е мечът, носен от предшественика му Дорка Ворбара Справедливия по време на Първата сетаганданска война. – Беше един от няколкото, но Майлс реши да не навлиза в подробности. – Безценен и незаменим артефакт с историческа важност. Ето и сертификата за произход.

– О – вдигна вежди майордомът и пое пакета, запечатан с личния печат на император Грегор с видимо уважение. – Моля, предайте благодарностите на моя император към вашия. – Той направи лек поклон и се отдалечи.

– Това беше добре – със задоволство се обади Воробъев.

– Направо ми скъса сърцето – изръмжа Майлс и подаде кутията на Иван. Нека малко той я поноси.

Все още нищо не се случваше – май имаше организационни неуредици. В търсене на някаква топла напитка Майлс се отдалечи от Иван и Воробъев. Тъкмо се беше спрял на нещо, когато някъде отдолу се чу тих глас.

– Лорд Воркосиган?

Той се обърна и дъхът му секна. Някаква много ниска и приличаща на хермафродит... жена?... стоеше до него, облечена в сиво-белите одежди на дворцовата прислуга. Главата и лицето ѝ бяха напълно лишени от растителност. Нямаше дори вежди.

– Да... госпожо?

– Ба – каза тя, сякаш вежливо го поправяше. – Една лейди желяе да говори с вас. Бихте ли ме последвали, моля?

– Ами... разбира се. – Тя се обърна безшумно и той я последва,

леко разтревожен. Лейди? Ако имаше късмет, сигурно щеше да се окаже Миа Маз, която трябваше да е някъде сред тълпата. Вече намисляше въпросите си. „Без вежди? Очаквах контакт, но... тук?“

Излязоха от залата. Воробъев и Иван не го забелязаха и това още повече напрегна нервите му. Последва прислужницата през няколко коридора и през малка открита градина, покрита с мъх и нежни цветя, по които блестеше роса. Шумовете от залата все още се чуваха през влажния въздух. После влязоха в малка постройка, гледаща към градината. Подът беше от тъмно дърво. Шумът от ботушите му звучеше необичайно и неравномерно. В отдалечения край на павилиона, на пет сантиметра над полирания под, се рееше блестяща сфера.

– Оставете ни – разнесе се глас отвътре. Прислужницата се поклони и изчезна, свела поглед надолу. Гласът зад силовото поле звучеше ниско и глухо.

Последва мълчание. Може би тя никога досега не беше виждала физически несъвършен човек. Майлс се поклони и зачака, като се опитваше да изглежда спокоен и да прикрие изгарящото го любопитство.

– Е, лорд Воркосиган – обади се най-сетне гласът. – Ето ме и мен.

– Ъ... да – Майлс се поколеба. – А мога ли да запитам, милейди, кой стои зад този наистина красив сапунен мехур?

Последва нова пауза.

– Аз съм хоут Райън Дегтиар, служителка на Небесната господарка и началник на Звездните ясли.

Поредната завързана титла, която не му говореше нищо. Знаеше имената на всички гем-лордове от сетаганданския Генерален щаб, на всички сатрап-губернатори и техните офицери, но тази жена му беше непозната. Но Небесна господарка беше церемониалното обръщение към императрица хоут Лизбет Дегтиар, а това име му беше известно...

– Роднина на императрицата ли сте, милейди?

– Да, аз съм от нейното генетично съзвездие. През три поколения. Служих ѝ през половината от живота си.

Значи придворна дама. Една от най-приближените на императрицата. Много висока длъжност, а вероятно и доста възрастна дама.

– Ъ... случайно да сте роднина на един гем-лорд на име Йенаро?

– Кой? – Гласът прозвуча крайно объркано дори през силовото поле.

– Няма значение. Наистина не е важно. – Краката му започваха да туптят. Май свалянето на проклетите ботуши щеше да е по-трудно и от обуването им. – Силно се впечатлих от прислужницата ви. Много хора

ли тук нямат никаква коса?

– Това не е жена. Това е ба.

– Ба?

– Безполови същества, роби на императора. По времето на неговия Небесен баща беше модно да ги правят толкова гладки.

Генетично създадени безполови слуги. Беше чувал само слухове, повечето от които съвсем нелогично бяха свързани със сексуални истории, по-скоро плод на въображението на разказвача, отколкото истински. Носеше се мълва, че са изключително лоялни към господаря си, който в буквалния смисъл на думата ги беше създал.

– Значи... не всички ба са плешиви, но всички плешиви са ба? – предположи той.

– Да... – Последва нова пауза. – Защо сте дошли в Небесна градина, лорд Воркосиган?

Майлс се намръщи озадачен.

– За да представлявам Бараяр на поклонението. Да засвидетелствам уважение пред императрицата. Аз съм пратеник. Назначен съм от император Грегор Ворбара, комуто служа, доколкото това е по силите ми.

Отново мълчание, този път по-дълго.

– Вие се подигравате с нещастieto ми.

– Какво?

– Какво искате, лорд Воркосиган?

– Аз ли? Вие ме извикахте тук, милейди, нали така? – Той се почеса по врата и опита отново. – Мога ли... да ви помогна с нещо?

– Вие?!

Изуменият й тон го поразя.

– Да, аз! Не съм толкова... – „безпомощен колкото изглеждам.“ – Справял съм се с някои работи. Но ако не ми подскажете защо е всичко това, надали бих могъл да съм ви от полза. Не разбирате ли?

Майлс беше съвсем объркан.

– Вижте, не можем ли да започнем този разговор отначало? – поклоните се дълбоко. – Добър ден, милейди. Аз съм лорд Майлс Воркосиган от Бараяр. С какво мога да ви бъда полезен?

– Крадец?

Най-накрая нещата започнаха да се изясняват.

– О, не. Аз съм Воркосиган, но не и крадец, милейди. Макар че е възможно да съм притежател на отнета собственост...

Отново объркана пауза. Явно тя не го разбираше. Донякъде изгубил надежда, Майлс продължи:

– Случайно да сте изгубили някакъв... предмет? Приличащо на ръчка електронно устройство с печат във формата на птица в единия край?

– Значи е във вас! – изумено възкликна тя.

– Е, не точно в момента.

– Все още е във вас. – Гласът ѝ беше тих, гърлен и звучеше отчаяно. – Трябва да ми го върнете.

– С най-голямо удоволствие, стига да докажете, че ви принадлежи. Определено не мога да кажа, че това нещо е мое – подчерта Майлс.

– И ще направите това... безплатно?

– В името на моето достойнство и, въ... аз съм служител на ИмпСи. Бих направил всичко срещу информация. Задоволете моето любопитство и смятайте сделката за сключена.

– Да не искате да кажете, че дори не знаете какво представлява това? – изненадано възкликна тя.

Последва толкова дълго мълчание, че Майлс се уплаши, че старата дама е умряла. От голямата зала се дочу музика.

– О, по дя... Проклетият парад започва, а аз трябва да съм в първите редици. Милейди, как мога да се свържа с вас?

– Не можете. – Тя се задъхваше. – Аз също трябва да вървя. Ще изпратя за вас. – Белият мехур се издигна и започна да се отдалечава.

– Къде? Кога?... – Музиката приближаваше изхода.

– Не казвайте на никого за това!

Майлс се поклони нескопосано след отдалечаващия се мехур и тръгна през градината с възможно най-високата скорост, на която беше способен. Ужасяваше се при мисълта, че всички ще забележат закъснението му.

Когато се озова отново в приемната, откри, че най-лошите му предчувствия са се сбъднали. Редицата приближаваше главния изход в посока към кулите, а Воробъев ходеше така, че да запази очевидната празнина, и се оглеждаше тревожно. Забеляза Майлс и му направи знак. „По-бързо, по дяволите!“ Майлс ускори крачка, като усещаше как погледите на всички в залата са насочени към него.

Иван веднага му подаде кутията. По лицето му се четеше любопитство и нетърпение.

– Къде беше, в тоалетната ли? Проверих и там...

– Шшт. Ще ти кажа по-късно. Току-що имах най-странната... – Майлс се бореше с тежката кутия и накрая успя да я нагласи в по-подходящо положение. Минаха през покрития с нефрит двор и най-после се

озоваха пред вратата на една от високите сгради. Влязоха в отекваща ротонда. Майлс забеляза отпред няколко бели мехура, но нищо не му подсказваше в кой от тях се намира старата дама. По план всички трябваше бавно да заобиколят носилката, да коленичат, да оставят даровете си в спирала според ранга и статута си и да излязат през отсрещната врата към Северния или Източния павилион, предназначени съответно за хоут-лордовете и гем-лордовете, от една страна, и за гостите от другите планети – от друга. Там щеше да бъде даден погребален обяд.

Но изведнъж процесията спря и всички започнаха да се струпват пред широкия засводен вход. Вместо тиха музика и приглушени стъпки от ротондата се разнесе уплашен шепот. Гласовете постепенно се засилваха и започнаха да се чуват резки възгласи на изненада, към които се присъединиха и команди.

– Какво се е случило? – зачуди се Иван, като протегна врат. – Някой да не е умрял?

Майлс не виждаше нищо от раменете на стоящия пред него човек. Редицата се изви и продължи напред. Влязоха в ротондата, но веднага бяха преместени вляво. Точно на входа се беше изправил гем-офицер, който направляваше движението и с нисък глас даваше инструкции.

– Моля, задръжте даровете си и продължете направо към Източния павилион, моля, задръжте даровете си и продължете направо към Източния павилион, след малко всичко ще се уреди, моля...

В центъра на ротондата лежеше императрицата, положена в огромен ковчег, издигнат на височина над човешки ръст. Чужденците нямаха право да я видят дори мъртва. Носилката беше заобиколена от силово поле, през което като през мъгла се виждаха смътните очертания на дребна, облечена в бяло фигура. Охраната, очевидно току-що отделена от свитата на някой сатрап-губернатор, беше строена между ковчег и стената и очевидно криеше още някого от погледите на посетителите.

Майлс не издържа. „В края на краищата не могат да ме заколят пред очите на всички.“ Бутна кутията в ръцете на Иван и се промъкна под лакътя на гем-офицера, който се опитваше да изтика всички през другата врата. Невинно усмихнат, с ръце, изнесени напред, за да покаже, че са празни, той се изправи пред изненаданите гем-лордове от охраната, които явно не бяха очаквали подобна просташка постъпка.

От другата страна на ковчег, на мястото, запазено за даровете на хоут-лорда с най-висок ранг, лежеше тяло. Гърлото на жертвата беше прерязано, а кръвта се стичаше по блестящия малахитов под и попиваше в сиво-белите дрехи. В дясната си ръка мъртвият стискаше тънък

украшен със скъпоценности нож. Плешиво тяло, без вежди, възстаро, но не и слабо... Майлс разпозна техния нападател дори без фалшивата му коса. Сякаш собственото му сърце спря от изненада.

„Някой току-що вдигна доста залозите в тази малка игра.“

Висшият гем-офицер се втурна срещу него. Усмивката беше замръзнала на изрисуваното му лице. Мъжът явно се мъчеше да изглежда колкото се може по-непринудено вежлив към някого, когото с удоволствие би размазал по пода.

– Лорд Воркосиган, бихте ли се върнали при вашата делегация, моля?

Последва подканващ жест. Сетаганданецът не беше толкова глупав, че да го докосне. Майлс се подчини. Едновременно благодарен и разгневен, офицерът сякаш сам се изненада от думите си:

– Това е ба Лура, личният слуга на Небесната господарка. Служи й повече от шестдесет години... явно е искал да я последва и да ѝ служи и в отвъдното. Каква непристойна постъпка, да стори това тук... – Гем-офицерът беше домъкнал Майлс достатъчно близо до спрялата отново редица. Дългата ръка на Иван се пресегна, сграбчи го и го поведе към вратата, без да го изпуска.

– Какво става, по дяволите? – изсъска Иван.

„И къде бяхте по време на убийството, лорд Воркосиган?“ Само дето не приличаше на убийство, а на самоубийство. Извършено по възможно най-архаичен начин. Преди не по-малко от половин час. Докато той разговаряше с някакъв мистериозен бял мехур, който можеше да бъде, а можеше и да не бъде хоут Райън Дегтиар, откъде по дяволите можеше да знае? Имаше чувството, че коридорът се върти пред очите му.

– Не трябваше да напускате редицата, милорд – строго каза Воробъв. – А... какво видяхте?

По лицето на Майлс плъзна усмивка, но той си наложи да я скрие.

– Един от най-старите ба на императрицата току-що си преряза гърлото пред ковчега ѝ. Не знаех, че човешкото жертвоприношение е на мода при сетаганданците. Поне не официално.

Устните на Воробъв се свиха, сякаш щеше да подсвирне, след което на лицето му се появи мимолетна усмивка.

– Колко ужасно от тяхна страна – измърка той. – Очертават се интересни събития, ако се опитат да въведат тази церемония.

„Да. Но ако създанието е било толкова лоялно, защо се е решило на постъпка, която да хвърли в такъв смут господарите му? Някакъв вид

отмъщение? Напълно вероятно, това е най-безопасният начин тук...“

Когато най-после стигнаха павилиона, краката го боляха нетърпимо. В огромната зала делегатите биваха настанявани от цяла армия сервитьори. Всички се движеха малко по-бързо, отколкото предполагаше строгото възпитание. Тъй като някои погребални дарове бяха по-големи дори от бараярската кутия, настаняването протичаше бавно и, за очевидния ужас на сервитьорите, не според плана. Хората сядаха, ставаха и сменяха местата си. Майлс си представяше как някъде отзад друга объркана армия готвачи сипе куп цветисти сетагандански проклетия.

Забеляза делегацията от Вървейн, настанена в предната част на залата. Използвайки всеобщата бъркотия, той се измъкна от определения му стол, заобиколи няколко маси и се опита да се добере до Миа Маз. Застана до нея и напрегнато се усмихна.

– Добър ден, милейди. Може ли да...

– Лорд Воркосиган! Исках да говоря с вас...

Двамата млъкнаха едновременно.

– Вие сте първа – кимна ѝ той.

– Звънях в посолството ви, но вие вече бяхте тръгнали. Имате ли някаква представа какво се случи в ротондата? Променянето на церемония от такава величина, и то по средата, е нещо направо нечувано за сетаганданците.

– Всъщност не са имали никакъв избор. Е, предполагам, че биха могли да игнорират тялото и просто да го заобиколят. Според мен ефектът щеше да е много по-драматичен, но явно са решили първо да почистят – Майлс повтори онова, за което вече мислеше като за „официалната версия“ за самоубийството на ба Лура. Вниманието на всички наоколо се насочи към него. По дяволите, слуховете така и така щяха да плъзнат, независимо от това кой какво е казал или премълчал.

– Имаште ли някакъв успех в онова малко разследване, за което ви помолих снощи? – продължи Майлс. – Аз... не съм сигурен, че моментът е подходящ, но...

– Да и да – отговори Маз.

„Не и по комуникационния канал – помисли си Майлс, – независимо дали се води засекретен, или не.“

– Можете ли след края да се отбиете направо в бараярското посолство? Да... прием по чаша чай или нещо подобно.

– С най-голямо удоволствие – отговори Маз. В тъмните ѝ очи се четеше напрегнато любопитство.

– Имам нужда от урок по етикета – добави Майлс за слушателите

наоколо.

В очите на Маз за миг блесна весело пламъче.

– Чувала съм да се говори така, милорд – промърмори тя.

– О... – „От кого? От Воробъев, доколкото се досещам.“ – Очаквам ви с нетърпение.

Майлс ѝ махна и се отправи към мястото си. Воробъев го наблюдаваше как сяда. Погледът му беше леко заплашителен. Явно смяташе в най-скоро време да сложи нашийник на немирния млад посланик, но гласно не направи никакъв коментар.

Докато опитваха от поне двадесетте поднесени им деликатеса, сетаганданците успяха да се окопитят. Очевидно майордомът беше от хората, които са истински майстори в отстъплението. Успя да подреди нещата така, че всеки застана на точното си място според ранга и положението си, макар че обиколиха ротондата в обратна посока. Сигурно майордомът щеше по-късно да пререже собственото си гърло, но на подходящо място и с подходяща церемония, а не по този ужасяващ и непристоен начин.

Майлс положи кленовата кутия върху малахитовия под при втората извивка на растящата спирала от дарове, на около метър от мястото, където ба Лура беше сложил край на живота си. По пода нямаше нито едно петънце. Дали сетаганданската служба за сигурност беше успяла да проучи мястото преди почистването? Или някой е разчитал на бъркотията и е заличил следите си? „По дяволите, как бих искал да се заема с това още сега!“

Белите коли очакваха посланиците от другата страна на Източния павилион, за да ги откарат обратно към вратите на Небесна градина. Цялата церемония продължи само около час по-дълго от предвиденото, но представата за време на Майлс беше напълно объркана. Сякаш беше прекарал под купола цели сто години, докато навън беше отминала само една сутрин. Той болезнено примижа срещу яркото обедно слънце, докато пилотът докара леколета до мястото за излитане. Отпусна се на седалката с невероятно чувство на облекчение.

„Май като се приберем ще се наложи да разрежа тези проклети ботуши.“

ГЛАВА 4

– Дърпай – каза Майлс и стисна зъби.

Иван послушно хвана ботуша му за глезена и тока, опря коляно на дивана, на който лежеше Майлс, и рязко дръпна.

– Оу!

– Заболя ли те? – Иван спря.

– Да. Продължавай, по дяволите.

– Май е по-добре отново да слезеш в лечебницата – изсумтя Иван.

– После. Не искам онези касапи да разрежат най-добрите ми ботуши. Дърпай.

Най-после ботушът беше събут. Иван го задържа за момент в ръце и бавно се усмихна.

– Знаеш ли, май няма да се справиш с другия без помощта ми – отбеляза той.

– И?

– Ами... дай.

– Какво да ти дам?

– Като познавам обичайното ти чувство за хумор, бих си помислил, че си бил толкова развеселен от гледката на още едно мъртво тяло до ковчега, колкото и Воробъов, но когато се върна, изглеждаше така, сякаш си видял призрака на дядо си.

– Онзи ба беше прерязал гърлото си. Гледката беше отвратителна.

– Май си виждал и по-отвратителни.

„О, със сигурност.“ – Майлс погледна все още обутия си крак, който пулсираше, и си представи как куца из коридорите на посолството в търсене на някой прислужник, който не проявява излишно любопитство. Не.

– По-отвратителни – да, но не и толкова странни – въздъхна той. – И ти щеше да реагираш така. Срегнахме същия ба вчера, ти и аз. Ти се поупражнява в борба с него в совалката.

Иван погледна към чекмеджето на комуникационния пулт и изруга.

– Така значи. Трябва да кажем на Воробъов.

– Стига да е бил същият ба – побърза да добави Майлс. – Доколкото знам, сетаганданците клонират слугите си серийно, така че нищо не пречи да са били двойници или нещо подобно.

– Мислиш ли? – поколеба се Иван.

– Не съм сигурен, но зная как да разбера. Просто ми дай още една възможност преди да се раздрънкаш, става ли? Помолих Миа Маз от вървейнското посолство да се отбие тук. Ако изчакаш... ще ти позволя да останеш.

Иван се замисли над подкупа.

– Ботуша! – настоя Майлс.

Иван мълчаливо му помогна. Кракът най-сетне беше свободен.

– Добре – обади се най-после Иван. – Но след това ще докладваме на ИмпСи.

– Иване, аз съм от ИмпСи – озъби се Майлс. – Прекарах три години в обучение, спомняш ли си? Моля те, направи ми услуга да проумееш, че може би съм наясно какво правя, а? – „По дяволите, как ми се иска наистина да знаех какво правя.“ Знаеше, че се ръководи от интуицията си и свързва почти неуловими следи, а това не можеше да оправдае действията му в очите на другите. „Как можеш да знаеш нещо, което не знаеш?“ – Дай ми шанс.

Без да дава никакви обещания, Иван се прибра в стаята си, за да се преоблече. Освободен от ботушите, Майлс успя да се довлече до банята, където взе още болкоуспокоителни и навлече широката си всекидневна униформа. Ако се съдеше по вътрешния правилник, собствената му стая беше единственото място в посолството, където можеше да носи неофициални дрехи.

Иван се върна след малко, облякъл зелената си униформа, но преди да успее да отвори уста и да започне да задава въпроси, на които Майлс не можеше да отговори, от комуникационния център се чу сигнал. Беше служителят от залата долу.

– Миа Маз е дошла да се срещне с вас, лорд Воркосиган – доложи той. – Казава, че имате уговорка.

– Точно така. Въ... бихте ли я довели тук, моля?

Дали стаята му беше под наблюдение? Надали. Ако от ИмпСи го подслушваха, досега вече щяха да са го подложили на разпит – или Ворбъов, или някой друг. Сигурно бяха уважили правото му на уединение в личната му стая, макар че това надали се отнасяше за комуникационния пулт. А всяко публично място беше сто на сто пълно с подслушвателни устройства.

След няколко мига служителят доведе Миа Маз. Майлс и Иван побързаха да я настанят. Тя също беше успяла да се преоблече и сега носеше прилепнал по тялото костюм и достигаща до коленете връхна дреха, подходяща за сезона. Въпреки че прехвърляше четиридесетте, дрехите й

отиваха. Майлс отпрати служителя, като му поръча да донесе чай и, по настояване на Иван, вино.

Майлс се настани на другия край на канапето и се усмихна с надежда на жената. Иван беше принуден да заеме близкия стол.

– Милейди Маз. Благодаря, че дойдохте.

– Наричайте ме просто Маз – усмихна се в отговор тя. – Ние, вървейниците, не използваме подобни титли. Страхувам се, че не сме в състояние да ги приемаме сериозно.

– Сигурно много добре можете да запазвате самообладание, иначе едва ли бихте могли да се справяте толкова добре тук.

– Да, милорд. – Трапчинката се появи отново.

Ами да, Вървейн беше една от така наречените демокрации. Е, не чак толкова крайни като бетанците, но с определен уклон в тази насока.

– Майка ми би се съгласила с вас – предположи Майлс. – Тя не би видяла особена разлика между двете мъртви тела в ротондата. Естествено с изключение на начина, по който са стигнали до това състояние. Прав ли съм, че това самоубийство беше необичайно и неочаквано събитие?

– Напълно безпрецедентно, ако разбирате какво имат предвид сетаганданците под тази дума – отговори Маз.

– Значи не е обичайно сетаганданските слуги да следват господарите си в отвъдното по начин, наподобяващ някакво езическо жертвоприношение, така ли?

– Предполагам, че ба Лура е бил необикновено близък с императрицата. Служил ѝ е толкова много години, още преди да сме се родили всички ние.

– Иван се чудеше дали хоут-лордовете не клонират слугите си.

Иван хвърли мръсен поглед към Майлс заради репликата, но си замълча.

– Гем-лордовете понякога правят това – каза Маз, – но не и хоут-лордовете. А за имперското домочадие това е направо изключено. Смятат всеки прислужник за произведение на изкуството, подобно на всички други неща, които ги заобикалят. Всичко в Небесна градина трябва да е уникално, по възможност ръчна изработка и съвършено. Същото се отнася и за биологичните им творения. Масовото производство е оставено за масите. Не зная доколко е естествено или не, но в свят, изпълнен с виртуални реалности и безкрайни повторения, това е, изглежда, много свежо. Стига да не бяха такива сноби.

– Като заговорихме за изкуство, успяхте ли да идентифицирате

онзи символ?

– Да. – Погледът ѝ се спря върху него. – Къде казахте, че сте го видели, лорд Воркосиган?

– Не съм казвал подобно нещо.

– Хм. – Тя леко се усмихна, но явно реши да не навлиза в подробности точно сега. – Това е печатът на Звездните ясли. Не очаквах, че е нещо, на което чужденецът може да се натъкне всеки ден. Всъщност не очаквах, че чужденец може изобщо да се натъкне на него. Това е нещо много лично.

– И високопоставено?

– Изключително.

– А... какво означава Звездни ясли?

– Нима не знаете? – Маз изглеждаше донякъде изненадана. – Мислех, че вие двамата сте прекарвали доста време в изучаване на сетаганданските военни подробности.

– Наистина доста време – въздъхна Иван.

– Звездни ясли е името на генната банка на хоут-расата.

– О, така значи. Смътно се досещах... това означава ли, че те си имат резервни копия? – попита Майлс.

– Звездните ясли са нещо много повече. Те не разменят помежду си яйцеклетки и сперма и не отглеждат плода в маточни репликатори, както правят обикновените хора. Всяка кръстоска е резултат на преговори и между главните носители на генетичните линии – сетаганданците ги наричат съзвездия, а бараярците биха ги нарекли кланове – се сключва договор. Той, от своя страна, трябва да бъде одобрен от императора, по-скоро от старшата дама по императорска линия, и накрая да се подпечата с печата на Звездните ясли. През последните петдесет години, откакто започна днешният режим, тази дама бе Лизбет Дегтиар, майката на императора. Но това не е просто формалност. Всяка генетична промяна – а те са много – трябва да бъде проучена и одобрена от специална комисия, подчинена на императрицата. Питахте ме дали хоут-дамите имат някаква власт. Императрицата има крайната дума при разрешаването или забраняването на всяко раждане.

– А императорът може ли да отмени решението ѝ?

– Не съм съвсем сигурна – сви устни Маз. – Всички са изключително съдържани по тези въпроси. Дори да има някакви задкулисни борби, нищо не излиза извън Небесна градина. Поне аз не съм чувала за нещо подобно.

– И сега... коя е старшата дама? Кой наследява печата?

– А! Ето че стигнахме до един интересен въпрос – Маз се готвеше да се хвърли в стихията си. – Никой не знае, или поне императорът не е дал публично изявление. Предполага се, че печатът трябва да е у майката на императора, ако е жива, или у наследницата ѝ. Но императорът още не е избрал наследница. Печатът на Звездните ясли, както и всички останали регалии на императрицата, трябва да бъдат предадени на новата старша дама като последен акт на погребалната церемония, така че до вземането на решението остават още десет дни. Предполагам, че решението е в центъра на вниманието на всички хоут-дами. Докато предаването не бъде осъществено, не могат да се сключват никакви договори за продължаване на генетичните линии.

Майлс беше озадачен.

– Той има трима сина, нали? Значи трябва да избира между някоя от майките.

– Не е задължително – отговори Маз. – На тяхно място може да бъде леля му по майчина линия.

Леко почукване по вратата оповести пристигането на чая. Освен поръчаното, от кухнята носеха и поднос с петифури. Някой се беше справил отлично със задълженията си, ако се съдеше по реакцията на Маз. Ръката ѝ посегна към шоколадовите лакомства въпреки изобилния обяд, на който бяха присъствали съвсем наскоро. Сервитьорът се оттегли толкова дискретно, колкото се беше появил.

Иван отпи от чашата си и озадачено запита:

– В такъв случай хоут-лордовете женят ли се? Тези генетични договори би трябвало да са еквивалентни на брачните, нали така?

– Е... не точно. – Маз преглътна третото си лакомство и се зае с чая. – Има няколко вида договори. Най-простият е за еднократното ползване на нечий геном. Създава се едно дете, което става... колебае се дали да не го нарека „собственост“... което се регистрира в съзвездието на мъжкия родител и израства в неговите ясли. Разбирате ли, тези решения не се вземат от главните участници. Всъщност двамата родители може изобщо да не са се виждали. Договорите се сключват от най-високопоставените, най-старите и поради това смятани за най-мъдри глави в съзвездието, с оглед получаване на достъп до благоприятна генетична линия у бъдещото поколение. Другата крайност е доживотният монопол, който в императорския случай е още по-дълъг. Когато се избира дама, която да стане майка на потенциален наследник, договорот е абсолютно ексклузивен – тя не трябва да е обменяла генома си и няма право да го прави и занаяпред, освен ако императорът не пожелае да има

повече деца от нея. Дамата отива да живее в Небесна градина в свой собствен павилион до края на живота си.

– Това за награда ли трябва да се смята, или за наказание? – намръщи се Майлс.

– Това е най-високата власт, до която може да се добере една хоут-дама. Така тя има шанса да стане императрица-майка, ако синът ѝ – а детето ѝ е винаги син – бъде избран за наследник. Дори това да не стане, синът ѝ ще бъде принц-кандидат или сатрап-губернатор, което също не е никак лошо. Ето защо в тази иначе класически патриархална култура момичетата имат толкова голямо значение. Главата на съзвездието – или на клана според бараярската терминология – никога не може да стане император или баща на император, независимо от качествата на сина си. Но с помощта на дъщерите си може да стане дядо на император. А отгук, както можете да се досетите, са и предимствата на съзвездието на императрицата. Дегтиар не са били особено значими до преди петдесет години.

– Значи императорът има синове – заключи Майлс, – а всички останали са луди на тема дъщери. Но само веднъж или два пъти на столетие, когато се появи нов император, някой може да спечели играта.

– Точно така.

– Тогава... как се вмести сексът във всичко това? – недоумяващо попита Иван.

– Никак – каза Маз.

– Никак ли?!

При вида на ужасената му физиономия Маз се засмя.

– Те, разбира се, правят секс, но това е чиста проба игра. Имат дори дълготрайни сексуални връзки, които понякога могат да се квалифицират почти като брак. Искам да кажа, че няма нищо официално с изключение на това, че етикетът е невероятно сложен. Предполагам, че легализиране е по-точната дума, като се има предвид колко сложни са ритуалите. И странно, наистина странно е колко малко информация имаме за всичко това. За щастие, те са такива расисти, че почти никога не си позволяват забегки извън собствения си геном. Така че надали ще ви се случи да попаднете на подобни капани.

– О! – Иван беше леко разочарован. – Но... щом не се женят и не организират собствени домакинства, тогава кога и как напускат дома си?

– Никога не го правят.

– Невъзможно! Да не искате да кажете, че живеят цял живот с

майките си?

– Е, не точно с майките си. С дедите и прадедите си. Но младежите – тоест всички под петдесетте – наистина живеят като пенсионери със съзвездията си. Чудя се дали това не е основната причина толкова много възрастни да се усамотяват. Те напускат, защото най-накрая могат да го направят.

– А онези прочути гем-лордове и гем-генерали, които спечелват сърцето и ръката на някоя хоут-дама? – попита Майлс.

– Е, не могат да станат майки на императора, нали? – сви рамене Маз. – Всъщност, лорд Воркосиган, запитвали ли сте се някога как хоут, които не са кой знае какви воители, контролират гем, които са точно такива?

– О, да. Още от самото начало очаквах, че много скоро тази ненормална и префърцунена сетаганданска аристокрация ще отиде по дяволите. Как можеш да управляваш оръжия с... артистичните си изяви? Как е възможно една шепа парфюмирани поети като хоут-лордовете да контролират цели гем-армии?

Маз се усмихна.

– Гем-лордовете сигурно ще се позоват на лоялността си към една по-висока култура и цивилизация. Истината е, че всеки, който е достатъчно кадърен и силен, за да представлява някаква заплаха, бива генетично приобщен. В сетаганданската система няма по-висока награда от това императорът да ти даде ръката на някоя хоут-дама. Всички гем-лордове се стремят към това. За тях то е най-големият обществен и политически успех.

– Искате да кажете, че хоут контролират гем чрез съпругите си? Искам да кажа, сигурен съм, че хоут-дамите са красиви и прочее, но все пак... гем-генералите да са чак толкова силно поставени под чехъл... Не мога да си представя, че някой, добрал се до самия връх в сетаганданската империя, може да бъде чак толкова мекушав и влюбчив.

– Ако знаех рецептата, щях да направя състояние от нея – въздъхна Маз. – Всъщност не, щях да я задържа за себе си. Но явно системата е работила успешно през последните неколкостотин години. Естествено това не е единственият начин на императора да контролира положението. Просто е най-незабележимият. А това само по себе си е доста многозначително. Хоут щяха да са нищо, ако не бе хитростта им.

– А дали въ... хоут-булката идва с някаква зестра? – попита Майлс.

Маз отново се усмихна и посегна за поредния сладкиш.

– Засегнахте много важен въпрос, лорд Воркосиган. Няма никаква

зестра.

– Мисля, че осигуряването на привични за една хоут-дама условия е доста скъпо удоволствие.

– Изключително скъпо.

– Тогава... ако сетаганданският император желае да елиминира някого, той може просто да го награди с няколко хоут-съпруги и да го докара до фалит, така ли?

– Не... не мисля, че това става толкова пряко, но има нещо вярно. Много сте съобразителен, милорд.

– Но как се чувства една хоут-дама в качеството си на награда? – попита Иван. – Искам да кажа... ако най-голямата амбиция на една хоут-дама е да стане монопол на императора, това е точно обратното. За нея това означава да бъде изхвърлена завинаги от хоут-генома. Децата ѝ никога не биха могли да се обвържат с хоут, нали?

– Да – потвърди Маз. – Но все пак психологията на всичко това е доста особена. Например хоут-младоженката незабавно става главна жена на гем-лорда, а децата ѝ автоматично се превръщат в негови наследници. Това може да създаде доста напрежение в домакинството, особено ако гем-лордът е на средна възраст и дотогава е имал дълготрайни брачни връзки.

– Тогава сигурно най-големият кошмар за една гем-дама е на съпруга ѝ да му дадат хоут-жена. Те никога ли не се съпротивляват? Не се ли опитват да накарат съпрузите си да се откажат от подобна чест?

– Явно това не е чест, която може да се откаже.

– Мм. – Въпреки че не му беше лесно, Майлс си наложи да прехвърли разговора от всички тези любопитни подробности към основния въпрос, който в момента го вълнуваше най-силно. – Онзи печат на Звездните ясли... имате ли някакви изображения на символа?

– Да, милорд, нося ги. С ваше позволение бихме могли да ги пуснем на комуникационния пулт.

„Оо, обожавам умните жени. Имате ли по-млада сестра, госпожо Маз?“

– Да, моля.

И тримата се събраха около комуникационния пулт. Маз проведе кратка илюстрирана лекция върху хоут-символите и неколкостотин различни имперски печати.

– А това, милорд, е печатът на Звездните ясли.

Представляваше куб със страни около петнадесет сантиметра, върху който беше врязана птицата. Не беше тайнствената пръчка. Майлс

облекчено въздъхна. Ужасът, който го беше обзел откакто Маз спомена за печата – че двамата с Иван може неволно да са откраднали императорска регалия, – изчезна. Пръчката очевидно беше някакво устройство, което трябваше да се върне – по възможност анонимно, – но не и...

Маз показа следващото изображение.

– А това е Великият ключ на Звездните ясли, който се предава заедно с печата – продължаваше тя.

Иван отпи от виното си. При вида на пръчката Майлс пребледня и на лицето му се появи безизразна усмивка. Оригиналът се намираше в чекмеджето, само на няколко сантиметра под дланта му.

– А какво представлява Великият ключ, милей... Маз? – успя да произнесе той. – Какво е предназначението му?

– Не съм съвсем сигурна. Май в миналото е имал нещо общо с достъпа до данните от генетичните банки на хоут, но днес сигурно е само церемониален предмет. Това устройство е на възраст няколко века. Сигурно вече е излязло от употреба.

„Да се надяваме.“ Слава Богу, че още беше в него.

– Разбирам.

– Майлс – промърмори Иван.

– После – изсъска Майлс с ъгълчето на устата си. – Разбирам тревогите ти.

Иван направи неприлична гримаса зад гърба му. Майлс се опря върху бюрото и затрепери доста убедително.

– Нещо не е наред ли, милорд? – загрижено го погледна Маз.

– Страхувам се, че краката ми малко ме безпокоят. Май ще ми се наложи отново да посетя лечебницата.

– Какво ще кажете да продължим друг път? – веднага предложи Маз.

– Ами... да ви кажа право, май за този следобед получих доста сложен урок.

– Оо, та това е само началото. – Но Майлс явно изглеждаше толкова зле, че тя се изправи. – Е, като за първи урок мисля, че е достатъчно. Много ли ви тревожат раните ви? Не знаех, че са толкова сериозни.

Майлс смутено вдигна рамене. След задължителната размяна на любезности и обещания за нови уроци в най-близко бъдеще, Иван я изпрати, но веднага се върна, заключи вратата и се нахвърли срещу Майлс.

– Имаш ли изобщо представа в какво сме се забъркали?

Майлс седна пред комуникационния пулт и отново се зачете в официалното, нищо не обясняващо описание на Великия ключ, чиято

холограма се носеше над екрана.

– Да. И знам как да оправим кашата. Ти знаеш ли?

Това спря Иван.

– И какво друго знаеш, което аз не знам?

– Ако оставиш нещата на мен, сигурен съм, че ще успее да го върна на законния му собственик, без никой друг да разбере за станалото.

– Според думите на Маз законният собственик е сетаганданският император.

– По принцип, да. Исках да кажа, на законния му хранител. Който, ако разбирам ситуацията правилно, е точно толкова огорчен от изгубването му, колкото сме ние от намирането. Ако мога да ѝ го върна незабелязано, тя надали ще започне да обяснява наляво и надясно защо го е изгубила. И все пак... чудя се как е успяла да го изгуби... – Нещо не се връзваше. Нещо липсваше.

– Обрахме имперски слуга, ето как!

– Да, но какво правеше ба Лура с подобно нещо на орбиталната станция? И защо беше повредил камерите на охраната в дока?

– Явно го е носед някъде. Сигурно към Великата ключалка, кой знае. – Иван се приближи към комуникационния пулт. – И после нещастникът си прерязва гърлото, защото е изгубил товара си, при това благодарение на нас... По дяволите, Майлс. Чувствам се, сякаш ние сме го убили. А той не ни стори нищо, просто попадна на неподходящо място и извади лошия късмет да се сблъска с нас.

– Дали наистина е станало точно това? – промърмори Майлс. – Наистина...

„Дали просто ми е писано винаги да се оказвам в центъра на нещата?“ Всичко се подреди. Старият ба, натоварен да пренесе безценния си товар, го губи при някакви чуждопланетни варвари, признава вината си пред своята господарка и се самоубива. Край. Призля му.

– Тогава... щом ключът е толкова ценен, защо този ба не е пътувал с имперска охрана?

– Господи, Майлс, де да беше!

На вратата се почука. Майлс веднага изключи комуникационния пулт и отвори.

Посланик Воробъев влезе в стаята и го поздрави с леко кимване. Държеше някакви цветни парфюмирани листове.

– Здравейте, господа. Хареса ли ви урокът на Маз?

– Да, сър – отговори Майлс.

– Добре. Би трябвало. Тя е чудесна – Воробъев му подаде

листовете. – Докато се занимавахте, за вас пристигнаха покани от лорд Йенаро. Наред с дълбоки извинения за снощния инцидент. Охраната на посолството ги подложи на обстоен анализ, включително химичен, и докладва, че са безвредни. От вас зависи дали ще приемете, или не. Ако смятате, че инцидентът със скулптурата е бил чиста случайност, по-добре е да приемете. Така ще покажете, че приемате извиненията.

– О, разбира се, че ще отидем. – Извиненията и поканата бяха изписани калиграфски. – Но все пак ще държа очите си отворени на четири. А... полковник Ворийди не се ли връща днес?

– Натъкнал се е на някакви досадни затруднения – намръщи се Воробъов. – Но с оглед случая в марилаканското посолство, изпратих да го заместят. Ще се върне утре. Може би... искате ли телохранител? Естествено възможно най-дискретно. Иначе би се изтълкувало като обида.

– Мм... ще имаме шофьор, нали така? Нека да бъде ваш човек, да може при нужда да извика подкрепление и да чака наоколо. Ние ще носим комуникатори.

– Добре, лорд Воркосиган. Ще уредя нещата – кимна Воробъов. – А... относно инцидента в ротондата...

– Да? – Сърцето на Майлс подскочи.

– Моля ви, друг път не нарушавайте правилата по такъв начин.

– Получихте оплакване ли?

„И от кого?“

– Човек се научава да разчита погледите. Според сетаганданците протестът е проява на лошо възпитание, но при такива неприятни инциденти за тях не е много неучтиво да си върнат удара по някакъв косвен начин. Вие си заминавате след десет дни, но аз оставам. Моля ви, не правете работата ми по-трудна, отколкото и без това е, какво ще кажете?

– Разбрано, сър – с готовност отговори Майлс. Иван изглеждаше много напрегнат. Дали нямаше да проговори пред Воробъов? Не, не и в момента. Посланикът се обърна и излезе.

– При един телохранител наоколо не звучи особено окуражаващо – отбеляза Иван, щом вратата се затвори.

– О, вече започваш да гледаш нещата като мен, а? Но ако отидем при Йенаро, рискът е неминуем. Трябва да ям, да пия и да дишам – а в подобни случаи и цяла армия телохранители е напълно безсилна. Както и да е, най-силната ни защита е фактът, че за императора би било страшна обида някой да посегне срещу делегати за погребението. Така че ако изобщо се случи нещо, то ще бъде доста хитро и не смъртоносно. – „И

също толкова вбесяващо.“

– Нима? Че кой инцидент досега е бил фатален? – Иван внезапно млъкна и се замисли. – Да не искаш да кажеш, че... всички тези неща може да са свързани помежду си? – Той кимна към поканите и към чекмеджето на бюрото. – Признавам, не мога да разбера как.

– Да не мислиш, че между всичко това може да няма връзка?

– Хм. – Иван се намръщи, после отново посочи чекмеджето. – Е, кажи ми. Как смяташ да се отървеш от вибратора на императрицата?

Майлс се усмихна на дипломатичния израз.

– Не мога да ти кажа. – „И то най-вече защото аз самият не знам.“ – Но хоут Райън Дегтиар сигурно действа по въпроса. – Той разсеяно докосна сребърното око на Хор – символа на ИмпСи, – бродирано на черната му яка. – Но във всичко това е замесена репутацията на една дама.

Иван гневно присви очи при очевидния намек за собствените му афери.

– Глупости. Да не би да играеш някакъв таен номер по поръчка на Саймън Илян?

– И така да е, няма как да ти кажа, нали?

– По дяволите! – Иван сви рамене. – Е, това е краят ти.

ГЛАВА 5

– Спрете тук – нареди Майлс на шофьора. Земеходът плавно се доближи до тротоара и спря. Майлс впи поглед в спускащия се мрак към резиденцията на лорд Йенаро, сравнявайки гледката с картата, която беше изучавал в посолството.

Оградите около имението, стените от жив плет и насеченият терен бяха по-скоро символични и представителни, отколкото ефективни. Това място не беше замисляно като крепост, а по-скоро като израз на положение. Няколко по-високи части на раздвижената къща проблясваха през дърветата, но дори и те не изглеждаха обезпокоително.

– Проверка на връзката, господа? – каза шофьорът. Майлс и Иван извадиха комуникаторите от джобовете си и ги включиха. – Много добре, господа.

– Какво е подкреплението? – запита го Майлс.

– Трима, готови да пристигнат при първия сигнал.

– Надявам се, че има и лекар.

– В леколета, напълно екипиран. Мога да го приземя в двора на лорд Йенаро за четиридесет и пет секунди.

– Това е напълно достатъчно. Не очаквам открито нападение. Но не бих се учудил, ако се натъкнем на поредния „малък инцидент“. Ще продължим пеш. Искам да почувствам мястото.

– Да, милорд. – Шофьорът вдигна горния капак и двамата с Иван слязоха от колата.

– На това ли му викаш бедност? – Иван се оглеждаше, докато крачеха по криволичещата алея към неохраняваните порти.

Независимо от стила, полъхът на аристократичния упадък се забелязваше навсякъде. Следите се виждаха на различни места – неремонтирани врати и стени, занемарени и избуяли храсти; три четвърти от имението беше тъмно и явно необитаемо.

– Воробъев поръча на хората от ИмпСи в посолството да проучат лорд Йенаро – каза Майлс. – Дядо му, провалил се гем-генерал, му оставил къщата, но не и средства да я поддържа – капиталите му били изчерпани. Йенаро е собственик от четири години. Движи се с артистична компания от млади безработни гем-лордове, така че дотук нещата съвпадат с онова, което знаем. Но онова, което видяхме в залата на марилаканското посолство, е първата скулптура, правена някога от Йенаро.

Доста добро начало, а?

– Щом мислиш, че е било капан, защо се мъчиш да налетиш на друг?

– Без риск няма награда.

– Каква награда имаш предвид?

– Истина. Красота. Кой знае? От посолството проверяват и работниците, които са построили скулптурата. Смятам, че това ще даде някакъв резултат.

Поне можеше да използва цялата машинария на ИмпСи. Майлс нищо за миг не забравяше устройството, което носеше във вътрешния си джоб. Беше носил тайно Великия ключ през целия ден, по време на обиколката на града и на безкрайния фестивал за класически сетагандански танци. Фестивалът се провеждаше със специален императорски указ в чест на посланиците. Но хоут Райън Дегтиар така и не изпълни обещанието си да се свърже с него. Ако нещата останеха така до утре... От друга страна, Майлс все повече съжаляваше, че не е уведомил местните служители на ИмпСи още от самото начало. Но ако го беше направил, щяха да го отстранят от решаването на този малък проблем; решенията щяха да се взимат на по-високи нива, извън неговия контрол. „Ледът е тънък. Не искам никой по-тежък от мен да се разхожда по него.“

Портиерът ги въведе в приглушено осветено фоайе, където бяха посрещнати от домакина. Йенаро беше облечен в тъмни одежди, които приличаха на онези, които носеше на приема в марилаканското посолство. Иван беше безупречен в зелената си униформа. Майлс се беше спрял на най-официалната черна униформа на рода. Не беше много сигурен как Йенаро ще интерпретира това послание – като чест, като напомняне („Аз съм официален пратеник“) или като предупреждение („Не ми се изпречвай на пътя“). Но беше сигурен, че Йенаро надали ще пропусне някой нюанс.

Йенаро погледна към черните му ботуши и попита загрижено:

– Краката ви по-добре ли са, лорд Воркоеиган?

– Много по-добре, благодаря ви – стегнато се усмихна Майлс в отговор. – Със сигурност ще оживея.

– Много се радвам. – Високият гем-лорд ги поведе навътре и надолу по няколко стъпала към голяма полукръгла зала, заобиколена от градината като полуостров, сякаш къщата беше подложена на някакво ботаническо нападение. Мебелите в помещението бяха разнотилни, явно стари, но това не беше заради самия дизайн. Все пак ефектът беше приятен. Светлината тук също беше приглушена, сякаш за да скрие упадъка.

Около дузина гости вече бяха тук, пиеха и разговаряха. Мъжете бяха повече от жените. Двама бяха с изцяло изрисувани лица, повечето се придържаха към младежката мода, а най-радикалните се бяха задоволили само с лек грим. Йенаро представи екзотичните гости. Майлс не беше чувал, нито учил за никой от тях, въпреки че един му беше представен като племенник на човек от сетаганданския Генералния щаб.

До вратата към градината димеше някаква тръба, излизаща от цилиндрична подставка. Един от гостите се доближи до нея и вдиша дълбоко.

– Доста добро нещо, Йенаро – обади се той. – Твое изобретение ли е?

– Да, благодаря – каза Йенаро.

– Нови благоухания? – поинтересува се Иван.

– И малко отгоре. Сместа съдържа упойващи вещества, подходящи за случая. Сигурно не бихте го опитали, лорд Воркосиган.

Майлс сковано се усмихна. Доколко този човек бе специалист по органична химия? Напомни си, че от упояването до умъртвяването има само една крачка.

– Сигурно не. Но с удоволствие бих разгледал лабораторията ви.

– Наистина ли? За мен ще бъде чест. Повечето от приятелите ми не се интересуват от техническите аспекти, а само от резултатите.

Една млада дама, която се намираше до тях, се обърна и потупа Йенаро по рамото.

Да, скъпи Йени, от резултатите. Обещал си ми нещо, нали помниш?

– Не беше най-красивата гем-дама, която Майлс беше виждал, но все пак изглеждаше доста привлекателна в нефритенозелените си одежди. Светлата ѝ коса се спускаше по раменете ѝ като пяна.

– И винаги изпълнявам обещанията си – добави лорд Йенаро. – Лорд Воркосиган, искате ли да отидем още сега?

– Разбира се.

– Мисля да остана и да разширя запознанствата си – поклони се Иван и се оттегли. Двете най-високи и привлекателни гем-дамы – дългокрака блондинка и събеседничката ѝ, която имаше невероятно червена коса – се намираха в другия край на стаята. Иван някак успя да осъществи визуален контакт и с двете и те му отвърнаха с подканващи усмивки. Майлс отправи мислена молитва към бога-закрилник на глупациите, донжуановците и неразумните, обърна се и последва Йенаро и спътницата му.

Химичната лаборатория на Йенаро се намираше в друга сграда.

Когато я доближиха, светлините се запалиха. Беше доста впечатляваща и заемаше голяма зала на втория етаж. Явно голяма част от парите, необходими за поддържане на имението, изчезваха тук. Майлс се разхождаше покрай масите и разглеждаше резултатите от молекулярни анализи и компютрите, докато Йенаро търсеше сред купчината малки шишенца обещания парфюм. Всички материали бяха грижливо подредени според химичните си характеристики. Обстановката показваше дълбоки познания и силна привързаност към работата.

– Кой ви асистира? – попита Майлс.

– Никой – отговори Йенаро. – Не мога да понасям някой да се мотае наоколо. Постоянно разместват нещата, които съм приготвил за проектите си. Нали разбирате, не всичко е наука.

Наистина. С няколко въпроса Майлс подтикна Йенаро да започне да разказва как е приготвил парфюма. Дамата послуша известно време и след това започна да мирише съдържанието на останалите шишенца, докато Йенаро с болезнена усмивка ги спаси от нея. Йенаро беше истински експерт-професионалист. Всяка компания за козметични изделия би го наела с радост. Но как можеше Йенаро да стане наемен работник?

Никак, с прикрито задоволство реши Майлс. Йенаро несъмнено беше артист, но по отношение на благоуханията. Не и скулптор. Някой друг се беше проявил като експерт при построяването на фонтана. А дали същият човек не бе доставил информацията за физическия му недъг? „Нека го наречем... лорд Хикс.“ Да разгледаме и фактите на него. Първо: има достъп до най подробните сетагандански доклади за висшето военното командване на Бараяр... и за техните синове. Второ: той е умен и хитър. Трето... трето нямаше. Поне засега.

Върнаха се при останалите и завариха Иван, настанил се в компанията на двете дами. Ако се съдеше по смеха им, успяваше да ги забавлява доста умело. Двете доста приличаха по красота на лейди Гел; всъщност блондинката можеше съвсем спокойно да ѝ бъде сестра. А червенокосата беше още по-завладяваща със спускащите се по раменете и къдрици, перфектния нос, устните, които... Майлс прогони тази мисъл. Някоя гем-дама не би допуснала него в мечтите си.

Йенаро се оттегли за малко, поговори с прислужника си – явно имаше само един – и се върна с малка кана, пълна с рубинена течност.

– Лорд Ворпатрил – кимна той на Иван. – Виждам, че харесвате нашите питиета. Опитайте това.

Майлс се разтревожи. Макар и да не беше скулптор убиец, от

Йенаро ставаше перфектен отровител. Домакинът наля три чаши и поднесе таблата на Иван.

– Благодаря. – Иван взе една от чашите.

– О, злати ейл – промърмори един от младите гем-лордове. Йенаро поднесе таблата на Майлс и сам взе последната чаша. Иван отпи и възхитен повдигна вежди. Майлс внимателно наблюдаваше дали Йенаро също ще отпие. Направи го. През главата на Майлс минаха всичките пет различни начина на поднасяне на смъртоносни питиета с почти стопроцентова сигурност, че жертвата ще се хване – при положение че домакинът е поел предварително противоотрова. Но ако беше чак такъв параноик, Майлс изобщо не би трябвало да идва тук. Досега не беше слагал нищо в устата си. „И какво ще правиш сега? Ще изчакаш първо да видиш дали Иван няма да се строполи и чак тогава ще се решиш да отпиеш?“

Този път Йенаро не се впусна в описване на отблъскващата история за биологичното раждане на Иван. По дяволите! Може пък инцидентът при фонтана наистина да е бил случаен и сега човекът да съжаляваше и да правеше всичко по силите си, за да заглади нещата. Въпреки това Майлс се бавеше и се опитваше да надзърне по-отблизо в чашата на братовчед си.

Иван тъкмо беше заел поза тип „просто си облягам ръката на канапето“, за да види дали червенкосата ще се отдръпне, или ще му позволи по-голяма близост. Обърна се към Майлс и му отправи зъбата усмивка.

– Забавлявай се, човече – промърмори той. – Отпусни се. И стига си дишал във врата ми.

Майлс отвърна на гримасата му и се отдалечи. Някои хора просто не искаха да бъдат спасявани. Вместо това реши да се опита да поговори с някои от приятелите на Йенаро. Неколцина от тях се бяха скупчили в другия край на помещението.

Не беше много трудно да ги накара да започнат да разказват за себе си. Явно правеха само това. Четиридесет минути му бяха достатъчни, за да се увери, че повечето от тях имат ум колкото една бълха. Бяха експерти единствено в духовитите забележки по адрес на личния живот на свои също толкова безделни сънародници – облекло, любовни афери, спорт (всички гледаха, но никой не практикуваше, интересът им беше насочен предимно към залаганията). Другата основна тема беше обсъждането на последните комерсиални фантазии, в това число и еротични. Бягството от реалността явно поглъщаше по-голямата част от времето и

вниманието на тези млади хора. Никой не проявяваше дори и бегъл интерес към политиката или военното дело. По дяволите, дори Иван беше по-осведомен от тях.

Това беше малко потискащо. Приятелите на Йенаро бяха аутсайде-ри, безделници. Никой не се вълнуваше от възможността да направи политическа или военна кариера. Дори изкуството не ги вълнуваше истински. Бяха просто консуматори, не и създатели. В края на краищата, може би беше по-добре, че нямат политически амбиции. Бяха от онзи тип хора, които започваха революции, но не можеха да ги довършат, чийто идеализъм ставаше жертва на некомпетентността им. Майлс беше срещал подобни млади хора и сред класата Вор – трима или четирима, които по една или друга причина се отказваха от традиционната военна кариера и живееха със средствата на родителите си, но дори те щяха да променят статуса си, щом достигнеха средна възраст. Като се имаше предвид средната продължителност на живота тук, всеки опит за изкачване по стълбицата чрез наследяване можеше да се осъществи, когато наследниците от поколението на Йенаро станеха осемдесет-деветдесетгодишни. Те не бяха глупави по рождение – гените им не можеха да позволят подобно нещо, – но умовете им бяха изкуствено ограничени до най-обикновени неща. Майлс почти потрепери.

Реши да поразпита и жените, стига Иван да му беше оставил някоя свободна. Извини се на групата, че отива да си налее питие. Можеше да се оттегли и без никакво обяснение – явно никой не го беше грижа за най-необикновения и най-нисък гост на Йенаро. Наля си от гарафата, от която си наливаха всички останали, и долепи устни до чашата, но не отпи. Вдигна очи и откри, че е наблюдаван от една малко по-възрастна дама, която беше пристигнала на купона малко по-късно с неколцина приятели. Тя му се усмихна.

Майлс се усмихна в отговор и се приближи. Тя заговори първа.

– Лорд Воркосиган. Искате ли да се разходим в градината?

– Защо... разбира се. Гледката заслужава ли си? – „В тъмното?“

– Мисля, че ще ви се стори интересна.

Усмивката ѝ изчезна веднага щом се обърна с гръб към останалите и беше заменена с израз на мрачна решителност. Майлс докосна комуникатора в джоба си и я последва. Щом излязоха от полезрението на другите гости, тя ускори крачка. Не произнесе нито дума. Майлс закуцук след нея. Изобщо не се изненада, когато доближиха украсената с червена емблема порта, където ги очакваше малка безполова фигура в тъмна роба, която закриваше плешивата ѝ глава.

– Ба ще ви придружи по-нататък – каза жената.

– Докъде?

– Малка разходка – проговори ба с тих алт.

– Добре. – Майлс извади комуникатора от джоба си. – База. За малко ще напусна къщата. Дръжте ме под око, но не се намесвайте, освен ако не ви повикам.

– Да, милорд... – Гласът на шофьора беше колеблив. – Къде отивате?

– Аз... ще се разходя с една дама. Пожелайте ми късмет.

– О! – Този път гласът прозвуча по-скоро развеселен. – Късмет, милорд.

– Благодаря – Майлс прекъсна връзката. – Добре.

Жената се настани на разклатената пейка наблизко и повдигна яката на робата си като човек, който ще чака дълго. Майлс последва малката фигура през портата, покрай съседното имение и оттатък улицата в малка залесена падина. Ба запали ръчно фенерче, за да освети камъните и корените пред ботушите на Майлс, които нямаше да са чак толкова добре излъскани, ако продължаха още нататък... Изкачиха се по склона от другата страна и попаднаха в район, който явно беше част от друго имение, което изглеждаше по-запуснато дори от къщата на Йенаро.

Тъмната грамада, която се виждаше през дърветата, явно беше изоставена къща. Но те завиха надясно по покрита с избуяла трева пътека, след това отново се спуснаха към някакъв поток и се озоваха на широка поляна, където се извисяваше дървен павилион – без съмнение, преди време любимо място за пикник на някой гем-лорд. Прекосиха някакво изкуствено езеро по извит дървен мост, който изскърца толкова жално, че Майлс за момент се зарадва, че не е по-тежък. От павилиона се появи бледа перленобяла светлина. Майлс докосна Великия ключ. „Да. Това е.“

Ба отмести встрани някакви растения, направи му знак да влезе и отиде да пази при моста. Майлс внимателно пристъпи в малката едностранна постройка.

Хоут Райън Дегтиар, или нейното изображение, стоеше или седеше в своята сфера, рееща се на обичайните няколко сантиметра над пода. Блясъкът ѝ беше приглушен. „Изчакай. Остави я да направи първата стъпка.“ Мълчанието се затегна. Майлс започна да се страхува, че разговорът им ще повтори случилото се при първата им среща, когато се разнесе същият глас, който вече беше чувал.

– Лорд Воркосиган. Свързах се с вас, както казах, че ще направя, за

да уредим безопасното връщане на моето... нещо.

– На Великия ключ – каза Майлс.

– Вече знаете какво представлява то?

– Направих малко проучване след първата ни среща.

– Какво искате от мен? – изстена тя. – Пари? Нямам. Военна информация? Не разполагам с такава.

– Не бъдете толкова скромна и не изпадайте в паника. Искам много малко. – Майлс разтвори куртката си и извади Великия ключ.

– О, той е у вас! Дайте ми го! – Перлата се люшна напред.

– Не веднага – отстъпи назад Майлс. – Досега беше на сигурно място и ще ви го върна. Но смятам, че в замяна трябва да получа нещо. Просто искам да знам как и защо това нещо се озова – съзнателно или не – в ръцете ми.

– Това не е ваша работа, бараярецо!

– Сигурно е така. Но всичко в мен ми говори, че това е някаква клопка, насочена срещу мен или срещу Бараяр чрез мен. А тъй като съм офицер от бараярската ИмпСи, това е точно моя работа. Нямам нищо против да ви разкажа всичко, което съм видял и чул, но вие трябва да ми върнете жеста. Да започнем с това какво е търсел ба Лура с имперска регалия в орбиталната станция.

– Беше го откраднал. – Гласът беше нисък и язвителен. – А сега ми го дайте.

– Откраднал е ключ. А ключът не е кой знае какво богатство без ключалка. Наистина това е много красив артефакт с историческа стойност, но ако ба Лура беше искал да се обогати незаконно, сигурно би се насочил към някои по-ценни неща в Небесна градина. И то такива, които не са толкова забележими. Да не би Лура да е искал да ви шантажира? Затова ли го убихте?

Последното беше пълен абсурд – и Майлс, и хоут-дамата имаха едно и също алиби – но той беше крайно любопитен какъв ще е отговорът.

Реакцията беше незабавна.

– Ти, долен малък... Не съм подтиквала Лура към смъртта. Ако някой е отговорен за нея, това си ти!

„Господи, дано не е така.“

– Може и да сте права, и ако сте, аз трябва да зная. Милейди, точно в момента в радиус от поне десет километра няма никой от сетаганданските служби, освен ако не решите да стоварите този мехур отгоре ми и да захвърлите тялото ми в близката канавка. Защо не? Защо ба Лура открадна Великия ключ? За свое собствено удоволствие ли? Да не би да

има хоби да колекционира сетагандански имперски регалии?

– Вие сте отвратителен!

– Тогава на кого е искал да продаде стоката си?

– Не да я продава!

– Ха! Значи все пак знаете!

– Не точно... – Тя се поколеба. – Има някои тайни, които не мога да издам. Те принадлежат на Небесната господарка.

– На която служите.

– Да.

– Дори в смъртта.

– Да. – В гласа ѝ се долови нотка гордост.

– И която ба Лура предаде. Дори в смъртта.

– Не! Не я е предал... Ние имахме несъгласия.

– Височайши несъгласия?

– Да.

– Между крадец и убийца?

– Не!

Със сигурност, но обвиненията определено я караха да говори. Значи изпитва вина. „Да, разкажи ми за вината си.“

– Вижте, ще се опитам да ви улесня. Аз ще започна. Двамата с Иван идвахме от бараярския кораб в совалка. Скачихме се на товарния док. Ба Лура, облечен в дрехите на служител от станцията и с лошо залепена изкуствена коса, влетя в совалката веднага щом вратата се отвори и посегна, както си помислихме, към оръжието си. Ние скочихме върху него и му отнехме невроразрушителя и това. – Майлс вдигна Великия ключ. – Ба се изтръгна от нас и избяга, а аз задържах това нещо, докато разбере какво представлява то. Следващия път, когато видях този ба, той лежеше в локва кръв на пода на погребалната зала. Това ми се стори, меко казано, обезпокоително. Сега е ваш ред. Казвайте, че ба Лура го е откраднал вас. Кога открихте, че Великият ключ липсва?

– Открих, че не е на мястото си... същия ден.

– Колко време може да е изминало? Кога го видяхте за последен път?

– Сега не се използва всеки ден поради погребението на Небесната господарка. За последен път го видях, когато подреждах нейните регалии... два дни преди това.

– Значи има вероятност да е липсвал три дни преди да забележите. Кога изчезна ба Лура?

– Аз... не съм сигурна. Май беше предишната вечер.

– Това до известна степен променя нещата. Значи ба Лура е заминал с ключа най-рано предишната нощ. Ба могат ли свободно да влизат и излизат от Небесна градина?

– Напълно свободно.

– И се е върнал... кога?

– В нощта на вашето пристигане. Но не го видях. Оплака се, че не се чувствал добре. Можех да го принудя, но... не исках да проявявам толкова непристойно поведение.

„Естествено. Нали и двамата сте били вътре в играта.“

– Отидох да го видя на сутринта. Тогава научих всичко. Ба Лура се беше опитвал да занесе ключа на... някого, но попаднал на погрешен док.

– Тогава този някой е трябвало да пристигне със совалка? Значи този някой е чакал в кораб на орбита?

– Не съм казвала подобно нещо!

„Продължавай да я притискаш. Това действа.“ И въпреки това изпитваше лека вина, че тормози горката объркана стара дама, макар и може би за нейно добро. „Не се отказвай.“

– Значи ба се е натъкнал погрешно на нашата совалка. И какъв е краят на историята? Разкажете ми всичко точно!

– Ба Лура бил нападен от бараярски войници, които откраднали Великия ключ.

– Колко са били на брой войниците?

– Шестима.

Очите на Майлс се разшириха.

– И после?

– Ба Лура ги молел да пощадят живота и достойнството му, но те се изсмели и го изхвърлили навън, след което отлетели.

Лъжи, лъжи и пак лъжи. И все пак... ба беше просто човешко същество. Всеки, затънал толкова много, би могъл да измисли подобна история, за да се изкара по-малко виновен.

– И какво точно сме казали?

– Оскърбили сте Небесната господарка. – В гласа й имаше гняв.

– И после?

– Ба се върнал вкъщи засрамен.

– Тогава... защо не се е обърнал към сетаганданските служби за сигурност, които да ни видят сметката и да върнат Великия ключ на мястото му?

Последва дълго мълчание.

– Ба не би могъл да стори това. Но си призна пред мен. И аз дойдох при вас. Да се... унижавам. И да ви умолявам да ми върнете... честта.

– Защо ба Лура не си е признал още същата вечер?

– Не зная!

– Значи докато вие се опитвахте да си върнете обратно изгубеното, той си е прерязал гърлото.

– От мъка и срам – тихо каза тя.

– Нима? Защо просто не е изчакал да види дали няма да ме убедите да ви върна ключа? Защо не го е направил в собствената си стая? Защо извади своя срам на показ пред цялото галактическо общество? Това не е ли поне малко необикновено? Ба Лура трябваше ли да участва по някакъв начин в церемонията по връчването на даровете?

– Да.

– А вие?

– Да...

– И сте повярвали на тази история?

– Да!

– Милейди, мисля че съвсем се объркахте. Нека ви разкажа какво се случи в совалката пред моите очи. Нямахме никакви шестима войници. Бяхме само аз, братовчед ми и пилотът. Нямахме разговори, молби и увещания, нито пък обиди към Небесната господарка. Ба Лура просто изскимтя и побягна. Дори не се опита да се бие сериозно. Всъщност едва го правеше. Не мислите ли, че е доста странно за ръкопашен двубой за нещо толкова важно, че да се наложи да пререже собственото си гърло на следващия ден заради загубата му? Че ние бяхме оставени да клатим в недоумение глави и да се чудим какво, по дяволите, е това странно нещо? Сега вече знаете, че един от нас – аз или ба Лура – лъже. Аз знам кой е лъжецът.

– Дайте ми Великия ключ – успя само да каже тя. – Той не е ваш.

– Но аз мисля, че ми е поставен капан. От някого, който явно се опитва да въвлече Бараяр във вътрешните... противоречия на Сетаганда. Защо? В какво се опитват да ме накиснат?

Мълчанието й може би означаваше, че за първи път през тези изпълнени с паника два дни в главата й се прокрадват и други мисли. Но... можеше и да не е така. Във всеки случай тя само повтори:

– Не е ваш!

Майлс въздъхна.

– Явно няма да стигнем до по-пълно съгласие, милейди. С радост ще ви върна вашата собственост. Но с оглед обстоятелствата бих желал

да мога да се уверя на кого съм дал Великия ключ. Зад този мехур би могъл да се крие всеки. Леля ми Алис например. Или човек от сетаганданските тайни служби, или... кой знае. Ще ви го върна... лице в лице.

Той вдигна ръка. Ключът подканвашо лежеше върху дланта му.

– Това ли е... последната ви цена?

– Да. Няма да искам нищо повече.

Това беше малък триумф. Щеше да види хоут-дама – нещо, с което Иван не би могъл да се похвали. Разкриването пред погледа на някакъв чужденец сигурно беше нечувано нарушаване на традициите, но по дяволите, Майлс си беше изпатил достатъчно и тя му дължеше това. Освен това беше абсолютно сериозен в намерението си да се увери у кого е попаднал Великият ключ. Хоут Райън Дегтиар, стопанката на Небесните ясли, определено не беше единствената участничка в играта.

– Добре възкликна тя. Бялата сфера стана прозрачна и изчезна.

– О – съвсем тихо произнесе Майлс.

Тя беше седнала в реещо се над земята кресло, облечена в блестяща бяла дреха, която започваше от шията ѝ и се спускаше на безброй гънки надолу. Косата ѝ, черна като абанос, се спускаше покрай раменете ѝ, покрай скута ѝ и се увиваше около краката ѝ. Ако се изправеше, сигурно щеше да се влачи след нея като воал. Огромните ѝ очи бяха толкова леденосини, че очите на лейди Гел приличаха на мътни локви в сравнение с тях. Кожата... Майлс почувства, че никога досега не е виждал подобна кожа – сякаш останалите хора имаха вместо кожа груби торби, колкото да не се разсипят вътрешностите им. Тази съвършено гладка и бяла повърхност... ръцете му неволно посегнаха да я докоснат, да я докоснат само веднъж и да умре. Устните ѝ бяха топли и приличаха на изпълнени с кръв рози...

Колко възрастна беше? На двадесет? На четиридесет? Това беше жена хоут. Кой можеше да каже? А и кой се интересуваше от подобни неща? Хората от една стара и отдавна забравена религия бяха коленичили пред нейни изображения от сребро и злато. Майлс откри, че самият той стои на колене, без да знае как се е случило.

Сега разбираше защо се казва „летиш от любов“. Испитваше същото гадене, подобно на гаденето при шеметното свободно падане, същата вълна от диво опиянение и радост. И осъзнаването, че следва неминуемият сблъсък с твърдата земя, след който не остава нищо. Благоговейно се приближи все така на колене, постави Великия ключ пред съвършените ѝ крака, отдръпна се и зачака.

„Какъв късметлия съм.“

ГЛАВА 6

Тя се наведе и взе предмета с грациозната си ръка. Поддържа известно време Великия ключ, след това извади от пазвата си дълъг гердан. На него се намираше медальон, украсен с огледално релефно изображение на птица. Златните линии на електронните контакти блестяха като филигран. Тя постави медальона на върха на пръчката. Не се случи нищо.

Дъхът ѝ секна. Тя се втренчи в Майлс.

– Какво сте направили!

– Милейди, аз, аз... нищо, кълна се в името си! Дори не съм го изпуснал. Какво... трябваше да стане?

– Трябваше да се отвори.

Сигурно щеше да е плувнал в пот, ако не му беше толкова дяволски студено. Беше замаян от парфюма ѝ и от небесната музика на гласа ѝ, непроменен от силовото поле.

– Има само три възможности нещо да му се случи. Някой го е счупил – не съм, аз, кълна се! – Да не би това да е била основната причина за нахълтването на ба Лура? Може би той го беше счупил и е търсил някой невежа, върху когото да стовари вината? – или го е препрограмирал, или, което е най-вероятно, това е подхвърлено копие. Дубликат или... или...

Огромните ѝ очи станаха още по-големи, устните ѝ се раздвижиха, без да произнесат нито дума.

– Последното не ви ли се струва правдоподобно? – Майлс рискуваше. – Сигурно е най-трудният за изпълнение вариант, но... помислих си за момент, че едва ли сте предполагали, че ще получите ключа обратно от мен. Ако това е имитация, може би се е предполагало в момента да пътува към Бараяр с дипломатическа поща. Или... или нещо подобно.

Всичко това не беше особено смислено, но...

Тя стоеше абсолютно неподвижно, лицето ѝ беше напрегнато от обзелата я паника. В ръцете си въртеше пръчката.

– Милейди, говорете. Ако е дубликат, явно е много добър. Сега той е у вас и можете да го използвате при церемонията. Какво от това, че не работи? Кой ще тръгне да проверява някакво излязло от употреба електронно устройство?

– Великият ключ не е излязъл от употреба. Използвахме го всеки ден.

– Той е някакъв код към данни, така ли? Е, в такъв случай имате време. Девет дни. Ако мислите, че нещо може да му се е случило, можете да го изтриете и да го програмирате отново от резервните записи. Ако това нещо в ръцете ви е нефункциониращ боклук, може би имате време да направите истински дубликат и да го програмирате. – „Само не стойте така с този смъртен израз в прекрасните си очи!“ – Говорете!

– Трябва да направя онова, което направи ба Лура – възкликна тя. – Той беше прав. Това е краят.

– Не, защо?! Това е просто... просто предмет, кой го е грижа за него? Мен определено не!

Леденосините ѝ очи най-накрая се спряха върху него. Погледът ѝ го накара да изпита силното желание да се свре в някой тъмен ъгъл като рак, за да скрие почти нечовешката си грозота.

– Няма резервни копия – каза тя. – Това е единственият ключ.

Майлс изведнъж се почувства отмаял, но този път не само заради парфюма ѝ.

– Няма копия? – задави се той. – Вие да не сте побъркани?

– Това е въпрос на... контрол.

– И какво по дяволите прави истинският ключ?

Тя се поколеба и накрая проговори.

– Това е ключът към генетичната банка на хоут. Замразените генетични записи се пазят разбъркани за по-голяма сигурност. Без ключа никой не знае кое къде се намира. За да се възстановят файловете, всички записи трябва физически да се проучат и да се подложат на нова основна класификация. Има стотици хиляди записи – за всеки хоут, който е живял някога. За повторното създаване на Великия ключ ще е необходима работата на армия генетици в продължение на цяло поколение.

– Значи това е истинско бедствие. Сега вече зная, че ми е бил погледен номер. – Майлс се изправи и я погледна. – Милейди, обяснете ми какво всъщност става? Ще ви попитам отново, този път с чувство. Какво, по дяволите, е търсел ба Лура с Великия ключ на една орбитална станция?

– Никой чужденец...

– Някой вече ме въвлече във всичко това! Хвърли ме направо в центъра на събитията. Не мисля, че бих могъл да се измъкна, дори да опитам. И освен това... мисля, че трябва да се съюзим. Бяха ви необходими ден и половина само за да уредите тази втора среща. Остават още девет дни. Нямате време да се справите сама. Трябва ви... специалист. И поради една или друга причина явно не желаете той да е от вашите хора.

Тя леко потрепери. Майлс разгорещено продължи:

– Ако мислите, че съм недостоеен да бъда допуснат до вашите тайни, тогава поне ми обяснете как бих могъл да направя нещата по-лоши, отколкото са сега!

Сините ѝ очи сякаш искаха нещо от него, без тя да знае какво точно. Той обаче знаеше, че ако го помоли да си разреже вените тук и сега, единственият му въпрос ще е: „Колко дълбоко?“

– Такова беше желанието на моята Небесна господарка – ужасено започна тя и млъкна.

Майлс с всички сили се опита да запази самообладание. Всичко, което беше измъкнал досега от нея, беше или достижимо дедуктивно, или общоизвестно, поне в нейната среда. Сега тя беше на път да разкрие наистина ценна информация. Досети се за това от начина, по който спря.

– Милейди. – Майлс подбираше думите си много внимателно. – Ако ба Лура не се е самоубил, значи е бил убит. – „И ние двамата имаме много добра причина да изберем втората възможност.“ – Той е бил ваш прислужник, ваш колега... а може би и приятел? Видях тялото му в рондата. Някой много опасен и много смел човек беше организирил тази сцена. В нея се чувстваше... зловеща подигравка.

Болка ли се четеше в тези студени очи? Толкова беше трудно да се каже...

– Имам стари и много лични причини да не мога да понасям да бъда несъзнателна жертва на хора с жестоко чувство на хумор. Не зная дали разбирате какво искам да кажа.

– Може би... – бавно изрече тя.

„Да. Погледни под обвивката. Виж мен, а не тази нелепа подигравка с човешкото тяло...“

– И аз съм единственият човек на Ета Сета, за когото сте сигурна, че не е извършил убийството. Това засега е единственият сигурен и за двама ни факт. Претендирам за правото си да зная кой ни е устроил всичко това. И единственият начин да разбера е да зная точно защо.

Тя продължаваше да мълчи.

– Вече зная достатъчно, за да ви унищожа – добави разгорещено Майлс. – Кажете ми достатъчно, за да мога да ви спася!

Свършената ѝ брадичка се повдигна, сякаш тя беше взела някакво ужасно решение. Най-сетне го удостои с вниманието си. Майлс се напегна, мъчейки да схваща смисъла на думите ѝ, а не да бъде погълнат от музиката на гласа ѝ.

– От дълго време между Небесната господарка и императора имаше

несъгласие. Милейди отдавна беше на мнение, че генната банка на хоут е прекалено централизирана в самото сърце на Небесна градина. Тя искаше за по-голяма сигурност да се направят копия на различни места. И двамата мислеха за доброто на хоут, всеки по свой начин.

– Разбирам – подканващо промърмори Майлс. – Всички са от добрите, няма проблем.

– Императорът забрани плана й. Но когато краят на живота й започна да приближава... тя стигна до заключението, че лоялността й към хоут трябва да бъде по-силна от лоялността към сина й. Преди двадесет години тя тайно започна да прави копия на записите.

– Доста голям проект – каза Майлс.

– Огромен и бавен. Но тя го осъществи.

– Колко са копията?

– Осем. По едно за всеки планетарен сатрап-губернатор.

– Точни копия?

– Да. И мога да твърдя това със сигурност. През последните пет години аз бях главен помощник по генетика на Небесната господарка.

– Ах. Значи сте обучен специалист. Вие сте запозната... много добре с всичко. И сте изключително предана.

– Как иначе бих могла да служа на Небесната господарка? – сви рамене тя.

„Но се обзалагам, че нищо не знаеш за тайните операции и задкулисните борби. Хм.“

– Щом има осем точни копия, би трябвало да има и осем Велики ключа, нали така?

– Не. Все още не. Милейди отлагаше изработката на копията до последния момент. Въпрос на...

– Контрол – довърши Майлс. – Как ли се сетих?

В очите й проблесна искра на възмущение от неуместната забележка. Майлс си прехапа езика. На хоут Райън Дегтиар никак не й беше смешно.

– Небесната господарка знаеше, че краят й приближава. Тя определи мен и ба Лура за изпълнители на тази задача. Трябваше да доставим копията на генната банка на всеки от осемте сатрап-губернатора по време на погребението й, на което те щяха да присъстват. Но... тя умря по-рано, отколкото очакваше. Още не беше подготвила изработката на копията на Великия ключ. Това изисква толкова големи познания в областта на техниката и кодирането, че за създаването на оригинала са били необходими всички ресурси на империята. Ба Лура и аз получихме

подробни инструкции за банките, но не и за това как да се направят и доставят дубликатите на ключа, нито дори кога да стане това. Не знаехме какво да правим.

– Аха – тихо се обади Майлс. Не посмя да направи друг коментар, за да не спре потока от информация.

– Ба Лура предположи... че ако предадем Великия ключ на някой от сатрап-губернаторите, той ще може да изработи копията. Според мен идеята беше много опасна. Поради изкушението да запази ключа само за себе си.

– Ах... извинете. Нека да видим дали следвам мисълта ви правилно. Зная, че смятате генната банка на хоут за най-съкровено нещо, но какви биха били политическите последствия от създаването на нови възпроизводствени центрове във всяка сатрапия?

– Небесната господарка мислеше, че след бараярската експедиция империята е спряла да се разраства. Че е започнал период на стагнация. Тя смяташе... че само ако империята се раздели чрез митоза, подобно на клетка, хоут отново ще се засилят. С копирането на генните банки щеше да има осем нови центъра за експанзия.

– Осем потенциални имперски столици? – възкликна Майлс.

– Да, предполагам.

Осем нови центъра... гражданската война беше само първата от възможностите. Осем нови сетагандански империи, всяка разширяваща се като тумор за сметка на съседите... кошмар от космическа величина.

– Мисля, че разбирам защо императорът не е бил толкова ентузиазизиран от биологичната концепция на майка си – внимателно каза Майлс. – Нещо, което важи и за двете страни, не мислите ли?

– Аз служа на Небесната господарка и на генома на хоут – просто отговори Райън Дегтиар. – Мимолетните политически проблеми на империята не са моя работа.

– Значи цялата тази генетична бъркотия... може ли сетаганданският император да изтълкува това като измяна от ваша страна?

– Как? – попита Райън Дегтиар. – Мой дълг е да се подчинявам на Небесната господарка.

– О!

– Но и осмината сатрап-губернатори бяха въввлечени в измяната – добави тя.

– Бяха въввлечени?

– Те получиха генните банки през миналата седмица по време на приема. Ба Лура и аз успяхме да изпълним поне тази част от плана.

– Съкровищници, за които няма ключ.

– Аз... не знам. Разбирате ли, всеки от тях... Небесната господарка смяташе, че ще е по-добре всеки сатрап-губернатор да остане с убеждението, че само той притежава копие. Така всеки ще се старее да пази по-добре тайната.

– Знаете ли... трябва да ви задам един въпрос. – „Но не съм сигурен дали искам да чуя отговора.“ – Знаете ли на кой от осмината сатрап-губернатори се е опитвал да предаде Великия ключ ба Лура, когато се натъкна на нас?

– Не – отговори тя.

– Ясно. – Майлс въздъхна удовлетворено. – Сега, сега вече зная защо съм бил въввлечен във всичко това. И защо беше убит ба Лура.

Тя се взря в него. Гладкото й белоснежено чело се намръщи.

– Не разбирате ли? Ба не се е натъкнал на нас, когато е пристигал, а когато е заминавал. Бил е подкупен. Той е предал ключа на някой от сатрап-губернаторите и е получил от него не истинско копие, защото не е имало време за декодирането му, а фалшификат. И е бил изпратен специално, за да го изгуби при нас. Което и е направил, според мен, точно по предварително замисления начин.

„Почти със сигурност не по него.“ Той закричи напред-назад, обхванат от трескава възбуда. Не трябваше да си позволява да куца пред нея и да привлича вниманието й върху недъзите си, но не можеше да се сдържи.

– И докато всички преследват бараярците, сатрап-губернаторът тихичко си отива вкъщи с единствения екземпляр на Великия ключ и по този начин има огромно предимство пред всички останали хоут. Като предварително урежда наградата на ба за двойната му измяна и по този начин елиминира единствения свидетел. Да. Това върши работа. Или би свършило, освен ако... освен ако сатрап-губернаторът не си спомни, че след първоначалния контакт с врага всички бойни планове отиват по дяволите. – „Не и когато врагът съм аз.“ Той я погледна в очите, надявайки се да му повярва. – Колко време ще ви е необходимо, за да анализирате Великия ключ и да потвърдите или отхвърлите тази теория?

– Ще го проуча незабавно, още тази нощ. Но каквото и да е станало с него, анализът няма да ми каже кой го е направил, бараярецо. – При тези думи в гласа й отново се усети лед. – Не вярвам да си способен да изработиш истинско копие, но един фалшификат със сигурност е по силите ти. Ако това е фалшификат, къде е оригиналът?

– Явно точно това трябва да открия, милейди, за да измия позора от

името си. Да възвърна честта си във вашите очи. – Очарованието на интелектуалната загадка го беше подтикнало към тази среща. Помисли си, че любопитството е най-голямата движеща сила у него. Сякаш беше повлечен от... не, сякаш се превръщаше в лавина. – Ако успее, дали... – „Какво?“ Дали ще го погледне благосклонно? Дали ще го презира като всеки друг чуждопланетен варварин? – ...ще ми позволите да ви видя отново?

– Аз не... зная. – Ръката ѝ се плъзна към контролното табло на креслото.

„Не, не, не си отивай...“

– Трябва да имаме някакъв начин да поддържаме връзка – побърза да изрече той преди тя да изчезне зад непроницаемата си преграда.

Тя кимна и извади от гънките на дрехата си малък комуникатор. Беше неукрасен, чисто функционален, също като невроразрушителя, отнет от ба Лура. Майлс вече беше започнал да мисли за този дизайн като за хоут-стил. Тя каза нещо в комуникатора. След миг хермафродитът се появи пред тях. Дали само му се стори, че очите му леко се разшириха при вида на господарката му, лишена от своя щит?

– Дай ми комуникатора си и изчакай навън – нареди хоут Райън Дегтиар.

Малката фигура кимна и мълчаливо ѝ подаде устройството, след което безшумно се оттегли.

Тя подаде комуникатора на Майлс.

– Използвам го, за да контактувам със старшите си прислужници, когато изпълняват задачи извън Небесна градина. Вземете го.

Искаше да я докосне, но не посмя. Вместо това протегна ръце като срамежлив мъж, предлагащ цветя на богиня. Тя пусна предпазливо устройството, сякаш ръцете му бяха ръце на прокажен. Или на враг.

– Каналът сигурен ли е? – осмели се да попита той.

– Временно.

С други думи, това беше нейната частна линия до момента, когато някой шеф от сетаганданската служба за сигурност не се осмели да я засече. Добре. Той въздъхна.

– Няма да стане. Не можете да прашате сигнали в моето посолство, без да накарате моите началници да ме засипят с въпроси, на които не бих могъл да отговоря точно сега. Не мога да ви дам и моя комуникатор. Не бих могъл да се измъкна с обяснението, че съм го изгубил. – Той с нежелание ѝ подаде устройството. – Но бихме могли отново да се срещнем по някакъв начин. Щом се налага да рискувам своята

репутация и може би живота си, за да потвърди своята правота, бих искал да се опирам на някои факти.

Един от фактите беше почти сигурен. Надали някой, проявил достатъчно остроумие и смелост да убие един от най-старшите служители в Сетаганда под самия нос на императора, би се поколебал да стори същото с далеч не толкова важната Дегтиар. Самата мисъл за това би била идиотска. Дипломатическият му имунитет на бараярски посланик би бил още по-безполезна защита, в това нямаше никакво съмнение. Още повече като се имаше предвид цената на залога в тази игра.

– Мисля, че ще се изложите на смъртна опасност. Най-добре е да не разкривате пред никого, че сте получили ключа от мен. Разбирате ли, имам чувството, че не следвам неговия сценарий. – Той нервно пристъпи от крак на крак. – Ако откриете нещо за действията на ба Лура през последните дни от живота му, не бързайте да уведомявате вашите служби.

– Аз ще... ще се свържа с вас когато и както мога, бараярецо. – Бледата ѝ ръка докосна контролното табло на облегалката и бялата светлина я скри от погледа му.

Ба се върна в павилиона, за да придружи господарката си. Майлс беше оставен да се оправя сам в тъмното.

Валеше.

Майлс не се изненада, че гем-дамата не го очаква на пейката. Спря на сухо пред осветената врата, за да изтърси колкото се може повече капки от черната си униформа и да избърше лицето си. След това пожертва носната си кърпа, за да изтрие ботушите, и незабелязано я изхвърли зад съседния храст. После се промъкна вътре.

Никой не забеляза влизането му. Купонът продължаваше, вече малко по-шумно. На мястото на някои познати лица се бяха появили нови. Сетаганданците не употребяваха алкохол, за да се опияняват, но някои от гостите имаха характерен израз, какъвто Майлс беше виждал на родната си планета. Всякакъв смислен разговор, който и преди това беше труден, сега би бил направо невъзможен. Самият той не се чувстваше много по-различно. Беше пиян от информация, замаян от интриги. „И всяка от тях има своите тайни.“ Искаше да вземе Иван и да се махне отгук колкото се може по-бързо, преди главата му да експлодира.

– А, лорд Воркосиган! – Лорд Йенаро се появи пред него. На лицето му се четеше леко любопитство. – Никъде не успях да ви откроя.

– Разхождах се навън с една дама – каза Майлс. Иван не се виждаше никакъв. – Къде е братовчед ми?

– Лорд Ворпатрил отиде да разгледа къщата с лейди Арван и лейди Бенело – отговори Йенаро и хвърли поглед към отсрещната страна на помещението, където се виждаше извита стълба. – Излязоха преди... страшно много време. – Усмивката му, която намекуваше, че знае много неща, внезапно се смени с израз на объркване. – Откакто вие... не съм съвсем... е, както и да е. Желаете ли някакво питие?

– Да, ако обичате – разсеяно отговори Майлс. Взе чашата от ръката на Йенаро и отпи без никакво колебание. Побиха го тръпки при мисълта за Иван в компанията на двете красиви гем-дамы. Въпреки че след срещата му с красотата на една истинска хоут в момента всички гем-дамы в залата му се струваха като провинциалистки. Надяваше се, че ефектът ще отmine с течение на времето. Ужасяваше се от самата мисъл за следващата среща със собственото си отражение в огледалото. Какво ли беше видяла хоут Райън Дегтиар, докато го гледаше? Човекоподобен гном в черни дрехи, тресящ се в тикове и бърборещ почти неразбираемо? Издърпа един стол и тежко седна в него, без да откъсва поглед от стълбата. „Иване, побързай!“

Йенаро подхвана неангажиращ разговор за историческото развитие на архитектурните пропорции, за изкуството и чувствата и за благоуханията, популярни на Бараяр, но Майлс можеше да се закълне, че вниманието на домакина му е също толкова погълнато от стълбата, колкото и неговото. Майлс довърши питието си почти в мига, в който Иван се появи в сенките горе.

Изглеждаше замаян. Ръката му се плъзгаше по зелената му униформа, която си бе напълно изрядна. Или повторно доведена до такъв вид. Беше сам. Спусна се, като се подпираше с една ръка на парапета, който се носеше във въздуха без видими подпори. С усилие си наложи да се усмихне преди да влезе в осветената стая. Озърташе се. Забеляза Майлс и се насочи право към него.

– Лорд Ворпатрил – каза Йенаро. – Направихте дълга обиколка. Успяхте ли да видите всичко?

– Всичко – озъби се Иван. – Дори светлината.

Усмивката на Йенаро не изчезна, но очите му сякаш бяха пълни с въпроси.

– Много се... радвам. – Един от гостите го извика и той побърза да се отдалечи.

Иван се наведе към Майлс и изсъска в ухото му:

– Да се разкарваме веднага. Май ме отровиха.

Майлс го погледна стреснато.

– Да извикам ли леколета?

– Не. Ще се върнем в посолството със земехода.

– Но...

– Не, по дяволите! – изсъска Иван. – Да се измъкваме колкото се може по-тихо. Преди онова самодоволно копеле да се е качило горе. – Той кимна към Йенаро, който се отправяше към стълбата.

– Не мисля, че е особено остроумно.

– О, всичко беше достатъчно остроумно – изръмжа Иван.

– Да не си убил някого там горе?

– Не. Но си помислих, че те никога... Ще ти разкажа в колата.

– Най-добре.

Тръгнаха. Наложиха се да минат покрай Йенаро, който се лепна за тях като добър домакин и ги изпрати до вратата с обичайните вежливи думи. Отговорът на Иван беше като залп смъртоносни стрели.

Щом капакът се затвори над главите им, Майлс изкомандва:

– Казвай!

– Погодиха ми номер – отговори Иван. Още беше кипнал.

„Това да не би да те учудва, братовчеде?“

– Лейди Арван и лейди Бенело ли?

– Те бяха номерът. Зад всичко стоеше Йенаро, сигурен съм. Абсолютно си прав, че проклетият фонтан е бил капан, Майлс, сега вече разбирам. Смъртоносна красота.

– Какво се случи?

– Нали си чувал всички слухове за сетаганданските афродизиаци?

– Да...

– Е, по някое време тази вечер онзи кучи син Йенаро ми е пробутал анти-афродизиак.

– Охо!... Сигурен ли си? Доколкото знам, в подобни ситуации може да се появят естествени причини...

– Това беше капан. Не аз, а те ме прелъстиха! Замъкнаха ме горе в онази невероятна стая... явно всичко е било нагласено. Господи, беше... беше... – гласът му трепна, – беше страхотно. За известно време. И тогава разбрах, че не мога.

– И какво направи?

– Вече беше прекалено късно да се оттегля. Така че ги ощастливих.

Това беше единственият начин, по който не биха могли да забележат нищо.

– Какво?!

– Наговорих им куп измислени варварски истории... Казах им, че всеки Бор се гордее с умението си да се контролира, че на Бараяр не е прието мъжът да свърши преди жената да го е направила поне три пъти. Че това е обида за нея. Така че галих, докосвах, рецитирах стихове, душих, хапех и... мамка му, пръстите ми се схванаха. – Майлс забеляза, че и говорът му е малко завален. – Имах чувството, че никога няма да заспят. Но когато това стана, и двете бяха щастливи. – На лицето му се появи самодоволна усмивка, която бързо изчезна. – Искаш ли да се обзаложим, че тези двете са най-големите гем-вампири на Ета Сета?

– Не – слисано отговори Майлс. „Нека наказанието да достигне виновника.“ Или в този случай – капанът да хване жертвата. Някой беше изучил слабостите му. Както и тези на Иван. – Трябва да се обърнем към местния отдел на ИмпСи да се погрижат всичко да остане потулено.

– Само да кажеш и дума, ще ти извия мършавия врат!

– Трябва да си признаеш на лекарите в посолството. Кръвни тестове...

– О, да. Ще поискам химически анализ веднага щом се приберем. Ами ако ефектът е перманентен?

– Ба Ворпатрил? – напевно произнесе Майлс.

– По дяволите, аз не съм се присмивал на теб.

– Вярно е, не си – въздъхна Майлс. – Предполагам, че онова, което евентуално ще открие лекарят, се разгражда много бързо. Иначе Йенаро нямаше да пие от същото.

– Мислиш ли, че е пил?

– Помниш ли злати ейл? Залагам значката си на офицер от ИмпСи, че той е причината.

Иван леко се отпусна, явно облекчен от този професионален анализ. Майлс продължи:

– Йенаро посегна на мен, а сега и на теб... Третия път... Какъв ли ще бъде следващият му ход? И дали да не се опитаме да го изпреварим? – Той се замисли. – Зависи дали Йенаро просто се забавлява, или и на него му е... погоден номер. И дали има някаква връзка между човека зад Йенаро и смъртта на ба Лура.

– Връзка? Каква връзка?

– Ние сме връзката, Иване. Двама млади бараярски провинциалисти, дошли в големия град, жадни за приключения. Някой ни използва. И

според мен някой... просто е направил основна грешка при избора си на оръдия.

„Или глупаци.“

– Успя ли да се отървеш от онази малка играчка, дето я стискаш? – попита жлъчно Иван.

– Да... и не.

– О, по дяволите! Така си и знаех! Какво имаш предвид с това „да и не“? Или си се отървал, или не си, нали?

– Да, предметът бе върнат.

– Значи е ясно.

– Не. Не съвсем.

– Майлс... По-добре ми разкажи.

– Да, мисля, че си прав – въздъхна Майлс. Наближаваха дипломатическия квартал. – След като посетиш лечебницата, ще трябва да ти призначая някои неща. Но ако или когато говориш с дежурния офицер от ИмпСи, не споменавай за другото. Още не.

– Какво? – възкликна подозрително Иван.

– Нещата станаха доста... заплетени.

– Да не си мислиш, че преди това не са били такива?

– Искам да кажа, че са извън компетенциите на обикновената сигурност, а са по-скоро свързани с дипломацията. При това са изключително деликатни. Може би прекалено деликатни, за да се оставят в ръцете на двама униформени параноици, които един ден ще свършат като началници в някакви местни клонове на ИмпСи. Това е присъдата... която ще си произнеса. Когато съм сигурен, че съм готов за нея. Но това вече не е игра, която да продължа без подкрепа.

„Имам нужда от помощ, Господи, помогни ми!“

– Това го знаехме още вчера.

– Да, така е. Но е много по-дълбоко, отколкото предполагах отначало.

– Над главите ни?

Майлс се поколеба и тъжно се усмихна.

– Не зная, Иване. Бива ли те в ходенето по вода?

Останал сам в банята, Майлс бавно свали черната си униформа, която отчаяно се нуждаеше от почистване. Хвърли поглед върху отражението си в огледалото и решително отмести очи. Влезе замислен под душа. За хоут всички нормални човешки същества несъмнено изглеждаха

като по-нисша форма на живот. Сигурно от гледната точка на хоут Райън Дегтиар нямаше особена разлика между него и, да кажем, Иван.

А гем-лордовете понякога спечелваха съпруги хоут заради заслуги. А Вор и гем много си приличаха. Дори Маз каза това.

За колко големи заслуги? Много големи. Е... той винаги бе искал да спаси империята. Сетаганданската империя просто не бе онова, което си беше представял.

„Ти си луд, да знаеш. Да се надяваш, дори да мислиш за това...“

Ако успееше да предотврати заговора на императрицата-майка, дали сетаганданският император щеше да бъде достатъчно благодарен, за да... за да му даде ръката на Райън? Ако всичко завършеше благополучно, дали хоут Райън Дегтиар щеше да е достатъчно благодарна, за да... му предложи любовта си? Едновременното осъществяване на двете неща щеше да бъде невероятен тактически ход.

Колкото и да беше необичайно, интересите на Бараяр се застъпваха с интересите на сетаганданския император. Негов дълг като офицер от ИмПСи беше да отхвърли момичето и да спаси негодника.

„Точно така. Боли ме главата.“

Бавно и постепенно разумът се завръщаше, а потресаваният ефект от хоут Райън Дегтиар отшумяваше. Така ли беше наистина? В края на краищата тя не се беше опитала да го подкупи. Дори да беше грозна като самата Баба Яга, той щеше да застане на същата позиция. Трябваше да докаже, че Бараяр не е отмъкнал Великия ключ, и единственият начин да го докаже беше да открие истинския крадец. Чудеше се дали е възможен махмурлук от прекалено силни чувства. Ако беше така, явно бе започнал, докато е бил пиан, а това не му се струваше много честно.

Осмината сетагандански сатрап-губернатори бяха въввлечени в заговор от императрицата. Оптимистично би било да се мисли, че само един от тях е убиецът. Но само един притежаваше истинския Велик ключ.

Лорд Хикс? Залог седем към едно. Шансовете му не бяха кой знае колко големи.

„Ще... измисля нещо.“

ГЛАВА 7

Иван се бавеше в лечебницата. Майлс навлече всекидневната си униформа, отиде бос до комуникационния пулт и го включи, за да опресни знанията си за осмината сатрап-губернатори на империята.

Всички сатрап-губернатори бяха избирани измежду близките роднини на императора – братя, чичовци и вуйчовци по бащина или майчина линия. Двама от сегашните бяха от съзвездието Дегтиар. Всеки управляваше сатрапията си за период от пет години, след което трябваше да се премести – понякога да се оттегли в столицата на Ета Сета или да поеме друга сатрапия. Някои от по-възрастните и по-опитните бяха преминали по този начин през цялата империя. Разбира се, целта на тези кратки мандати беше да не се допусне създаването на силна местна власт, която да предяви евентуални претенции към трона. Дотук нещата бяха ясни.

Но кой от тях беше изкусен от императрицата и ба Лура? И как тя е поддържала връзка с всички тях? Ако е разработвала плана си в течение на двадесет години, тя е имала много време... но в този случай как е могла да предвиди още оттогава кои ще бъдат сатрап-губернатори в неизвестният момент на нейната смърт? Явно те бяха въввлечени в заговор наскоро.

Майлс присви очи към списъка със заподозрените. „Трябва да го намаля по някакъв начин. По някакви начини.“ Ако приемеше, че лорд Хикс собственоръчно е убил ба Лура, трябваше да елиминира всички най-слаби и възрастни... твърде прибързано предположение. Всеки хоут-лорд можеше да има лична гем-охрана, достатъчно лоялна и способна да извърши тази задача, докато сатрап-губернаторът полага погребалните си дарове пред очите на всички и така се сдобива с желязно алиби.

Не че не беше лоялен към Бараяр, но на Майлс му се искаше точно в този момент да е служител от сетаганданските служби за сигурност – и по възможност онзи, който се занимава с предполагаемото самоубийство на ба Лура. Но нямаше начин да се добере до този поток информация, без да предизвика подозрения. А и не беше сигурен, че Райън има необходимите средства и нагласа за това, да не говорим за необходимостта сетаганданските служби да бъдат държани колкото се може подалеч от нея. Майлс отчаяно въздъхна.

По никакъв начин не беше негова работа да се мъчи да разреши убийството на онзи ба. Задачата му бе да открие Великия ключ. Е, най-общо знаеше къде се намира той – на орбита, в кораба на някой от сатрап-губернаторите. Но на кой точно?

Звънецът на вратата прекъсна трескавите му мисли. Той рязко изключи комуникационния пулт и извика:

– Влез.

Иван се вмъкна в стаята. Лицето му беше много мрачно.

– Как мина? – запита го Майлс и му предложи да седне. Иван довлече едно тежко кресло до комуникационния пулт и намръщено се гръшна в него. Все още беше облечен в зелената си униформа.

– Беше прав. Било е поето през устата и се разгражда много бързо. Все пак не чак толкова, че нашите медици да не са в състояние да вземат проба. – Иван се почеса по ръката. – Казаха, че до утре ще излезне напълно.

– Значи няма трайно увреждане.

– С изключение на репутацията ми. Твоят полковник Ворийди току-що пристигна с гръм и трясък, ако искаш да знаеш. Поне той погледна на нещата сериозно. Проведохме дълъг разговор за лорд Йенаро. Между другото, Ворийди не ме нарече униформен параноик. – Иван остави следващия въпрос „Защо не отидеш да се срещнеш с него?“ да виси във въздуха. Майлс го остави там.

– Добре. Поне така мисля. А спомена ли...

– Още не. Но ако не ми дадеш някои обяснения, ще му направя още едно посещение.

– Съвсем честно – въздъхна Майлс и се съсредоточи. Предаде възможно най-сбито, доколкото позволяваха заплетените обстоятелства, разговора си с хоут Райън Дегтиар, като спести единствено описанието на невероятната ѝ красота и на своята реакция. Това определено не влизахе в работата на Иван.

– ...така че ми се струва – завърши Майлс, – че единственият начин, по който можем да докажем, че Бараяр няма нищо общо с цялата тази история, е да открием онзи сатрап-губернатор, който притежава Великия ключ.

Иван го гледаше втрещено.

– Ние? Ние? Майлс, ние сме тук само от два дни и половина, как можем ние да се намесим в работите на Сетаганданската империя? Това не е ли работа на сетаганданската служба за сигурност?

– Би ли повярвал, че ще опровергават обвиненията срещу нас? – сви

рамене Майлс и докато Иван се колебаеше, продължи: – Остават ни само девет дни. Има три основни следи, които биха могли да ни насочат към извършителя. Йенаро е едната от тях. Още няколко думи пред заждащия протокола ще накарат тукашната машина на ИмПСи да се задейства и да проследи връзките на Йенаро, без да се взема под внимание Великият ключ. Поне засега. Втората следа е убийството на ба Лура и все още не съм измислил какво да правим с нея. Поне засега. Третата следа се основава на астро-политическия анализ, а това е нещо, което мога. Виж – Майлс извика на комуникационния пулт триизмерна карта на Сетаганданската империя, нейните точки на хиперпространствени скокове и непосредствените ѝ съседи. – Ба Лура би могъл да подхвърли фалшивия ключ на която и да е чуждопланетна делегация. Вместо това избира бараярската. По-точно, това прави неговият господар – сатрап-губернаторът. Защо?

– Може би просто сме му попаднали подръка в необходимия момент – предположи Иван.

– Мм. Ако нямаш нищо против, аз се опитвам да намаля броя на случайните фактори. Ако шефът на Йенаро е нашият човек, значи сме били избрани предварително. И така – той посочи картата, – да си представим сценарий, според който Сетаганданската империя се разпада и отделните парчета се опитват да се разширяват. Каква би могла да бъде ползата от конфликта с Бараяр?

Иван повдигна вежди, после се намръщи и се загледа в блестящите сфери, които висяха над пулта.

– Ами... Ро Сета е разположена така, че да се разраства към Комар, или би го направила, ако ние не контролирахме две трети от скоковите точки дотам. Мю Сета неотдавна получи от нас доста неприятен урок, като се опита да погълне Вървейн и Хиджън Хъб. Тези две са най-ясните. Тези три – посочи Иван, – както и самата Ета Сета, са във вътрешността и не виждам да имат някакво преимущество.

– Да видим и от другата страна. – Майлс завъртя картата. – Сигма Сета граничи с Вега. И Кси Сета, обърната към Марилак. Ако се мъчат да се отделят, за тях ще бъде добре дошло основните военни ресурси на империята да са заети с Бараяр.

– Четири от осем. Това е някакво начало – съгласи се Иван.

Значи анализът на Иван съвпаднаше с неговия. Е, това можеше да се очаква – нали и двамата имаха една и съща стратегическа подготовка. Въпреки това Майлс изпита вътрешно задоволство. Щом Иван виждаше същото, значи не всичко бе плод на халюцинации и прекалено

разпалено въображение.

– Това е най-проста триангулация – каза Майлс. – Ако някоя от останалите следи в разследването елиминира поне част от списъка, крайният резултат би трябвало... е, би било хубаво всички да се насочат към една-единствена цел.

– И тогава? – продължи да упорства Иван, все още изпълнен с подозрение. – Какво смяташ да правим ние?

– Не съм... сигурен. Но смятам, че едно тихо уреждане на тази каша е за предпочитане пред скандала, нали?

– О, разбира се. – Иван хапеше долната си устна и се взираше в картата. – И кога ще докладваме?

– Не... още. Но смятам, че е по-добре да започнем да документираме всичко. Лични бележки.

Така че всеки, който дойде след тях (Майлс не вярваше, че това ще стане след смъртта им, но все пак...), да има някаква изходна позиция и да не обърка нещата.

– Правя това от първия ден – ухили му се Иван. – Заключение са в багажа ми.

– О. Добре. – Майлс се поколеба. – Когато говори с полковник Ворийди, подхвърли ли му идеята, че Йенаро има високопоставен покровител?

– Не точно.

– Тогава поговори отново с него. Опитай се да насочиш вниманието му по някакъв начин към сатрап-губернаторите.

– Защо ти не говориш с него?

– Аз не съм... готов. Не и тази нощ. Все още се опитвам да асимилирам всичко това. И от техническа гледна точка, той ми е шеф, или ще ше да бъде, ако бях тук по действителна служба. Бих искал да спестя... хм...

– Да му спестиш някои откровени лъжи – довърши сладко Иван.

Майлс му направи гримаса, но не отрече.

– Виж, имам достъп до неща, до които няма никой друг офицер от ИмпСи, и това е поради положението ми. Не искам да изгубя възможността. Но това в същото време ме ограничава – не мога да се заема с рутинно разследване и с цялата черна работа, която трябва да се свърши. Прекалено съм забележим. Трябва да изиграя собствените си силни карти и да оставя другите да изиграят слабите.

Иван въздъхна.

– Добре. Ще говоря с него. Но само този път. – Той се надигна

уморено от креслото и тръгна към вратата. – Бедата, скъпи ми братовчедо, в тази твоя игра на паяк в центъра на паяжината си, който дърпа нишките, е, че рано или късно всички участници ще поискат да те обесят на тях. Разбираш много добре това, нали? И какво ще правиш тогава, господин Мозък? – Той се поклони иронично и излезе.

Майлс изръмжа, обърна се към комуникационния пулт и отново започна да изучава списъка.

На следващата сутрин посланик Воробъев беше повикан някъде по време на станалата вече обичайна закуска в компанията на двамата млади бараярци. Когато се върна, Майлс и Иван вече бяха приключили.

Посланикът не седна на мястото си, а смутено се усмихна на Майлс.

– Лорд Воркосиган. Имате необичаен посетител.

Сърцето на Майлс подскочи. „Райън тук? Невъзможно...“ Умът му направи бърз преглед на зелената му униформа – да, всичко беше изрядно, всяка дреболия стоеше на мястото си.

– Кой, сър?

– Гем-полковник Даг Бенин от сетаганданската имперска служба за сигурност. Офицер от средна величина, занимаващ се с вътрешния ред в Небесна градина. Иска да говорите насаме.

Майлс се помъчи да запази самообладание. „Какво е станало?... Може би засега нищо. Успокой се.“

– Каза ли за какво?

– Изглежда, е бил натоварен да разследва самоубийството на онзи нещастен роб. И вашите, хм, погрешни движения са привлекли вниманието му. Мисля, че ще съжалявате за постъпката си.

– И... трябва ли да говоря с него?

– Решихме, че няма да е учтиво да откажем. Настанихме го в един от малките салони на приземния етаж. Разбира се, салонът е под наблюдение. С вас ще има личен телохранител. Просто за да подчертае статута ви. Не вярвам Бенин да крои планове за убийство.

„Решихме.“ Значи полковник Ворийди, с когото Майлс все още не се беше срещнал, а сигурно и Воробъев, щяха да слушат всяка дума. По дяволите!

– Много добре, сър. – Майлс се изправи и последва посланика. Иван го наблюдаваше с вида на човек, очакващ нещо крайно неприятно и неминуемо.

Малкият салон беше точно това, което се предполагаше – удобно мебелирана стая, предназначена за срещи между двама или трима души, в невидимата компания на подслушвателните устройства и камерите. Гем-полковник Бенин очевидно нямаше нищо против всяка негова дума да се записва. Телохранителят пред вратата се вмъкна вътре след Майлс и посланика и мълчаливо застана на мястото си. Беше висок и едър дори за бараярец, със забележително безизразно лице. Носеше отличителните белези на старши сержант от специалните части и Майлс реши, че физиономията му е резултат от дълги упражнения.

При влизането им гем-полковник Бенин учтиво се изправи. Беше среден на ръст и по всяка вероятност в него или в непосредствените му предшественици нямаше хоут-гени – хоут обичаха високия ръст. Явно се беше издигнал до поста си благодарение на заслугите си, а не поради социалното си положение, което само по себе си не означаваше непременно плюс в очите на Майлс. Изглеждаше спретнат в тъмночервената сетаганданска униформа – всекидневното облекло на служителите от охраната на Небесна градина. Разбира се, цялото му лице беше изрисувано, но с белезите на имперската служба, а не на клана му, с което показваше на кого е предан на първо място. Бялата основа и сложно заплетените черни линии и червени петна напомняха на Майлс за кървяща зебра. Но това беше украса, която би трябвало да изисква незабавното и дълбоко уважение и пълното безпрекословно подчинение на службите от всички осем планети. Бараяр естествено не беше между тях.

Майлс се опита да разчете лицето зад маската. Бенин приличаше на човек около четиридесетте – млад за поста си, но не необикновено млад. Явно основният израз на това лице беше внимателен и сериозен, въпреки че полковникът си позволи една кратка вежлива усмивка, когато Воробъв го представи на Майлс, както и кратка усмивка на облекчение, когато посланикът ги остави сами.

– Добро утро, лорд Воркосиган – започна Бенин. Явно беше опитен, тъй като един бърз поглед му беше достатъчен, за да разгадае психическата нагласа на Майлс. – Посланикът обясни ли ви защо съм тук?

– Да, полковник Бенин. Разбрах, че сте натоварен с разследването на смъртта на онова нещастно създание – ако това е точният израз, – което бяхме така шокирани да видим да лежи на пода на ротондата онзи ден. – „Най добрата защита е умелото нападение.“ – Стигнахте ли до заключението, че е било самоубийство?

– Очевидно – присви очи Бенин, но беше прекъснат.

– Е, очевидно е, че ако се съди по кръвта, ба е умрял на място, а не

че гърлото му е било прерязано другаде, а тялото донесено по-късно. Но ми се струва, че ако резултатите от аутопсията покажат, че ба е бил в безсъзнание в момента на смъртта, това би отхвърлило тезата за самоубийство. Това е сложен тест – шокът от смъртта покрива шока от безсъзнанието, но ако търсите по-внимателно, ще намерите следи. Знаете ли дали е бил направен подобен тест?

– Не.

Майлс не беше сигурен какво означава това – че тестът не е бил направен или че Бенин не знае за него.

– Защо? Ако бях на ваше място, това щеше да е първото нещо, което щях да поискам. Можете ли да го проведете сега? Въпреки че два дни не са много кратък срок в подобни случаи.

– Аутопсията приключи. Тялото е кремирано – с равен глас произнесе Бенин.

– Какво, вече е кремиран? Преди делото да бъде закрито? Кой е наредил това? Не вие, със сигурност.

– Не... лорд Воркосиган, това не е ваша грижа. Не съм дошъл тук да говорим за това – рязко каза Бенин, после спря. – Защо е този болезнен интерес към прислужника на Небесната господарка?

– Това е най-интересното нещо, което съм виждал от пристигането ми на Ета Сета. Разбирате ли, то е по моята част. Поемал съм някои граждански дела у дома. Разследвал съм убийства... при това, бих казал, успешно. – Е, в интерес на истината, беше разглеждал само едно подобно дело. Но какъв ли беше опитът на сетаганданския офицер в подобни неща? Небесна градина бе доста добре подредено място. – Често ли се случват подобни инциденти?

– Не. – Бенин се взираше в Майлс с все по-голям интерес.

Значи човекът можеше да е добре подготвен на теория, но му липсваше практически опит, поне откакто е заел поста си. Но въпреки това беше много бърз в долавянето на нюансите.

– Според мен кремирането на тялото е ужасно прибързана постъпка. По-късно винаги се появяват нови въпроси.

– Уверявам ви, лорд Воркосиган, че ба Лура не е бил донесен безчувствен в ротондата, жив или мъртъв. Дори церемониалната охрана би забелязала това. – Дали леката промяна в тона му не подсказваше, че церемониалната охрана се избира според външността, а не според способностите?

– Е, всъщност имам една теория – ентусиазирано продължи да бърбори Майлс. – И точно вие сте човекът, който би могъл да я докаже или

отхвърли. Някой забелязал ли е жертвата да влиза в ротондата?

– Не точно.

– Нима? А мястото, на което лежеше... не зная каква видимост осигуряват камерите, но онова място трябва да е било извън обсега им. Или не е било, но, да кажем, петнадесет-двадесет минути преди да бъде открито тялото, нали?

Нов замислен поглед.

– Прав сте, лорд Воркосиган. При нормални обстоятелства цялата ротонда е под наблюдение, но поради размерите на катафалката... е, имаше и закрити райони.

– Аха! Как тогава жертвата е знаела точно... не, нека се изразя по друг начин. Кой би могъл да знае за онова невидимо място при краката на императрицата? Вашите собствени хора, и освен тях? Колко отгоре ви спускат нареждания, полковник Бенин? Не ви ли притискат отгоре да потвърдите набързо самоубийството и да закрийте делото?

Бенин трепна.

– Бързото изясняване на това недостойно прекъсване на тържествената церемония е най-целесъобразно. Аз го желая също тъй много, както и всички останали. С което опираме до моите въпроси към вас, лорд Воркосиган. Ако ми разрешите!

– О, разбира се.

Майлс замълча и в момента, когато Бенин отвори уста, добави:

– Да не би да сте тук в извънработно време? Възхищавам се на усърдието ви.

– Не. – Бенин отново пое дъх и се съсредоточи. – Лорд Воркосиган, нашите записи показват, че сте напуснали приемната зала, за да се срещнете насаме с една хоут-дама.

– Да. Тя беше изпратила свой слуга с покана. Не можех да откажа. Освен това... бях любопитен.

– Не се и съмнявам – промърмори Бенин. – Какъв беше предметът на вашия разговор с хоут Райън Дегтиар?

– Защо питате? Със сигурност сте записали всичко.

Със сигурност не бяха, иначе тази среща щеше да се състои два дни по-рано, още преди Майлс да напусне Небесна градина. И щеше да протече не чак толкова вежливо. Но Бенин определено разполагаше с документирани доказателства на това как Майлс напуска приемната зала, както и с признанията на слугата.

– Независимо от това – неутрално каза Бенин.

– Е... трябва да си призная, че за мен разговорът беше доста

смушаващ. Нали разбирате, тя е генетик.

– Да.

– Вярвам, че интересът ѝ към мен... извинете, но това ме засяга лично. Вярвам, че интересът ѝ към мен беше от генетично естество. Навсякъде говорят, че съм мутант. Но моите физически недъзи са изцяло тератогенни, резултат от отрова, която съм поел преди да се родя. Не са генетични. За мен е много важно да ме разбират правилно. – Майлс си помисли за подслушвачите от ИмпСи. – Очевидно хоут-дамите се интересуват от необичайни естествени генетични промени, необходими им за техните изследвания. Хоут Райън Дегтиар изглеждаше леко разочарована като откри, че не представлявам интерес за нея, в смисъл от гледна точка на генетиката. Или поне аз останах с такова впечатление. Непрекъснато намекуваше за това... не съм сигурен, но имам чувството, че интересът ѝ беше... да кажем, съмнителен. Мотивите ѝ не ми се сториха особено професионални. – Майлс приветливо се усмихна. Така. Това бяха най-общите и убедително звучащи глупости, които успя да измисли в момента и които оставяха достатъчно място за онова, което полковникът беше из-копчил от Райън. Ако изобщо се бе добрал до нея.

– А онова, което мен ме заинтересува, беше мехурът от силово поле на дамата – продължи Майлс. – То никога не се докосна до земята. Помислих си, че тя сигурно седи в някакъв носещ се във въздуха стол.

– Често е точно така – каза Бенин.

– Тъкмо затова ви попитах дали някой е забелязал ба Лура да влиза в ротондата. Може ли някой да е използвал подобен мехур? Те толкова ли са анонимни, колкото изглеждат, или имате някакъв начин да ги различавате?

– Те са лично притежание. И всеки има уникален електронен подпис.

– Но всяка предохранителна мярка, направена от човек, може да бъде надхитрена от друг човек, стига да разполага с необходимите ресурси.

– Този факт ми е известен, лорд Воркосиган.

– Хм. Разбира се, ясно ви е какво имам предвид. Да предположим, че ба Лура е бил зашеметен някъде другаде – теория, която, за съжаление, не може да се докаже поради прибързаната кремация, и в безсъзнание е бил пренесен в някой мехур до онова невидимо място, където гърлото му тихо и безпрепятствено е било прерязано. Мехурът продължава пътя си. Цялата операция не би отнела повече от петнадесет секунди. Не би изисквала кой знае колко голяма физическа сила от страна на убицеца.

Но не зная дали техническите подробности в устройството на тези мехури позволяват подобно нещо. Както не зная и дали в ротондата са влизали и излизали мехури – колко движение е имало в момента, за който говорим? Надали е било чак толкова много. Дали вътре са влизали и излизали някакви хоут-сфери?

Бенин се облегна назад, сви устни и погледна Майлс с открит интерес.

– Много сте наблюдателен, лорд Воркосиган. В интересуващия ни отрязък от време през ротондата са минали пет слуги ба, четирима души от охраната и шест хоут-дами. Ба са имали работа – трябвало е да дооправят украсата и да поддържат безупречна чистота. Хоут-дамите често влизат да медитират и да изразят почитта си към Небесната господарка. Срегнах се с всички тях. Никой не е забелязвал ба Лура.

– Значи... някой от тях лъже.

Бенин сплете пръсти и го погледна.

– Нещата не са толкова прости.

Майлс замълча за момент, после каза:

– Аз самият не обичам да правя вътрешни разследвания. Предполагам, че сте документирал и всяка своя стъпка, отнасяща се до случая.

– Това е изцяло мой проблем – почти се усмихна Бенин.

Майлс откри, че човекът започва да му харесва.

– Като имаме предвид обстоятелствата, рангът ви не е достатъчно висок за случай от такова височайше естество, нали?

– Това също... е мой проблем.

– От жизнена важност.

Бенин се намръщи. Да. Майлс все още не беше казал нищо, за което да не е мислил и Бенин – нищо, че не го беше произнесъл на глас. Майлс реши да продължи да подхвърля следи.

– Бих казал, че сте си навлекли сериозна неприятност с това убийство, гем-полковник – отбеляза той. Вече никой не се преструваше, че става дума за самоубийство. – Въпреки това, ако то е било извършено по начина, по който предположих, можете да си извадите доста заключения относно убиеца. Рангът му би трябвало да е висок, достъпът му до вътрешната охрана – почти пълен. И, извинете ме, той има доста особено чувство за хумор за един сетаганданец. Подобна обида на императрицата граничи с нелоялност.

– Това е според вашия метод – позволи си комплимент Бенин. – Онова, което ме тревожи, е мотивът. Беззащитният стар ба е служил на Небесната господарка от десетилетия. Отмъщението ми се струва най-

неподходящата подбуда.

– Мм, може би. Значи ако ба Лура е стар служител, може би убиецът му е някой новодошъл. Помислете си – десетилетия, прекарани в подобна обстановка и попиване на всевъзможни тайни... ба е бил в изгодната позиция да знае най-различни неща за изключително високопоставени особи. Да предположим... че ба е бил изкусен, да кажем, да изнуди някого. Бих се замислил дали движенията му през последните няколко дни не биха разкрили нещо. Например дали е напускал Небесна градина?

– Това... разследване продължава.

– Ако бях на ваше място, бих се насочил точно в тази посока. Ба може да е разговарял с убиеца си. – „Да, на борда на неговия кораб.“ – Според мен по всичко личи, че убиецът е бил накаран да действа бързо. Ако е имал на разположение пред себе си месеци, за да планира действията си, всичко щеше да стане много по-тихо и незабележимо. Мисля, че повечето негови решения са били взети прибързано, може би в самия момент, и очевидно някои от тях са лоши.

– Не чак толкова лоши – въздъхна Бенин. – Но вие сте интересен човек, лорд Воркосиган.

Двусмислицата беше очевидна.

– Чувствам се като риба във вода в тази област. Това е първата възможност да говоря по професионални въпроси, откакто съм на Ета Сета. – Майлс му отправи щастлива усмивка. – Ако имате още въпроси, моля, не се стеснявайте да се отбиете пак.

– Предполагам, не бихте се съгласили да им отговорите под въздействието на фаст-пента, нали? – попита Бенин без много надежда.

– А... – Майлс бързо премисляше, – може би, със съгласието на посланик Воробъов. – Което определено нямаше да получи. Бенин леко се усмихна на умения и деликатен отказ без отказване.

– Във всеки случай, бих се радвал да продължим нашия разговор, лорд Воркосиган.

– Когато ви е удобно. На ваше разположение съм още девет дни.

– Благодаря, лорд Воркосиган – внимателно го погледна Бенин.

Майлс имаше цял куп въпроси, но засега не посмя да пита повече. Искаше да създаде само впечатление за професионален интерес. Примамливо, но и опасно беше да мисли за Бенин като за съюзник. Но поне имаше сигурно око в Небесна градина. Е, наистина, това око наблюдаваше и самия него. Трябваше да има някакъв хитър начин да накара Бенин да се плесне по челото и да си каже: „Я да погледна по-отблизо тези

сатрап-губернатори!“ Той определено гледаше в правилната посока – нагоре. Нагоре и през рамото си. Възможно най-неудобната позиция за работа.

Колко силен натиск можеше да оказат сатрап-губернаторите, всички до един близки роднини на императора, върху охраната на Небесна градина? Не кой знае колко – на тях със сигурност се гледаше като на потенциална заплаха. Но някой от тях би могъл да има подходящи връзки от доста време. И същевременно да е бил напълно лоялен до този момент. Това би било тежко обвинение. Бенин би трябвало да успее още от първия път. Просто не би имал шанс за повтарен опит.

Дали някой го беше грижа за убийството на роба ба? Доколко Бенин се интересуваше от абстрактната справедливост? Доколко беше склонен да рискува? Колко можеше да загуби? Дали имаше семейство или беше като монах-отшелник, напълно отдаден на работата си? За чест на гем-полковника, в края на срещата той гледаше Майлс в очите, защото беше заинтересуван от думите му, а не за да не гледа тялото му.

Майлс се изправи.

– Гем-полковник... мога ли да ви посъветвам нещо лично?

Бенин кимна. В очите му се четеше любопитство.

– Имате добра причина да подозирате, че имате проблем с някой, който стои по-високо от вас. Но все още не знаете колко по-високо. Ако бях на ваше място, бих се отнесъл до най-висшестоящия. Срещнете се лично с императора. Това е единственият начин, по който можете със сигурност да разколебаете убиецата.

Дали лицето на Бенин не преbledня под рисунките? Нямахме начин да разбере.

– Чак толкова високо... лорд Воркосиган, не съм близък с небесния си господар.

– Не става дума за близост. Става дума за работа, а тя е негова работа. Ако наистина желаете да му бъдете от полза, точно сега е времето да започнете. Императорите са просто хора. – Е, император Грегор поне беше човек. Сетаганданският император беше хоут-човек. Майлс се надяваше, че това също се брои. – Ба Лура трябва да е бил за него нещо повече от най-обикновена мебел, щом му е служел повече от половин век. Не обвинявайте никого, просто поискайте от него да предпазва вашето разследване от осуетяване. Ударете пръв, още днес, преди... някой... да започне да се страхува от вашата компетентност.

„Ако ще ми прикриваш задника, Бенин, поне го прави правилно, за Бога.“

– Аз ще... обмисля съвета ви.

– Успех. – Майлс се усмихна и му кимна, сякаш всичко това не беше и негов проблем. – Голямата игра е най-добрата игра. Въпрос на чест.

Бенин се поклони, кисело се усмихна и се остави да бъде изпратен от телохранителя до изхода на посолството.

– До нови срещи – обади се Майлс след него.

– Бъдете сигурен.

Майлс изпитваше непреодолимо желание да се строполи на пода, но в този момент влезе Воробъв, който без съмнение беше чул всичко. С него беше още един мъж. Иван ги следваше. По лицето му се четеше мрачно безпокойство.

Непознатият беше на средна възраст, със среден ръст и беше облечен в свободен, добре ушит костюм на сетагандански гем-лорд с умерени цветове. Дрехите му прилягаха добре, но лицето му не беше изрисувано, а прическата беше на бараярски офицер. Гледаше... заинтересувано.

– Разпитът премина много добре, лорд Воркосиган – обади се Воробъв. Майлс донякъде се успокои. Не беше ясно кой кого е разпитвал.

– Гем-полковник Бенин очевидно е много интелигентен – каза Майлс. – А... – Той хвърли поглед към спътника на Воробъв.

– Позволете ми да ви представя лорд Ворийди – каза посланикът. – Сър, това е лорд Воркосиган. Лорд Ворийди е експерт в работите на нашите гем-приятели във всеки техен аспект и сфера на изява.

Което беше дипломатичното определение на „главен шпионин“. Майлс предпазливо кимна.

– Радвам се, че най-после се срещаме, сър.

– И аз – отвърна Ворийди. – Съжалявам, че не се върнах по-рано. Очакваше се погребението на императрицата да протече много по-спокойно. Не знаех за живия ви интерес към цивилните дела, лорд Воркосиган. Бихте ли искали да ви уредя обиколка из градските полицейски управления?

– Страхувам се, че времето няма да ми позволи. Въпреки че ако не бях успял да постъпя на военна служба, следващият ми избор щеше да е полицията.

Към тях се приближи ефрейтор с униформата на ИмпСи и отведе настрана цивилно облечения си шеф. Двамата се посъветваха тихо, после ефрейторът подаде на завеждащия протокола някакви цветни листа, а той на свой ред ги предаде с няколко думи на посланика. Воробъв се

обърна към Иван и учудено повдигна вежди.

– Лорд Ворпатрил. Имате няколко покани.

– Покани ли? – Иван пое листата и объркано започна да ги разглежда.

– Лейди Бенело ви кани на вечеря насаме, лейди Арвин ви кани на парти, също вечерта, а лейди Сенден ви кани на танцова забава следобед.

– Кой?

– Лейди Сенден, съгласно нашите нощни проверки, е омъжената сестра на лейди Бенело – обади се завеждащият протокола и озадачено погледна Иван. – Как успяхте да станете толкова популярен в такъв кратък срок, лорд Ворпатрил?

– Не съм съвсем сигурен, сър. – Иван се усмихваше и Майлс се досети, че братовчед му не е разказал на завеждащия протокола цялата истина за снощната си авантюра. После забеляза погледа на братовчед си и леко се изчерви.

Майлс протегна врат към листата.

– Дали някоя от тези жени има връзки с Небесна градина, как мислите? Или приятели с подобни връзки?

– Твоето име не е написано никъде, братовчеде – коравосърдечно отбеляза Иван и дръпна парфюмираните, калиграфски изписани покани. Мрачното безпокойство в погледа му се беше сменило с прикрито ликуване.

– Може би са необходими още някои проверки, милорд? – промърмори завеждащият протокола на посланика.

– Ако нямате нищо против, полковник.

Ворийди се оттегли със своя подчинен. Майлс кимна на Воробъов, тръгна с Иван, който стискаше здраво цветните листа, и го погледна подозрително.

– За мен са – защити се Иван, когато се бяха отдалечили на достатъчно разстояние, за да не бъдат чути. – Ти си имаш гем-полковник Бенин, който така и така повече ти допада.

– В столицата има много гем-дами, които са като момичета за всичко на хоут-дамите от Небесна градина – каза Майлс. – Например... бих искал да се видя с гем-дамата, с която снощи излязох на разходка, но тя не ми съобщи името си.

– Съмнявам се, че някой от компанията на Йенаро има връзки с Небето.

– Специално тя беше изключение. Въпреки че хората, с които

наистина искам да се срещна, са сатрап-губернаторите. Лице в лице.

– Ще имаш по-добър шанс на някое официално мероприятие.

– О, разбира се. Вече планирам нещо.

ГЛАВА 8

Небесна градина всъщност не изглеждаше чак толкова заплашително, увери се Майлс при второто посещение. Този път не се изгубиха в огромния поток галактически пратеници. Бяха само трима. Почти дискретно Майлс, посланик Воробъев и Миа Маз бяха пуснати през една странична врата и ескортирани от един-единствен слуга до целта им.

Триото изглеждаше добре. Майлс и посланикът отново бяха сложили своите най-официални черни униформи. Маз носеше чисто бяла роба, подплатена с черен хастар, и така комбинираше двата траурни цвята, без да престъпва границите на привилегиите на хоут. Облеклото ѝ подчертаваше и собствената ѝ тъмна коса, както и двамата ѝ спътници. Усмиваше се очарователно на Воробъев над главата на Майлс. Майлс, който се движеше между двамата, се чувстваше като непослушно дете, водено от твърдата ръка на родителите си. Днес Воробъев не искаше да поема никакви рискове с непозволені нарушения на етикета.

Рециталът на възпоминателна поезия в чест на мъртвата императрица не беше церемония, на която се канеха галактични делегати, с изключение на най-близките сетагандански съюзници. Майлс изобщо не влизаше в сметката и Воробъев беше принуден да използва всичките си връзки, за да получат покана. Иван се измъкна, като се оправда с умората от вчерашното посещение на градинските танци и партито и добави, че има покани за още четири мероприятия следобеда и вечерта. Умората му беше доста подозрителна. Майлс го остави да се измъкне. Садистичното му желание да го принуди да стои до него през целия следобед и цялата вечер (а те се очертаваха да бъдат безкрайни), беше притъпено донякъде от убеждението, че братовчед му няма да бъде кой знае от каква полза в днешното събиране на информация. Освен това Иван имаше шанс да установи някои нови полезни контакти. Колкото и да беше малко вероятна, тази възможност не биваше да се пропуска. Вместо него Воробъев покани жената от Вървейн, за най-голяма нейна радост. За Майлс това беше добре дошло.

За радост на Майлс, церемонията нямаше да се провежда в рогондата с всички тревожни асоциации, които будеше тя, въпреки че тялото на императрицата все още лежеше там. Хоут не искаха да използват нещо толкова грубо като зали и аудитории, в които всички да бъдат наблюдавани в редове един до друг. Вместо това прислужникът ги заведе до

нещо, което можеше да се нарече долчинка – ниско, подобно на купа място в градината, цялото в цветя и други растения, със стотици пейки и подобни на кутии седалки по склона, от които се виждаха сложно устроените сцени в дъното. Както подобаваше на ранга им – по-скоро на липсата на такъв, – слугата настани бараярската група на последния ред и встрани от най-добрия централен изглед. Това беше добре дошло за Майлс – така той можеше да наблюдава почти всички присъстващи, без да бие на очи. Ниските пейки бяха от дърво, излъскано до блясък и полирано. Миа Маз зае мястото си с галантната помощ на Воробъев, оправи дрехите си и започна да се оглежда със светнали очи.

Майлс също се оглеждаше, но очите му не бяха толкова светнали – вчера беше прекарал дълги часове пред екрана на комуникационния пулт в зубрене на най-малките подробности с надеждата да намери начин за разплитането на тази бъркотия. Хоут заемаха местата си. Мъже в свободно падащи белоснежни дрехи придружаваха белите мехури. Долчинката започна да прилича на градина, обсипана с лудо цъфтящи бели рози. Майлс най-после разбра какво е предназначението на подобните на кутии седалки – върху тях се настаняваха мехурите. Дали Райън беше сред тях?

– Жените първи ли ще започнат? И каква е изобщо програмата?

– Жените изобщо няма да говорят днес – каза Маз. – Те са провели своя отделна церемония вчера. Ще започнат с мъжете от най-нисък ранг и ще продължат до най-високопоставените.

До сатрап-губернаторите. Майлс се приготви да чака с търпението на дебнеша в клоните на дърво пантера. Мъжете, които беше дошъл да види, точно в този момент се настаняваха в дъното на купата. Ако Майлс имаше опашка, тя щеше да трепне. Вместо това си наложи да успокои нервно треперещите си крака.

Осмината сатрап-губернатори, подпомагани от най-високопоставените си гем-офицери, заеха местата около издигнатата сцена. Майлс напрегна очи, мечтаейки си за бинокъл – не че щеше да успее да го прекара през охраната. Със съчувствие си помисли какво ли прави точно в този момент полковник Бенин и дали сетаганданската служба за сигурност ври и кипи, както ставаше с бараярската служба по време на всяка церемония, в която участваше император Грегор. Много добре си представяше картината.

Но Майлс разполагаше с онова, заради което беше дошъл – всички осем заподозрени, настанили се на седалките си пред него. С особено внимание започна да изучава първите четирима в списъка си.

Губернаторът на Мю Сета беше от съзвездieto на Дегтиар, доведен вуйчо на сегашния император и заварен брат на покойната императрица. Маз също внимателно наблюдаваше как той зае мястото си и отпрати приближените си с отсечени гневни жестове. Заемаше поста си от две години – бе сменил предишния губернатор, който след разгрома при Вървейн беше отзован и впоследствие тихо бе умрял. Беше много възрастен и много опитен и беше избран най-вече за да уталожии страховете на Вървейн за евентуален реванш. Не бе човек, от който би станал изменник, помисли си Майлс. И въпреки това по думите на хоут Райън беше направил една крачка в тази посока, като тайно беше приел незаконното копие на генната банка.

Губернаторът на Ро Сета, най-близкият съсед на Бараяр, тревожеше Майлс много повече. Хоут Есте Ронд беше на средна възраст, енергичен и висок, въпреки че беше и необикновено пълен. Гем-офицерът му стоеше колкото се може по-далеч от помитащите движения на господаря си. Ронд донякъде приличаше на бик. И точно като бик беше упорит в усилията си да осигури достъп на Сетаганда до контролираните от Бараяр скокови точки в Комар. Ронд бяха едно от най-младите хоут-съзвездия и се стремяха към слава и могъщество. Есте Ронд беше доста добра перспектива за това.

Губернаторът на Кси Сета, съседът на Марилак, се появи, гордо вдигнал глава. Слайк Гиайа точно отговаряше на представите на Майлс за типичен хоут-лорд. Беше висок и женствен. Арогантен, както можеше да се очаква от доведен брат на императора. И опасен. Достатъчно млад, за да не изпусне появилата се възможност, макар и по-възрастен от Есте Ронд.

Най-младият заподозрян, губернаторът на Сигма Сета хоут Илсъм Кети, едва ли беше прехвърлил четиридесет и пет. По тяло приличаше на Слайк Гиайа, който всъщност му беше братовчед по майчина линия – майките на двамата бяха сестри, макар и от различни съзвездия. Родословните дървета на хоут бяха по-объркващи дори от тези на Вор. За проследяването на всичките им връзки щеше да е необходим специално назначен за целта генетик.

Появиха се осем реещи се мехура, които се подредиха в дъга отляво на сатрап-губернаторите. Гем-офицерите се подредиха по същия начин, но вдясно от тях. Те щяха да стоят през цялото време, разбра Майлс. Явно животът на един гем-генерал не се запълваше само с кръв и бира. А кой от тези мехури беше...

– Кои са тези дами? – попита Майлс, като кимна към октета.

– Съпругите на сатрап-губернаторите.

– Мислех си, че те не се женят.

– Титлата не предполага лична връзка. Те са назначени, точно както и самите сатрап-губернатори.

– А не от тях? Каква е функцията им? Нещо като секретарки?

– В никакъв случай. Те са избрани от императрицата за нейни представителки, отговарящи за всички въпроси, свързани със Звездните ясли. Всички хоут в съответната сатрапия изпращат своите генетични договори чрез съпругите до централната генна банка в Небесна градина, където се извършва кръстосването и всички генетични промени. Съпругите също така се грижат за завръщането на маточните репликатори при родителите. Това е най-странният товар, пътуващ в Сетаганданската империя веднъж годишно до всяка сатрапия.

– Това означава ли, че те пътуват всяка година до Ета Сета, за да съпровождат лично маточните репликатори?

– Да.

– Ясно. – Майлс се облегна назад със замръзнала усмивка. Вече разбираше начина, по който императрицата общуваше със сатрап-губернаторите. Готов беше да изяде ботушите си, ако не се окажеше, че всички съпруги са замесени в заговора. „Шестнадесет. Имам си работа с шестнадесет заподозрени вместо с осем. О, Господи!“ Трябваше да намери някакъв начин да съкрати списъка. Но от това логично следваше, че на убиеца на ба Лура може и да не му се е налагало да заеме или краде нечий мехур. Може просто да е имал свой собствен.

– А дали дамите работят в тясно сътрудничество със сатрап-губернаторите?

– Не зная със сигурност – сви рамене Маз. – Предполагам, че не е задължително. Сферите на дейността им не се припокриват.

На централната сцена се появи майордомът и с жест помоли за тишина. Гласовете замлъкнаха. Всеки хоут-лорд коленичи на предвидливо направените за целта подставки. Всички бели мехури замръзнаха по местата си. Майлс се зачуди дали те не си приказват по време на церемониите. Сред настъпилата тишина се появи самият император, ескортиран от телохранители в бели и кървавочервени униформи, с изрисувани като зебра лица, които трябваше да всяват ужас, ако се възприемаха сериозно. Майлс ги възприемаше точно така, но не заради грима, а поради личния си опит. Знаеше колко нервен и непредвидим става човек, когато осъзнава огромната отговорност, легнала върху плещите му.

За първи път през живота си Майлс виждаше сетаганданския

император на живо. Наблюдаваше го толкова жадно, колкото беше наблюдавал сатрап-губернаторите. Императорът, хоут Флечър Гиайа, беше висок и слаб, с ястребово лице. Косата му още не беше започнала да посивява, независимо че беше прехвърлил седемдесетте. Беше заел поста си невероятно млад за сетаганданец – на по-малко от тридесет – и го беше задържал през цялата си несигурна младост досега, когато изглеждаше непоклатим. Спокоен и сигурен, той елегантно зае мястото си. Заобиколен от кланящите се изменници. Ноздрите на Майлс се разшириха и той си пое дъх, замаян от иронията на ситуацията. По знак на майордома всички отново мълчаливо заеха местата си.

Рециталът в памет на хоут Лизбет Дегтиар започна с главите на съзвездията с най-нисък ранг. Всяка поема трябваше да попадне в един от шестте правилни формални типа, които за щастие бяха къси. Майлс беше силно впечатлен от елегантността, красотата и дълбоките чувства в първите десет поеми. Сигурно рецитирането беше едно от важните събития, подобно на полагането на клетва или на брачната церемония. Всички бяха вперили погледи в рецитиращите. Голямо внимание се отдаваше на движенията, интонацията и на неувимите вариации в облеклото – на Майлс му се струваше, че всички носят абсолютно еднакви бели роби. Но постепенно започна да забелязва отделни клиширани фрази и повтарящи се идеи. След тринадесетата поема погледът му започна да блуждае. Повече от всякога му се искаше Иван да е тук и да страда наравно с него.

От време на време Маз интерпретираше някои фрази и стихове, което му помагаше да не задреме – не беше спал добре през нощта. Всички сатрап-губернатори умело се преструваха, че представлението е погълнало цялото им внимание. Единствено престарелият губернатор на Мю Сета не прикриваше отегчението си и наблюдаваше със сардоничен поглед как по-младите и по-нископоставени, тоест всички останали, се потят на сцената. По-старите и по-опитни участници поне имаха по-добра дикция, ако не по-добри стихотворения.

Майлс мислеше за характера на лорд Хикс и се опитваше да го съпостави с осемте лица, подредени пред него. Убиецът-предател имаше в себе си нещо от тактически гений. Беше получил неочакваната възможност да се добере до огромна власт, беше насочил към това всичките си усилия, беше разработил план и нанесъл удара си. Колко бързо? Първият сатрап-губернатор беше пристигнал лично само десет дни преди Майлс и Иван, а последният – четири. Йенаро, както най-накрая доложиха от ИмПСи, беше направил скулптурата си само за два дни и я

беше получил от неизвестен доставчик. Ба Лура можеше да бъде подкупен едва след смъртта на господарката си, тоест не по-рано от три седмици преди днешния ден.

Един възрастен хоут никога не би се заел с планове, за които щяха да са необходими години, преди да станат стопроцентово сигурни. Доказателство за това бе самата императрица. Майлс беше сигурен, че хоут-лордовете възприемат времето по съвсем различен начин. Цялата поредица събития миришеше на... младост. Или поне на човек с младо сърце.

Противникът на Майлс сигурно се намираще в странно състояние на духа в този момент. Той беше човек на действието и решенията. А сега трябваше да стои тихо и да не прави нищо, с което да привлече вниманието към себе си, особено откакто смъртта на ба Лура все повече преставаше да прилича на самоубийство. Трябваше да стиска здраво своята банка и Великия ключ до края на погребалните церемонии, след което спокойно да се завърне на планетата си – не би могъл да започне преврата оттук, не беше подготвил предварително нищо.

Дали вече беше изпратил Великия ключ, или го държеше при себе си? Ако го беше изпратил в сатрапията си, Майлс беше в голяма беда. Тоест, в по-голяма беда. Но дали губернаторът щеше да рискува да изгуби главния си коз по време на пътуването? Със сигурност не.

Поетите-аматьори му бяха дошли до гуша. Майлс откри, че вместо да работи върху решаването на загадките, подсъзнанието му следва своя собствена линия. В мозъка му се оформяше стихотворение в чест на мъртвата императрица:

Императрицата Лизбет
един сатрап в мрежите си залови.
Примамен във комплот, уви,
той всички злодеяния наред
ще си плати.

Едва се стърпя да не скочи на сцената и да не изрецитира творбата си. Просто за да види какво ще стане.

Миа Маз забеляза вълнението му и се обърна към него.

– Добре ли сте?

– Да. Извинявайте – прошепна ѝ той. – Просто главата ми се напълни с епиграми.

Очите ѝ се разшириха и тя прехапа устни. Издаваха я само

дълбоките трапчинки.

– Шшт!

Церемонията продължи без прекъсване. За съжаление Майлс имаше достатъчно време, за да съчини още стихове, които не отстъпваха по достойнства на първите. Загледа се в редицата бели мехури.

Красавицата Райън
омая издънка на Вор –
нешастиник, намирисващ на обор.
Макар и псевдодетектив, накрая
и той ще си плати.

Как можеха хоут да понесат всички тези неща? Дали не бяха програмирали стихоплетството в гените си, подобно на всички останали промени, за които се носеха толкова слухове?

За щастие, преди да успее да измисли рима за „Воробъов“, на сцената се изкачи първият сатрап-губернатор и Майлс на секундата се събуди.

Стихотворенията на сатрап-губернаторите бяха великолепни, изпълнени в най-трудните форми. Както му прошепна Маз, повечето бяха написани от най-добрите поетеси на Небесна градина. Рангът имаше своите привилегии. Но колкото и да се опитваше, Майлс не можеше да открие в тях никакъв зловещ намек – заподозреният не използваше момента, за да признае публично своето престъпление, нито да извади някой от козовете си. Майлс беше почти изненадан. Местонахождението на тялото на ба Лура предполагаше, че лорд Хикс има слабостта да се перчи с извършеното. Или да прави Изкуство?

През цялото време императорът запази тържествената си маска. Всички сатрап-губернатори бяха възнаградени с одобрителното му кимане за елегантните си изпълнения. Майлс се чудеше дали Бенин е послушал съвета му и е говорил с господаря си. Надяваше се да е така.

След това рециталът внезапно приключи. Майлс потисна желание то си да ръкопляска. Това очевидно не трябваше да се прави. Майордомът се появи отново и направи някакъв таен знак, след който всички отново паднаха на колене. Императорът и свитата му се оттеглиха, следвани от белите мехури на съпругите, сатрап-губернаторите и техните гем-офицери. След това всички останали бяха свободни – да отидат в банята, както беше убеден Майлс.

Макар че се бяха лишили от традиционното предназначение на сексуалността, хоут все още си оставаха хора в достатъчна степен, за да запазят общото приемане на храна като основна форма на церемониите си. По свой собствен начин. Парчетата месо бяха скулптирани като цветя. Зеленчуците бяха във формата на раци, а плодовете – на малки животни. Майлс се загледа в чинията с варен ориз пред себе си. Всяко зърно беше ръчно украсено със сложни спирални мотиви. Очите му почти изскочиха от орбитите си. Овладея изумлението си и се опита да се съсредоточи върху належащите работи.

Неофициалният (по сетагандански стандарти) обяд беше сервиран в дълъг павилион, гледащ, както обикновено, към градината и осветен от топлото следобедно сияние, което предразполагаше към отпускане. Хоут-дамите се бяха оттеглили някъде – очевидно на някое място, където да могат да излязат от мехурите си и да се хранят. Това беше най-изисканият бюфет за след рецитали в цялата Небесна градина. Самият император се намираше някъде в другия край на изящната постройка. Майлс не беше много сигурен как Воробъев е успял да ги вкара тук, но той определено заслужаваше похвали за всеотдайната си служба. Очите на Маз светеха. Беше хванала Воробъев под ръка и очевидно се намираше в някакъв социологически рай.

– Започва се – промърмори Воробъев и Майлс вдигна глава. В изпълнения павилион влизаше свитата на хоут Есте Ронд. Другите хоут не знаеха как да се държат с чужденците и се преструваха, че бараярците не съществуват. Есте Ронд нямаше тази възможност. Едрият, облечен в бяло сатрап-губернатор, следван от своя гримиран униформен гем-генерал, спря, за да поздрави съседите си.

Зад гем-генерала стоеше облечена в бяла роба жена – нещо необичайно за тази предимно мъжка обстановка. Сребристорусата ѝ коса беше вързана на опашка и стигаше до глезените ѝ. Тя стоеше, свела очи, без да произнесе нито дума. Беше много по-възрастна от Райън, но определено беше хоут. Сигурно беше съпруга на генерала – можеше да се очаква, че всеки офицер, добрал се до такъв висок пост, трябва да е заслужил подобна чест много преди това.

Маз даваше на Майлс някакъв тих, но тревожен сигнал – главата ѝ леко се поклащаше, а устните ѝ безмълвно казваха: „Не, не!“ Какво се опитваше да каже? Хоут-съпругата очевидно нямаше да проговори, докато не я заговорят. Майлс никога не беше виждал в езика на тялото израз на такава сдържаност, дори и у хоут Райън.

Губернатор Ронд и Воробъев си размениха цял куп любезности и

Майлс разбра, че сигурно Ронд е бил техният входен билет.

– Лейтенантът проявява задълбочен интерес към тънките моменти в сетаганданската култура. – С тези думи Воробъев достигна кулминацията на своята дипломатична реч.

Хоут Ронд сърдечно кимна. Явно когато Воробъев представяше някого, това не оставаше незабелязано дори от сетаганданските хоут-лордове.

– Изпратен съм да се уча и да служа, сър. За мен това е дълг и удоволствие – поздрави го Майлс с внимателно отмерен поклон. – И трябва да заявя, че научих доста интересни неща – усмихна се той с ъгълчетата на устата си, като се старееше думите му да прозвучат колкото се може по-двусмислено.

Ронд му отвърна със студена спокойна усмивка. Но ако той беше лорд Хикс, точно това би трябвало да се очаква от него. Обмениха още няколко празни приказки за дипломатическия живот, след което Майлс рискува:

– Хоут Ронд, ще бъдете ли така добър да ме представите на губернатор хоут Илсъм Кети?

Тънка като бръснач усмивка се появи на устните на Ронд и той погледна към своя колега-губернатор, който го превъзхождаше генетично.

– Защо не? Разбира се, лорд Воркосиган. – Майлс разбра, че щом на Ронд му се налага да се цапа с чужденци, той с радост би поделил неприятното задължение с някой друг.

Ронд го поведе навътре. Воробъев остана да разговаря с гем-генерала на Ро Сета, който проявяваше откровен професионален интерес към потенциалните си врагове. Посланикът едва забележимо повдигна вежди – ясен предупредителен знак към Майлс. Майлс му отговори, като леко разтвори длан – „Ще бъда послушен.“

Щом се отдалечиха достатъчно от посланика, Майлс тихо каза на Ронд:

– Разбирате ли, ние знаем за Йенаро.

– Моля? – отговори Ронд с напълно естествено объркване. Стигнаха до малката група на хоут Илсъм Кети.

Отблизо Кети изглеждаше още по-висок и слаб. Беше направо изваян – ястребовият нос очевидно беше на мода откакто Флечър Гиайа се беше възкачил на трона. Тъмната му коса беше посребрена по слепоочията. Но тъй като той беше само на около четиридесет и пет, при това хоут... Господи, ами разбира се! Среброто в косите му, макар и да беше съвършено, сигурно беше изкуствено, развеселен си помисли Майлс. В

един свят на старци не беше особено подходящо да изглеждаш млад – особено когато си млад.

Кети също беше съпровождан от гем-генерал с хоут-съпруга. Майлс се опита да прикрие изненадата си. Тя беше необикновена дори по стандартите на хоут. Косата ѝ беше с цвят на тъмен шоколад, разделена по средата и спускаща се на две дебели плитки по гърба до пода. Кожата ѝ беше с цвят на ванилов крем. Очите ѝ, леко разширени при вида на приближаващия се Майлс, бяха с цвета на светла канела. Беше наистина като сладкиш и едва ли по-възрастна от Райън. Майлс дори се зарадва, че вече е виждал подобна красота, и това много му помогна да не падне на колене пред нея.

Илсъм Кети очевидно нямаше време или интерес да се занимава с чужденци, но независимо от причината не посмя да обиди Ронд. Майлс замени дежурните любезни фрази. Ронд използва момента да се отърве от Майлс и се измъкна към бюфета.

Раздразнен, Кети не успя да изпълни официалните си задължения, така че Майлс пое нещата в свои ръце и леко се поклони на неговия гем-генерал. Той беше на обичайната за поста си възраст, тоест жива антика.

– Моите почитания, генерал Чилиан. Учил съм за вас в учебниците по история. За мен е чест да се срещна с вас. И с вашата превъзходна дама. Не съм сигурен, че зная името ѝ.

Веждите на генерала, които бавно се повдигаха нагоре, се спуснаха надолу и лицето му придоби леко намръщено изражение.

– Здравейте, лорд Воркосиган – поздрави го съдържано той. Хоут-дамата хвърли съвсем бегъл поглед към Майлс, сякаш той не съществуваше или поне ѝ искаше да е така.

Ако Кети беше лорд Хикс, какво ли минаваше през ума му точно сега, в компанията на жертвата му? Беше подхвърлил фалшивия ключ на бараярците, бе накарал ба Лура да разкаже на Райън и да я убеди да отправи обвинение срещу крадците, беше убил слугата и чакаше резултата. Който най-изненадващо беше мълчание. Райън не беше казала на никого нито дума. Дали Кети се чудеше дали не е убил ба Лура преди той да направи признанието си? Всичко това сигурно беше много объркващо. Но по лицето на Кети не се четеше нищо, той дори не трепна. Което можеше да говори и за неговата невинност.

Майлс му се усмихна любезно и каза:

– Разбирам, че имаме едно и също хоби, губернаторе.

– Нима? – отговори незаинтересувано Кети.

– Интересът към сетаганданските имперски регалии. Такива

изящни предмети, при това безценни източници за историята и културата на хоут-расата, не мислите ли? И за нейното бъдеще.

Кети го погледна безизразно.

– Не намирам подобно развлечение за подходящо за един чужденец.

– Дълг на всеки военен е да познава враговете си.

– Не бих могъл да зная. Това е задължение на гем.

– Като приятеля ви лорд Йенаро? Не е от хората, на които може да се разчита, губернаторе. Страхувам се, че скоро ще се убедите в това.

– Кой? – учудено повдигна вежди Кети.

Майлс вътрешно въздъхна. Искаше му се да напълни целия павилион с фаст-пента. Хоут се контролираха толкова добре, по дяволите! Сякаш лъжеха дори когато казваха истината.

– Дали бихте ме представили на губернатор хоут Слайк Гиайа, хоут Кети? Като роднина на император, не мога да се отърва от чувството, че с него имаме нещо общо.

Хоут Кети примигна, този път наистина учуден.

– Не вярвам Слайк да мисли същото... – По лицето му четеше, че се колебае дали няма да предизвика гнева на принц Слайк Гиайа, като му пробута някакъв досаден чужденец, та дори самият той да се отърве от Майлс. Личният интерес в крайна сметка надделя. Хоут Кети направи знак на гем-генерал Чилиан да се доближи и го отпрати да получи разрешение за прехвърлянето. Майлс учтиво се сбогува, благодари на Кети и настигна генерала. Не искаше да остане с празни ръце. Имперските принцове не изглеждаха така достъпни както обикновените хоут-губернатори.

– Генерале... ако хоут Слайк не може да разговаря с мен, бихте ли му предали едно кратко съобщение? – Майлс се опитваше гласът му да звучи спокойно, независимо че куцукаше след генерала. Чилиан не забавяше крачки заради бараярския си гост. – Само няколко думи.

– Предполагам, че мога – сви рамене Чилиан.

– Кажете му... че Йенаро е наш.

Веждите на генерала се повдигнаха.

– Добре.

Разбира се, думите щяха да бъдат повторени по-късно пред сетаганданската имперска служба за сигурност. Майлс нямаше нищо против оттам да се заинтересуват малко повече от Йенаро.

Хоут Слайк Гиайа седеше в малка компания на хоут и гем в другия край на павилиона. Колкото и да беше необичайно, в нея имаше и един

бял мехур, рееш се недалеч от принца. Съпровождаше го една гем-дама – Майлс я разпозна въпреки белите одежди, които носеше. Беше жената, която се срещна с него на партито у Йенаро. Тя го забеляза да се приближава, погледна го за миг и отмести очи. Кой беше в мехура? Райън? Съпругата на Слайк? Или някоя друга?

Гем-генералът на Кети се наведе и прошепна нещо в ухото му. Слайк Гиайа погледна към Майлс, намръщи се и поклати отрицателно глава. Чилиан сви рамене, наведе се отново и продължи да говори. Майлс наблюдаваше устните му и видя, че съобщението му – или нещо много близко до него – е предадено: думата Йенаро беше твърде характерна. Лицето на Слайк не издаде нищо. Той отпрати гем-генерала.

Генерал Чилиан се върна при Майлс и каза безизразно:

– Хоут Слайк е прекалено зает, за да се срещне с вас точно в момента.

– Все пак благодаря ви – отговори също тъй безизразно Майлс. Генералът кимна и се отправи към господаря си.

Майлс се оглеждаше, чудейки се как да си осигури достъп до следващия заподозрян. Губернаторът на Мю Сета не се виждаше никъде – явно си беше заминал направо след рецитала.

Миа Маз се доближи до него. В очите ѝ се четеше любопитство.

– Добре ли минаха разговорите ви, лорд Воркосиган? – попита тя.

– Не съвсем – печално призна той. – А вашите?

– Не бих казала. Предимно слушах.

– Така се учи повече.

– Да, напълно сте прав. Много съм доволна.

– И какво научихте?

– Основната тема на разговорите между хоут са достойнствата на изрецитираните стихотворения. Всички са съгласни, че онези с по-висок ранг са представили по-добри стихове.

– Лично аз не усетих разликата.

– Да, но не сте хоут.

– Какво искахте да ми кажете с онези мимики преди малко? – попита Майлс.

– Опитвах се да ви предупредя за едно рядко срещано правило в сетаганданския етикет. Как трябва да се държите, когато сте в компанията на хоут-дама извън нейния мехур.

– За... първи път ми се случва да видя такава – стратегически излъга той. – Всичко наред ли беше?

– Хм, едва ли. Разбирате ли, хоут-дамите губят привилегията да

притежават силови полета, когато се омъжат извън генома си. Те стават своего рода гем. Но загубата на щита се смята и за значителна загуба на красотата. Затова учтивото поведение изисква да се държите така, сякаш мехурът е все още на мястото си. Никога не трябва да се обръщате директно към хоут-съпруга, дори тя да стои точно пред вас. Трябва да отправяте всичките си въпроси към нейния гем-съпруг и да изчаквате да получите отговорите от него.

– Аз... не съм им казвал нищо.

– О, добре. Освен това, страхувам се, че никога не трябва да ги гледате открито.

– Според мен е много грубо от страна на мъжете да изключат напълно жените от разговора.

– Точно обратното. Това е най-учтивият сетагандански стил.

– О! Но по начина, по който се държаха, жените все едно все още се намираха в своите мехури. Въображаеми мехури.

– Точно това е идеята.

– Това важи ли за... хоут-дамите, които все още се ползват с привилегията да притежават свои мехури?

– Нямам представа. Не мога да си представя една хоут-дама да говори лице в лице с чужденец.

Майлс усети присъствието на малкия прислужник до себе си и се опита да не подскочи. Ба беше успял безшумно да се промъкне покрай всички, без никой да му обърне внимание. В отговор на учтивото кимване на слугата сърцето Майлс започна бясно да бие.

– Лорд Воркосиган. Милейди желае да говори с вас – каза ба. Маз се ококори.

– Благодаря, за мен е чест – отговори Майлс. – А... – той се озърна за посланик Воробъв, който все още говорене с гем-генерала на Ро Сета. – Маз, ще бъдете ли така добра да предадете на посланика, че съм отишъл да разговарям с една дама? Мм... това може би ще ми отнеме извечно време. Продължете без мен. Ако се наложи, ще се срещнем в посолството.

– Мисля, че... – колебливо започна Маз, но Майлс вече се обръщаше. Отправи й ослепителна усмивка и последва ба извън павилиона.

ГЛАВА 9

Малкият ба, както винаги с лице, на което по нищо не личеше да е в течение на делата на своята господарка, поведе Майлс на дълга разходка през градината по извиващите се пътеки, покрай малки езерца и изящни изкуствени поточета. Майлс спря, за да погледа една смарагдовозелена поляна, на която се разхождаха рубиненочервени пауни с размерите на пойни птички. На едно огрято от слънцето място забеляза нещо, подобно на топка с котешка козина – мека, бяла... да, това беше някакво животно: чифт тюркоазеносини очи примигваха срещу него и отново изчезнаха.

Не се опита да започне някакъв разговор или да задава въпроси. Може би не беше бил под наблюдението на сетаганданската имперска служба за сигурност по време на първото си посещение, когато беше заедно с хиляди други галактически делегати. Сегашният случай обаче определено не беше такъв. Дано Райън да проумяваше това. Лизбет би го проумяла. Можеше само да се надява, че освен Великия ключ и задачата си Райън беше наследила от Лизбет и всички безопасни зони и процедури.

Бялата перла го очакваше на една тиха пътечка. Ба ѝ се поклони и изчезна.

Майлс прочисти гърлото си.

– Добър вечер, милейди. Искали сте да ме видите? С какво мога да ви бъда полезен?

Стараше се да се държи колкото се може по-неангажиращо. Откъде да знае дали зад тази проклета непроницаема сфера не стои гем-полковник Бенин, въоръжен с гласов имитатор.

Гласът на Райън, или негова добра имитация, отговори:

– Здравейте, лорд Воркосиган. Интересували сте се от генетика. Помислих си, че не бихте имали нищо против един кратък курс.

Добре. Значи бяха под наблюдение, както и предполагаше. Потисна онази част от съзнанието си, която въставаше против всички причини да крие истинските си чувства, и отговори:

– Наистина, милейди. Всички медицински процедури живо ме интересуват. Имам чувството, че корекциите на моите недъзи са много недостатъчни. Винаги търся нови надежди и възможности, когато имам щастието да посетя по-развити галактически общества.

Тръгна редом с нейната сфера, като се опитваше, но безуспешно, да следва всички резки промени в посоката. Минаха под арки и различни постройки. Той направи няколко подходящи коментара относно заобикалящите ги чудеса, само колкото мълчанието им да не бие прекалено силно на очи. Доколкото можеше да прецени, беше се отдалечил на около километър от императорския бюфет – макар и не по права линия, – когато приближиха една дълга сграда. Независимо от нейното изящество, навсякъде по затворените прозорци и заключалките на вратите пишеше „биоконтрол“. Автоматичната ключалка изискваше сложен код, но след като разпозна Райън, ги пропусна да влязат без никакъв протест.

Тя го поведе през изненадващо правите коридори към просторен кабинет. Това беше най-утилитарното и най-малко артистично място в Небесна градина, което беше виждал. Една от стените беше изцяло от стъкло и гледаше към дълго помещение, което имаше много повече общи черти със стандартните галактически биолоборатории, отколкото с градината отвън. Формата отговаряше на функцията и това място не правеше изключение – то беше предназначено за строго определена дейност, която беше различна от тази на павилионите. В момента помещението беше празно, ако не се броеше един-единствен ба, който педантично изпълняваше портиерските си задължения. Е, разбира се. По време на погребението на Небесната господарка не се сключваха или изпълняваха никакви генетични договори. Изображението на птица украсяваше повърхността на комуникационния пулт и ключалките. Майлс се намираще в сърцето на Звездните ясли.

Сферата се спусна до стената и безшумно изчезна. Хоут Райън Дегтиар се изправи от креслото си.

Черната ѝ коса беше сплетена в две дебели плитки, които достигаха до кръста ѝ. Бялата роба стигаше до прасците ѝ. Много повече жена, отколкото икона, но все пак... Майлс се беше надявал, че разкриването на нейната красота ще изгради у него своеобразен имунитет. Очевидно щяха да са му необходими повече разкривания. Много повече. Много и много, и... „Престани. Не ставай по-голям идиот, отколкото е необходимо.“

– Можем да разговаряме тук – каза тя, пристъпи към стола до комуникационния пулт и седна в него. И най-простите ѝ движения бяха като танц. Тя кимна към стола от другата страна на пулта и Майлс се отпусна в него с пресилена усмивка – чудесно осъзнаваше, че ботушите му едва достигат пода. Райън изглеждаше толкова пряма, колкото съдържани бяха съпругите на гем-генералите. Дали Звездните ясли не бяха за нея

нещо като психологическо силово поле? Или почти не го възприемаше като човешко същество, а по-скоро като домашен любимец, пред който можеше да прави каквото си поиска?

– Аз... вярвам, че сте права – каза Майлс, – но моето влизане тук няма ли да ви навлече неприятности с вашите служби?

Тя сви рамене.

– Ако желаят, могат да поискат от императора да ме смърти.

– Те не могат ли директно да ви... въ... смъртят?

– Не.

Твърдението ѝ звучеше сухо и уверено. Майлс се надяваше, че тя не прекалява с оптимизма си. И все пак... вдигнатата глава, изправените рамене – цялата ѝ осанка ясно показваше, че хоут Райън Дегтиар, началничката на Звездните ясли, твърдо вярва, че между тези стени тя е императрица. Наистина, само за следващите осем дни.

– Надявам се това да е важно. И кратко. Иначе си представям как гем-полковник Бенин ме чака отвън за следващия разпит.

– Важно е. – Очите ѝ сякаш блеснаха. – Сега зная кой сатран-губернатор е предателят!

– Чудесно! Толкова бързо. А... как?

– Ключът, както казахте, се оказа фалшификат. Напълно безполезен и празен. Както впрочем знаехте. – В погледа ѝ все още имаше подозрение.

– По определени причини, които изказах, милейди. Имате ли доказателства?

– В известен смисъл. – Тя напрегнато се наведе. – Вчера принц Слайк Гиайа беше доведен от съпругата си в Звездните ясли. Да разгледа, както се изрази самият той. Настоя да му покаже регалиите на императрицата. Лицето му не показва нищо, но той наблюдаваше колекцията много дълго време, преди да си тръгне, сякаш удовлетворен. Поздрави ме за лоялната ми работа и незабавно напусна.

Слайк Гиайа определено беше в списъка на Майлс. Две точки не са достатъчни за триангулация, но все пак са по-добре от нищо.

– Поиска ли да види ключа в действие, за да се увери, че работи?

– Не.

– Значи е знаел... – „Може би, може би...“ – Обзалагам се, че сме му дали сериозен повод за размисъл, след като е видял собствения си фалшификат. Чудя се каква ли ще бъде следващата му стъпка? Дали разбира, че знаете, че това е имитация, или си мисли, че сте били измамена?

– Не бих могла да кажа.

„Значи не е само той“ – помисли си намръщено Майлс. Дори хоут не можеше да разбере изражението на друг хоут.

– Трябва да разбира, че има на разположение само осем дни, след което истината ще излезе най-вече с първия опит на наследницата ви да използва Великия ключ. Или ако не истината, то със сигурност обвинението срещу Бараяр. Но дали това е планът му?

– Не зная.

– Сигурен съм, че по някакъв начин иска да въввлече Бараяр. Вероятно дори да провокира конфликт между държавите ни.

– Това... – Райън направи жест, сякаш държеше Великия ключ – може да бъде причина за влошаване на отношенията, но не и... достатъчен повод за война.

– Мм. Това може да бъде само Първа част. Тя ви вбеся... настройва срещу нас. Логично е втората част да настрои нас срещу вас. – Доста неудобна нова мисъл. Със сигурност лорд Хикс (Слайк Гиайа?) все още не го беше направил. – Дори да бях върнал ключа още в самото начало – нещо, което не е предвиждал – това все още нямаше да доказва, че не ние сме авторите на фалшификата. Искане ми се да не бяхме се натъквали на ба Лура.

– На мен също – доста язвително каза Райън, като се облегна на стола си и започна да оправя гънките на дрехите си – първото неволно движение, което Майлс я виждаше да прави.

– Ами съпругите на сатрап-губернаторите? – намръщи се Майлс. – Изобщо не ми споменахте за тях. И те са замесени, нали? А защо да не играят и двойна игра?

Тя неохотно кимна.

– Но аз не подозирам нито една от тях да е въввлечена в този заговор. Това би било... немислимо.

– Но вашата Небесна господарка със сигурност ги е използвала – защо да е немислимо? Имам предвид, че една от тях има шанса да стане императрица заедно със своя губернатор. Или независимо от него.

– Не – поклати глава хоут Райън Дегтиар. – Съпругите не принадлежат на тях. Те принадлежат на нас.

Майлс примигна, леко объркан.

– На тях. Мъжете. На нас. Жените. Така ли?

– Хоут-дамите са пазителки... – Тя млъкна, явно поради невъзможността да обясни това на някакъв чуждопланетен варварин. – Не може да е съпругата на Слайк Гиайа.

– Съжалявам. Нищо не разбирам.

– Това е... свързано с хоут-генома. Слайк Гиайа иска да притежава нещо, за което няма правото. Нямам предвид желанието му свали императора. Това е възможната част. Но той се опитва да свали императрицата. Безчестие отвъд... Хоут-геномът е наш и само наш. Така той предава не империята, което само по себе си е нищо, а хоут-расата, която е всичко.

– Но съпругите по подразбиране биха били в по-изгодна позиция при децентрализиран хоут-геном.

– Разбира се. Те всички са назначени от моята Небесна господарка.

– А те дали... хм. Те дали сменят длъжността си на всеки пет години заедно с губернаторите? Или независимо от тях?

– Те са назначени доживотно и могат да бъдат сменени само при изричната заповед на Небесната господарка.

Съпругите можеха да станат могъщи съюзници в сърцето на вражеския лагер, стига Райън да успее да ги привлече на своя страна. Но за съжаление, тя не би посмяла да направи това, ако някоя от тях е предателка. Майлс се наруга.

– Империята – отбеляза той – е основната опора за хоут-расата. Това едва ли е нищо, дори от генетична гледна точка. Плячката за изменника е доста висока.

Тя не се усмихна на тази зоологическа шега. Със сигурност не би било уместно да й рецитира стихотворенията си. Опита отново.

– Със сигурност императрица Лизбет не е целяла моменталното разпадане на тази опора за хоут.

– Не. Не и толкова бързо. Може би дори не по времето на това поколение – съгласи се Райън.

В това имаше повече смисъл, освен това беше точно в стила на старата хоут-дама.

– Но сега заговорът ѝ служи за целите на друг. Някой с краткотрайни лични цели, някой, когото тя не е взела под внимание. – Той облиза устни и продължи да мисли на глас. – Смятам, че плановете на вашата Небесна господарка са се пречупили на слабото място. Императорът закриля контрола на хоут-дамите върху генома; на свой ред вие му осигурявате легитимност. Взаимно поддържане на интересите и на двете страни. Сатрап-губернаторите нямат подобен интерес. Вие не можете да се откажете от властта и същевременно да я задържите.

Изящните ѝ устни се свиха, но тя не отрече казаното. Майлс пое дълбоко дъх.

– Бараяр няма интерес плановете на Слайк Гиайа да успеят. Поне засега, можете да бъдете сигурна в думите ми, милейди. Но разпадането на Сетаганданската империя според плановете на вашата господарка също не е в интерес на Бараяр. Мисля, че виждам начин да отблъснем Слайк. Но на свой ред вие трябва да се откажете от посмъртното осъществяване на желанията на императрицата. Поне засега – добави той в отговор на изненадания ѝ поглед.

– Как... смятате да спрете принц Слайк? – бавно запита я.

– Да проникнем в кораба му. Да се сдобием с Великия Ключ. Да го подменим с фалшификата, ако това е възможно. Ако имаме късмет, той може дори да не забележи подмяната, докато не се прибере у дома, а какво би могъл да направи тогава? Вие предавате Великия ключ на наследницата си и всичко се нарежда тихо и спокойно, сякаш нищо не се е случвало. Някоя страна не би могла да обвини противната, без да разкрие самата себе си. Мисля, че това е най-добрият възможен изход. Всеки друг сценарий ще доведе до катастрофа под една или друга форма. Ако не направим нищо, заговорът се разкрива след осем дни и Бараяр е ввлечен. Ако се опитам и се проваля... поне не мога да направя нещата по-лоши.

„Откъде си толкова сигурен?“

– И как смятате да проникнете в кораба на Слайк?

– Имам една-две идеи. Могат ли съпругите на губернаторите, или техните гем-дамы и прислугата им свободно да излизат и да се връщат от орбита?

Порцелановата ѝ ръка докосна гърлото ѝ.

– Повече или по-малко, да.

– Значи някоя дама, по възможност не бъдеща никакво подозрение, би могла да ме заведе горе. Не в ролята ми на самия себе си, разбира се, аз трябва да се маскирам по някакъв начин. А щом попадна на борда, ще мога да взема ключа. Това ни изправя пред проблема с доверието. На кого бихте се доверили? Не предполагам, че вие самата бихте могли...

– Не съм напускала столицата от... няколко години.

В такъв случай не бихте могли да бъдете квалифицирана като не бъдеща подозрение. Освен това Слайк Гиайа сигурно ви наблюдава отблизо. Ами гем-дамата, която изпратихте за мен на партито у Йенаро?

– Някоя от съпругите би била най-добрият избор – с неохота каза Райън.

– Алтернативата – хладно отбеляза той – е да оставим работата на сетаганданската служба за сигурност. Разобличаването на Слайк

автоматично ще оневини Бараяр и моят проблем би бил решен.

Е... не съвсем. Слайк Гийаа, ако наистина беше лорд Хикс, бе човек, който държеше в ръцете си командването на орбиталната станция и знаеше точно къде се намира невидимото за камерите място в ротондата. Слайк Гийаа имаше много по-голямо влияние в службите, отколкото би трябвало. Откъде можеше да е сигурен, че сетаганданската служба за сигурност ще успее изненадващо да проникне в кораба на имперския принц?

– И как смятате да се маскирате? – попита тя.

Майлс се помъчи да се убеди, че тонът ѝ не е презрителен, а по-скоро изненадан.

– Сигурно като прислужник ба. Някои от тях не са по-високи от мен самия. А и вие се отнасяте към тях, сякаш са невидими, слепи и глухи.

– Никой мъж не би се маскирал като ба!

– Значи толкова по-добре – иронично се усмихна той на реакцията ѝ.

Комуникационният пулт издаде мелодичен звук. Райън изненадано го погледна и докосна клавишите. Над екрана се оформи лицето на добре изглеждащ мъж на средна възраст. Носеше всекидневната униформа на офицер от сетаганданската служба за сигурност. Сивите му очи бяха като от гранит върху свежо нанесения грим. Майлс трепна и бързо се огледа – слава Богу, намираще се извън обсега на видимост.

– Хоут Райън – почтително кимна мъжът.

– Гем-полковник Милисър – отвърна Райън. – Настроила съм своя комуникационен пулт да не отговаря на външни позвънявания. Моментът не е подходящ за разговори.

Удържаше се да не отмества погледа си към Майлс.

– Използвах секретния код. Опитах се да се свържа с вас няколко пъти. Извинявайте, че нарушавам оплакването ви пред Небесната господарка, но тя би била първата, която би го направила. Успяхме да проследим изчезналия L-X-10-Земянин-С до купа на Джаксън. Необходимо ми е официалното разрешение на Звездните ясли да продължи издирването извън пределите на империята с всички необходими средства. Доколкото успях да разбера, връщането на L-X-10-Земянин-С е било един от главните приоритети на нашата Небесна господарка. След тестовите тя е стигнала до заключението, че той е допълнение към хоут-генама.

– Това беше истина, гем-полковник, но... да, прав сте, трябва да бъдете върнат. Само един момент.

Райън стана, отиде до един от шкафовете и го отключи с декодиращия медальон, който носеше на врата си. Порови се в него и откри квадратна плочка със страна около петнадесет сантиметра, украсена с врязана птица върху горната повърхност. После се върна до бюрото си и постави плочката върху скенера на комуникационния пулт. Набра някакви кодове и в плочката проблеснаха някакви светлинки.

– Много добре, полковник. Оставям нещата изцяло във ваши ръце. Знаете желанието на нашата Небесна господарка. Имате пълното разрешение и можете да ползвате всички ресурси от специалния фонд на Звездните ясли, които намерите за добре.

– Благодаря, хоут Райън. Ще ви държа в течение за развитието на операцията. – Гем-полковникът кимна и се изключи.

– Какво беше всичко това? – попита Майлс, като се опитваше да не изглежда толкова хищно любопитен.

Райън се намръщи.

– Вътрешни работи на хоут-генома. Мога да ви уверя, че нямат нищо общо с Бараяр или с настоящата криза. Животът продължава, нали разбирате.

– Така е – усмихна се Майлс, преструвайки се, че отговорът напълно го задоволява. Беше запомнил разговора дословно. По-късно можеше да послужи като малка примамка за отклоняване на вниманието на Саймън Илян. Имаше лошото чувство, че ще са му необходими много големи примамки, за да успее.

Райън внимателно върна Великия печат на Звездните ясли на мястото му и пак седна на стола си.

– Можете ли да го направите? – продължи Майлс. – Разполагате ли с някоя дама, на която да можете да се доверите, с униформа на ба и истински идентификационен номер, с фалшивия ключ и с някакъв начин да проверя истинския? И да я изпратите заедно с мен до кораба на принц Слайк под някакъв не будещ подозрения повод? И кога?

– Аз... не съм сигурна кога.

– Този път трябва да уговорим срещата предварително. Ако ми се наложи да изляза за няколко часа сам извън посолството, вие не можете просто да ми се обадите и да ме повикате по всяко време. Трябва да съчиня някаква правдоподобна версия пред нашата собствена служба за сигурност. Имате ли копие на официалния ми график? Трябва да имате, в противен случай не бихме се срещнали преди това. Мисля, че този път ще е най-добре да се срещнем някъде извън Небесна градина. Утре следобед ще трябва да присъствам на нещо, наречено биоестетическа

изложба. Мисля, че бих могъл да измисля някакво оправдание и да се измъкна, може би с помощта на Иван.

– Толкова скоро...

– Според мен не е достатъчно скоро. Не ни остава много време. Освен това не бива да забравяме възможността първият ни опит да бъде осуетен по една или друга причина. А и вие... разбирате, че имате само улики срещу принц Слайк. Не и доказателства.

– Но засега това е всичко, с което разполагам.

– Разбирам. Но ни е необходимо да си осигурим максималното количество възможности. В случай че ни се наложи да опитаме отново.

– Да... прав сте... – Тя си пое дъх и се намръщи. – Добре, лорд Воркосиган. Ще ви помогна да направите този опит.

– Имате ли някакви предположения къде най-вероятно би скрил ключа принц Слайк? Предметът е малък, а корабът – голям. Моето първо предположение е, че би го скрил в личните си помещения. Съществува ли някакъв начин да се открие местоположението на Великия ключ? Предполагам, че на него няма някакъв вид предавател, нали?

– Не точно. Въпреки това неговото собствено захранване е много стара и рядка изработка. Би могло да се засече от подходящ скенер на неголеми разстояния. Ще се постарая да взема такъв със себе си, както и всичко друго, за което мога да се сетя.

– И най-малкото нещо би било от полза.

Така. Най-накрая се бяха задействали. Той потисна дивото си желание да започне да я умолява да изостави всичко и да избягат заедно на Бараяр. Дали би могъл да я изведе тайно от пределите на Сетаганданската империя? Със сигурност подобна задача не би била по-лесна от стоящата в момента пред него. А и как би се отразило върху кариерата му (да не говорим за кариерата на баща му) установяването на избягала сетаганданска хоут-дама и близка роднина на император Флечър Гиайа в Дома Воркосиган? На какви проблеми щеше да се натъкне самият той? Сети се за Троянската война.

И въпреки всичко щеше да му бъде приятно, ако беше направила поне малък опит да го подкупи. Но тя не си беше помръднала пръста в тази насока. За неговия трениран в ИмпСи ум тя изглеждаше пряма до наивност. Когато някой е влюбен дълбоко и безнадеждно, другият трябва поне да прояви учтивостта да забележи...

„Ключовата дума, момчето ми, е безнадеждно. Запомни това.“

Те нямаха общи чувства, нито пък шанс за такива. Нямаха общи цели. Но имаха общ враг. И трябваше да се справят с него.

Райън се изправи. Майлс също стана и попита:

– Гем-полковник Бенин срещна ли се вече с вас? Сигурно знаете, че е натоварен с разследването на смъртта на ба Лура.

– И аз така разбрах. На два пъти искаше среща с мен. Все още не съм дала съгласието си. Той изглежда... упорит.

– Слава Богу. Значи все още имаме възможност да съгласуваме историите си. – Майлс предаде накратко срещата си с Бенин, като особено наблегна върху разговора си с нея. – Трябва да измислим подходящо обяснение и на тази среща. Мисля, че ще се появи отново. Не предпологах, че принц Слайк ще се издаде пред вас толкова бързо.

Райън кимна, отиде до стъклената стена и набързо му обясни онова, което бе обяснявала на принц Гиайа предишния ден.

– Това ще свърши ли работа?

– Чудесно, благодаря ви. Можете да му кажете, че съм ви задавал множество медицински въпроси, свързани... с оправянето на моите физически недъзи. Вие сте ми отговорили, че не бихте могли да ми помогнете и че не съм попаднал на подходящото място. Разбирате ли – не се стърпя да добави той, – моята ДНК е съвсем нормална. Всички мои недъзи са с тератогенен характер. Далеч извън вашата сфера на занимания.

По лицето й, винаги красиво и безизразно като маска, сякаш се появиха някакви признаци на чувства. Смутен и объркан, той добави:

– Вие, сетаганданците, обръщате невероятно много внимание на външния вид. Със сигурност сте попадали на лъжлива външност и преди.

„Стига! Веднага млъкни!“

Тя разтвори длан, без да се съгласява или да отрича думите му, и се върна към своя мехур. Разтревожен, без да се доверява повече на езика си, Майлс мълчаливо я последва към изхода.

Излязоха в хладния полумрак. Върху тъмносинята полусфера над тях светеха няколко бледи звезди. На пейката срещу входа на Звездните ясли седяха Миа Маз, посланик Воробъв и гем-полковник Бенин и приятелски разговаряха. Всички погледнаха към Майлс и усмивките на Воробъв и Бенин престанаха да изглеждат толкова любезни. Майлс изпита непреодолимото желание да се обърне и да се скрие в сградата.

Райън очевидно изпита същото, защото промърмори:

– О, вашите хора ви очакват, лорд Воркосиган. Надявам се, че сте научили нещо от посещението си, въпреки че не отговаря на вашите нужди. Е, приятна вечер. – Тя се върна под защитата на Звездните ясли.

„О, целият живот е учене, милейди.“ Майлс залепи приветлива усмивка на лицето си и тръгна по алеята към пейката. Тримата се изправиха, за да го посрещнат. Трапчинките на Миа Маз както винаги бяха на мястото си. Дали само така му се струваше, или дипломатичната любезност на Воробъев беше малко пресилена? Изражението на Бенин беше почти неразгадаемо под грима.

– Здравейте – приветливо се обади Майлс. – О, сър, вие сте ме чакали. Благодаря ви, но нямаше нужда.

Воробъев леко повдигна вежди в иронично несъгласие.

– Била ви е оказана необикновено висока чест, лорд Воркосиган – каза Бенин, като кимна към Звездните ясли.

– Да, хоут Райън е много учтива дама. Надявам се, че не съм й догнал с въпросите си.

– И всичките ли ваши въпроси получиха отговор? – попита Бенин. – Вие наистина сте привилегирован.

Нямаше начин да не се забележи горчивата жилка в този коментар, въпреки че тя можеше да се игнорира.

– О, и да, и не. Мястото е невероятно, но се страхувам, че тези технологии не биха помогнали на моите медицински нужди. Май в края на краищата ще се наложи да се замисля за още операции. Не обичам операциите, много са болезнени – почти изстена той.

Маз го гледаше със съчувствие и симпатия; Воробъев имаше донякъде мрачен вид. „Започва да подозира нещо нередно. По дяволите.“

Всъщност и Воробъев, и Бенин изглеждаха така, сякаш само присъствието на другия ги спира да сграбчат Майлс и да започнат да го блъскат в най-близката стена, докато не изкопчат от него някаква истина.

– Е, ако сте приключили, ще ви изпратя до изхода – каза Бенин.

– Да. Колата на посолството чака, лорд Воркосиган – добави Воробъев.

Те тръгнаха след Бенин.

– Все пак истинската привилегия беше присъствието на рецитала – продължи да бърбори Майлс. – А как вървят нещата при вас, гем-полковник? Разследването напредва ли?

Бенин сви устни и промърмори:

– Не става по-просто.

„Обзалагам се, че е така.“ За съжаление, а може би за щастие, моментът и мястото не бяха подходящи двама мъже от специалните служби да захвърлят маските си и да се впуснат в професионални разговори.

– О, Господи – каза Майлс и всички спряха за момент да се наслаждат на гледката пред тях. Ниски дървета ограждаха малко изкуствено дърво. Сред тях и покрай малкия поток в полумрака бяха разпръснати стотици дървесни жаби, светещи в най-различни цветове. Всички те пееха. Пееха в хор, като всяка трела се извисяваше и отзвучаваше, за да бъде сменена от друга. Светлините се засилваха и отслабваха заедно със звуците, така че всяка нота можеше да се забележи и със слуха, и с очите. Акустиката в дерето превръщаше всичко това в истинска музика. Майлс сякаш се вцепени и мозъкът му изключи пред тази абсурдна красота, докато покашлянето на Воробъев най-накрая го върна към действителността. Продължиха нататък.

Извън купола нощта беше топла и влажна.

– Впечатлен съм от лукса на хоут и разбирам каква силна икономическа база стои зад него – отбеляза Майлс.

– Така е – отговори Бенин с нотка на самодоволство. – Макар, както съм чувал, поголовният данък в Сетаганда да е наполовината на бараярския. Императорът култивира икономическия просперитет на поданиците си подобно на градина, така казват.

Бенин не беше имунизиран срещу типичното сетаганданско чувство за превъзходство над другите. На Бараяр данъците винаги бяха били деликатен проблем.

– Страхувам се, че сте прав. Налага ни се да се съревноваваме с вас във военно отношение, разполагайки с по-малко от една четвърт от вашите ресурси – отговори Майлс и прехапа език, за да не добави: „За щастие, това не е кой знае колко трудно.“

И все пак Бенин беше прав, размишляваше Майлс, докато леколетът се издигаше над столицата. Достатъчно беше да се погледне огромната сребърна полусфера и останалата част на града, да не говорим за другите райони на планетата и останалите седем свята, и да се направят няколко прости изчисления. Небесна градина беше истинско цвете, но корените му лежаха другаде, в контролирането на икономиката от хоут и гем. Великият ключ беше много къс лост, за да успее да преобърне целия този свят. „Принц Слайк, мисля, че си голям оптимист.“

ГЛАВА 10

– Трябва да ми помогнеш да се отърва от него, Иване – възкликна Майлс.

– Нима? – промърмори Иван с напълно неутрален тон.

– Не знаех, че Воробъев ще изпрати него. – Майлс кимна към лорд Ворийди, който се беше отдалечил, за да обсъди тихо нещо с шофьора на земехода и с двама служители от охраната на посолството. Единият от охраната беше облечен, подобно на Майлс и Иван, в зелена униформа. Другите двама носеха всекидневно сетаганданско облекло.

– Когато уреждах срещата – продължи Майлс, – мислех отново да вземем за водач Миа Маз, нали тази изложба е по нейната част. Ти няма просто да прикриваш заминаването ми. Може да се наложи да ги разсееш, докато успея да се измъкна.

Цивилният телохранител кимна и се отдалечи. Значи щяха да си имат опашка. Майлс се опита да запомни чертите и дрехите му. Още един, който трябваше да се държи под око. Телохранителят се насочи към входа на изложбената... зала, но всъщност това не беше зала. Когато му описваха днешното мероприятие, Майлс си беше представял някаква закрыта правоъгълна сграда, подобна на онази, в която се провеждаше Селскостопанският панаир в Хасадар. Всъщност Лунната градина беше друг купол – миниатюрна имитация на Небесна градина. Е, не съвсем миниатюрна: диаметърът му беше над триста метра и покриваше стръмен склон. Тълпи добре облечени гем – мъже и жени – влизаха вътре през горния вход.

– И как по дяволите да направя това, братовчедо? Ворийди не е тип, на когото лесно да отвлечеш вниманието.

– Кажи му, че съм отишъл с една дама с... неморални цели. Ти излизаш с неморални дами през цялото време, защо да не мога и аз? – Устните на Майлс се извиха в едва прикрита усмивка при вида на опулените очи на Иван. – Запознай го с пет-шест твои приятелки. Сигурен съм, че все ще се натъкнеш на някоя. Кажи им, че той е човекът, който ти е разказал всичко, което знаеш за бараярското Изкуство на любовта.

– Той не е мой тип – процеди през зъби Иван.

– Прояви инициатива!

– Не проявявам инициатива. Аз изпълнявам заповеди, благодаря. Така е много по-безопасно.

– Чудесно. Тогава ти заповядвам да проявиш инициатива.

Иван изруга.

– Знай, че ще съжаляваш за това.

– Просто изтрай известно време. Всичко ще свърши за два-три часа.
„По един или друг начин.“

– Същото каза и завчера. И излъга.

– Вината не беше моя. Нещата се оказаха малко по-сложни, отколкото очаквах.

– Спомняш ли си как веднъж открихме в старата оръжейна на Воркосиган онези оръжия от времето на гражданската война и ти ни уговорих с Елена да ти помогнем да задействаме стария ховър-танк? И как се блъснахме в хамбара? И как хамбарът се срути отгоре ни? И как след това майка ми ме постави под домашен арест за два месеца?

– Тогава бяхме на десет години, Иване!

– Да, но си го спомням, сякаш беше вчера. Спомням си го, както помня и какво стана завчера.

– Старата барака така и така беше на път сама да се срути. Поне спестихме малко взрив. По дяволите, Иване, това е сериозно! Не можеш да го сравняваш с... – Майлс млъкна, тъй като завеждащият протокола освободи хората си и усмихнат се насочи обратно към двамата млади пратеници. Поведете ги към Лунната градина.

Майлс беше изненадан да види нещо толкова глупаво като надпис, въпреки че беше направен изцяло от цветя, да украсява входа към лабиринта от спускащи се по склона пътеки. „149-а годишна биоестетическа изложба, клас А. Посветена на паметта на Небесната господарка.“ Това посвещение я превръщаше в задължително мероприятие за всички участници в погребалните церемонии.

– Тук участват ли хоут-дамите? – попита Майлс. – Мисля, че това би било в техен стил.

– Дотолкова, че никой друг не би имал шанса да спечели – отговори Ворийди. – Те правят отделна годишна изложба в Небесна градина, но сега тя е отложена поради погребението.

– Значи... участничките тук подражават на хоут?

– Е, поне се опитват. Това е целта на играта.

Експонатите на гем-дамите не бяха подредени в редици, а всеки си имаше свое собствено място. Майлс се запита каква ли задкулисна борба се е провела за най-благоприятните места, какъв ли обществен престиж може да се постигне със спечелването на най-добрите от тях и дали състезанието не е въпрос едва ли не на живот и смърт. Е, не чак толкова,

помисли си той, като долови откъслечни думи от разговорите между гем-дамите, които обикаляха, възхищаваха се на експонатите или ги критикуваха.

Погледът му беше привлечен от един голям аквариум. Рибките в него бяха украсени с точното съответствие на украсата на един от гем-клановете – светлосиньо, жълто, черно и бяло. От генетична гледна точка не беше особено забележително, като се изключеше гордата и изпълнена с надежда авторка, която нервно сновеше напред-назад. Момичето беше на не повече от двадесет. Сигурно беше талисманът на клана. „Дайте ми още шест години и тогава ще видите!“ – сякаш казваше усмивката ѝ.

Сините рози и черните орхидеи бяха нещо толкова рутинно, че слушеха само за да ограничат истинските експонати. Покрай тях мина младомиче с родителите си, което водеше за позлатена каишка висок около половин метър еднорог. Това дори не беше част от изложбата... може би продукт на серийно производство, помисли си Майлс. За разлика от Селскостопанския панаир в Хасадар, тук явно не обръщаха внимание на практичното. Всъщност изложените неща можеше дори да се смятат за дефектни. Състезанието беше в областта на изкуството. Животът беше само посредник, изходен материал за постигането на търсени ефекти.

Спряха се до един парапет, от който можеха да наблюдават част от градината. Нещо зелено в краката му привлече погледа на Майлс. По крака на Иван се извиваха лъскави листа и стебла. Червените цветове се отваряха и затваряха, като разнасяха аромата на нежен парфюм, въпреки че за нещастие общото впечатление беше за отваряща се уста. Майлс гледаше втрещено цяла минута, преди да успее да проговори.

– Иване... Не се движи. Само погледни левия си крак.

В същото време по другия крак на Иван се появи още едно стъбло и запълзя нагоре. Иван погледна надолу, наведе се и изруга.

– Какво е това, по дяволите? Разкарайте го от мен!

– Едва ли е отровно – несигурно се обади завеждащият протокола, – но по-добре стойте, без да мърдате.

– Мисля... че това е движеща се роза. Красива е, нали? – усмихна се Майлс и се наведе, като внимателно оглеждаше за бодли. Може да бяха скрити. Полковник Ворийди понечи да го спре, но преди някой от тях да събере сили и нерви да пожертва кожа и плът, се появи закръглена гем-дама с голяма кошница.

– Ето къде си, непослушно цветенце! – извика тя, после се обърна

към Иван. – Извинете, сър. Страхувам се, че прекалих с азотния тор тази сутрин...

Хвана розата, която сякаш без желание се откъсна от ботуша на Иван, и безцеремонно я хвърли в кошницата, където мърдаха още няколко, розови, бели и жълти. Жената забърза по алеята, като се оглеждаше под пейките и ъглите.

– Май онова нещо те беше харесало – обърна се Майлс към Иван. – Феромони?

– Я си затваряй устата – промърмори Иван. – Или ти ще бъдеш натикан в азотен тор, а после ще те... мили Боже, това пък какво е?

Зад ъгъла се откриваше малко открито пространство, заето от изячно дърво. Клоните му бяха обсипани с листа във формата на сърце, които наполовина скриваха странни плодове. Плодовете мяукаха. Майлс и Иван пристъпиха по-близо.

– Е... това вече е съвсем невъзможно – възмутено произнесе Иван.

В шушулката на всеки плод имаше малко котенце с дълга пухкава бяла козина, фини уши и мустаци и сини очи. Иван хвана един от плодовете в ръка и го приближи да лицето си, за да го разгледа по-добре. Внимателно се опита да погали с пръст малкото създание. То игриво се опита да хване пръста му с нежните си лапички.

– Котета като това трябва да тичат на воля навън, а не да висят залепени за разни проклетни дървета в полза на някоя гем кучка – разгорещи се Иван. После бързо хвърли поглед наоколо. Бяха сами.

– Ъ... не мисля, че са точно залепени – каза Майлс. – Чакай, я по-добре...

Да се опиташ да спреш Иван да не спаси малкото коте от дървото беше все едно да го накараш да не се заглежда по хубави жени. Това беше някакъв вид рефлекс. Докато Майлс успее да мигне, той вече беше започнал да се опитва да освободи първата малка жертва, може би за да може да преследва разни пълзящи рози.

Но щом Иван откъсна шушулката, котето тихо изписка, потръпна и застина.

– Пис, пис... – колебливо каза Иван. От счупеното стъбло към китката му се застича обезпокоителна червена струйка.

Майлс разтвори шушулката около котешкото... трупче, както се страхуваше. Задната половина на създанието не съществуваше. Голите розови крачета се съединяваха и изчезваха в стеблото.

– Май... май още не е узряло, Иване.

– Това е ужасно! – Иван си пое въздух. Беше възмутен, но гласът

му звучеше тихо. В мълчаливо съгласие двамата се отдалечиха колкото се може по-бързо от котешкото дърво. Иван се оглеждаше обезумяло за подходящо място, където да изхвърли малкото трупче и така да се дистанцира от греха и вандализма си. – Истинска гротеска!

– О, не съм сигурен – каза Майлс. – Като се замислиш, не е по-гротесно от оригиналния метод. Искам да кажа, виждал ли си някога как ражда котка?

Завеждащият протокола наблюдаваше смаяния Иван със смесено чувство на раздразнение и симпатия. Майлс си помисли, че ако беше познавал Иван от по-отдавна, сигурно пропорцията между двете чувства щеше да бъде чувствително променена в полза на първото, но Ворийди каза само:

– Милорд... искате ли да ви отърва от това нещо... по възможно най-дискретния начин?

– Тъж, да, ако обичате – с облекчение каза Иван. – Ако нямате нищо против... – Той бързо подаде неподвижната шушулка на завеждащия протокола, който я уви в носната си кърпа и я скри в джоба си.

– Стойте тук. Веднага се връщам – каза той и отиде да се отърве от доказателството.

– Страхотно – изръмжа Майлс. – Би ли могъл да сложиш ръцете си в джобовете след подобно нещо?

Иван започна да чисти лепкавата течност от ръката си с носната си кърпа, после плю в дланта си и продължи да търка. „Разкарай се, разкарай се, да те вземат мътните...“

– Стига си нареждал като майка ми. Вината не беше моя... Нещата се оказаха малко по-сложни, отколкото очаквах. – Иван напъха носната кърпа в джоба си и намръщено се огледа. – Хич не е смешно. Искам да се върна в посолството.

– Трябва да изтърпиш поне докато настъпи моята среща.

– Кога ще стане това?

– Подозирам, че скоро.

Придвижиха се до съседния балкон, от който се виждаше друга част от изложбата.

– По дяволите – каза Иван.

– Какво стана? – попита Майлс и се загледа в посоката, където гледаше Иван. Дори се повдигна на пръсти, но не можа да забележи нещо, което би предизвикало подобна негативна реакция у братовчед му.

– Нашето добро приятелче Йенаро е тук. Две нива по-надолу. Говори с някакви жени.

– Това... може да е съвпадение. Тук е претъпкано с гем-лордове, като се има предвид и раздаването на наградите следобед. Победителките ще спечелят уважение към клана си, така че те естествено също ще искат да намажат. А освен това всички тези артистични изяви не могат да не го заинтересуват.

– Да се обзаложим ли искаш? – повдигна вежди Иван.

– Не.

Иван въздъхна.

– Не мисля, че имаме някакъв шанс да го изненадаме първи.

– Не зная. Във всеки случай, дръж си очите отворени.

– Естествено.

Продължиха да гледат. До тях с достойна походка се приближи гем-дама на средна възраст и кимна доверително, ако не и приятелски, на Майлс. Дланта ѝ за кратък момент се разтвори, разкривайки тежък пръстен, върху който беше изобразена птица.

– Сега ли? – тихо попита Майлс.

– Не – отговори тя с нисък алт. – Ще се срещнем след тридесет минути на западния вход.

– Не мога да обещаая, че ще бъда точен.

– Ще изчакам. – Тя продължи нататък.

– По дяволите – каза Иван след кратко мълчание. – Ти наистина сериозно си решил. Обещавах да бъдеш много внимателен, нали?

– Да.

Майлс си помисли, че на завеждащия протокола му е необходимо доста време, докато открие подходящо място, за да се освободи от товара си. Но в момента, когато вече започна да се оглежда за него, той се появи. Усмивката му изглеждаше малко пресилена.

– Господа – кимна той. – Нещо става. Налага ми се да ви оставя за известно време сами. Моля ви, стойте заедно и не напускате сградата.

„Чудесно. Може би.“

– Какво става? – попита Майлс. – Открихме Йенаро.

– Нашият шегаджия? Да. Знаем, че е тук. Моите хора смятат, че едва ли представлява смъртоносна заплаха. За известно време ще трябва да ви оставя сами да се пазите от него. Но моите хора откриха един друг наш добър познат. Професионалист.

В случая терминът „професионалист“ можеше да означава професионален убиец или нещо близко до това. Майлс напрегнато кимна.

– Не знаем защо е тук – продължи Ворийди. – Повиках по-сериозно подкрепление. Междувременно смятаме да... поговорим с него набързо.

– Фаст-пентата не е ли забранена за всички освен за полицията и силите за сигурност?

– Съмнявам се, че този приятел ще отиде да се оплаче – промърмори Ворийди с леко зловеща усмивка.

– Приятна работа.

– Пазете се. – Завеждащият протокола кимна и непринудено се оттегли.

Майлс и Иван продължиха разходката си, като огледаха още няколко растителни екземпляра, които не изглеждаха чак толкова обезпокоително. Майлс броеше минутите. Скоро трябваше да се измъкне, за да пристигне за срещата точно навреме...

– Здравей, сладур – обади се напевен глас зад тях и Иван се обърна малко по-бързо от Майлс. Лейди Арвин и лейди Бенело стояха една до друга. Те... залепнаха, както си помисли Майлс, от двете страни на Иван.

– Сладур? – изненадано промърмори Майлс. Иван му хвърли гневен поглед.

– Чухме, че сте тук, лорд Иван – продължи блондинката, лейди Арвин. Кехлибарените къдрици на лейди Бенело се люшнаха при утвърдителното ѝ кимване. – Какво ще правите след това?

– А... нямам особени планове – отговори Иван, опитвайки се да раздели вниманието си на две равни части.

– Оо – каза лейди Арвин. – Може би не бихте ми отказали вечеря в моята бърлога.

– Или – прекъсна я лейди Бенело, – ако не сте в настроение да прекарате в градска обстановка, зная едно местенце недалеч оттук, на едно езеро. Можем да си направим пикник на един частен остров. Насае.

Двете жени си размениха леко злобни усмивки. Иван изглеждаше малко нервен.

– Доста труден избор.

– Докато решите, защо не разгледаме произведенията на сестрата на лейди Бенело? – предложи лейди Арвин. Погледът ѝ попадна върху Майлс. – Вие също, лорд Воркосиган. Мисля, че беше доста неприлично от наша страна да ви пренебрегнем по такъв начин. Посъветвахме се и решихме, че това сигурно е достоен за съжаление пропуск. – Ръката ѝ се вкопчи в Иван и тя се наведе, за да отправи многозначителна усмивка на приятелката си. – Това може да бъде и евентуално решение за дилемата на лорд Иван.

– Нощем всички котки са сиви – промърмори Майлс. – Или в

дадения случай, всички бараярци.

При споменаването на котки Иван трепна. Лейди Арвин изглеждаше спокойна, но Майлс имаше лошото чувство, че червенокосата е схванала шегата. Във всеки случай тя се откъсна от Иван (мимолетен триумф ли се четеше на лицето на лейди Арвин?) и се обърна към Майлс.

– Наистина, лорд Воркосиган. Имате ли някакви планове за вечерта?

– Опасявам се, че сте права – отговори Майлс със съжаление, че това е донякъде вярно. – Всъщност трябва да тръгвам още сега.

– Още сега? О, останете... елате поне да видите нещата на сестра ми. – Лейди Бенело се въздържа да го докосне и предпочете да върви до него, макар че така оставяше временно Иван в ръцете на съперницата си.

Нямаше да е зле да се забави още няколко минути, за да е сигурен, че завеждащият протокола се е ангажирал напълно с проблемите си. Майлс се усмихна леко и се остави да го водят. На високата червенокоска й липсваше грацията на хоут Райън. От друга страна, тя не изглеждаше толкова... „невъзможна. С трудното се справяме веднага. Невъзможното ни отнема...“

Стига. Тези жени са използвачки, знаеш много добре това.

О, Господи, искам да бъда използван...

По дяволите, момче, съсредоточи се.“

Минаха по една тясна пътека и стигнаха до по-долното ниво. Лейди Арвин се насочи към една малка полянка с посадени в саксии дървета. Листата им бяха блестящи като бижута, но те просто подчертаваха експоната в центъра. Самият експонат беше артистично объркан. Сякаш се състоеше от три ленти бродат в различни цветове, които свободно се виеха една около друга и се спускаха от стълб с височината на човешки ръст към килима отдолу. Плътният кръгъл килим отразяваше зеленината на околните дървета в сложна абстрактна рисунка.

– Внимание – промърмори Иван.

– Виждам го – отговори Майлс.

Лорд Йенаро, облечен в тъмна роба и усмихнат, седеше на една от малките пейки, които бяха наредени покрай дърветата.

– Къде е Веда? – попита лейди Бенело.

– Току-що излезе – отговори Йенаро, като поздрави всички.

– Лорд Йенаро помогна донякъде на сестра ми за нейното произведение – сподели лейди Бенело с Майлс и Иван.

– Така ли? – попита Майлс и започна да се оглежда, зачуден къде

този път е заложен капанът. Засега не можеше да го види. – И... какво представлява произведението й?

– Зная, че не изглежда особено впечатляващо – оправда се лейди Бенело, – но не в това е работата. Тънкостта е в аромата. Платът изпуска парфюм, който се сменя според настроението ви. Аз все още се чудя дали не може да се шият дрехи от него – последното явно беше предназначено за Йенаро. – Трябваше да накараме някой от прислужниците да стои тук и да го демонстрира през целия ден.

– Щеше да изглежда прекалено комерсиално – отговори Йенаро. – Така е по-добре.

– А... живо ли е? – колебливо попита Иван.

– Всяка отделяща благоуханията жлеза в плата е толкова жива, колкото потните жлези в тялото ви – увери го Йенаро. – Все пак сте прав, изглежда донякъде статично. Приближете се и ще ви покажа нагледно.

Майлс предпазливо подуши въздуха, като се опитваше в пристъпа си на параноя да усети всяка една молекула, която влизаше в ноздрите му. Куполът беше изпълнен с най-различни миризми, изпускани от експонатите, да не говорим за парфюмите на гем-дамите и на Йенаро. Но брокатът сякаш изпускаше приятна смес от различни аромати. Все пак Майлс забеляза, че Иван не се отзова на поканата. Освен парфюмите имаше още нещо – тънка, едва доловима острота...

Йенаро взе от пейката една кана и се насочи към таблата.

– Още злати ейл? – сухо промърмори Иван.

Внезапно през Майлс премина острата тръпка на разбирането и спомена, последвани от вълната адреналин, която накара сърцето му почти да спре преди да започне бясно да блъска в гърдите му.

– Вземи каната, Иване! Не му позволявай да налива от нея!

Иван се подчини. Йенаро се предаде с изненадан възглас:

– Лорд Иван!

Майлс се просна по очи до килима и лудо задуши. Да!

– Какво правите? – Лейди Бенело едва съдържаше смеха си. – Килимът не е част от всичко това!

„Напротив. При това е много важна част.“

– Иване – възбудено каза Майлс, като се изправи. – Подай ми това – внимателно – и ми кажи какво надушваш долу.

Майлс пое каната много по-внимателно, отколкото би държал кошница със сурови яйца. Иван с донякъде объркан вид изпълни нареждането му. Подуши, после прокара длан по килима и докосна устни с пръстите си. И побеля. Майлс беше сигурен, че Иван е стигнал до същото

заклучение, още преди братовчед му да вдигне глава и да изсъска:

– Астерзин!

Майлс отстъпи назад, повдигна похлупака на каната и внимателно подуши. Усети слабия мирис на ванилия и леко загниващи портокали. Беше точно това.

И Йенаро щеше да излее цялата кана, Майлс беше сигурен в това. В собствените му крака. Пред очите на лейди Бенело и лейди Арвин. Майлс си спомни за съдбата на ба Лура, последното оръдие на лорд Хикс, принц Слайк. „Не, Йенаро не знае. Той може и да мрази бараярците, но не е чак толкова луд. Този път е бил манипулиран точно като нас. Добре, трети път стомна за вода...“

Когато Иван се изправи с вдървена челюст и смъдящи очи, Майлс му направи знак да се приближи и отново му подаде каната. Иван я пое внимателно и отстъпи още една крачка назад. Майлс коленичи и откъсна няколко нишки от края на килима. Те бяха лепкави, което потвърждаваше диагнозата му.

– Лорд Воркосиган! – протестира лейди Арвин, объркана от чудатото поведение на бараярските варвари.

Майлс подаде нишките на Иван, взе каната и кимна към Йенаро.

– Доведи го. Извинете ни, дами. Трябва да проведем един... мъжки разговор.

За най-голяма изненада това подейства. Лейди Арвин само леко вдигна вежди, а лейди Бенело леко се нацупи. Иван сграбчи Йенаро под ръка и го отведе извън закрития кръг. Хватката му леко се стегна, когато Йенаро се опита да се изплъзне. Йенаро изглеждаше разгневен и малко объркан.

Намериха един празен кът малко по-надолу. Иван и пленникът му застанаха с гръб към алеята, като по този начин скриха Майлс от странични погледи. Майлс внимателно остави каната на земята, изправи се и изръмжа на Йенаро:

– Сега ще ви покажа какво щяхте да направите преди малко. Това, което искам да знам за момента, е какво, по дяволите, си мислехте, че правите?

– Не зная за какво говорите – тросна се Йенаро. – Оставете ме на мира, простаци такива!

Иван стегна хватката си.

– Първо му покажи, братовчедо.

– Добре. – Каменната настилка беше от някакъв изкуствен мрамор и изглежда, не можеше да се запали. Майлс остави нишките върху една

плоча и направи знак на Иван и Йенаро да се доближат. Изчака, когато покрай тях не минаваше никой. – Йенаро. Капнете само две капки от тази безобидна течност, която разнасяхте нагоре-надолу, върху пръстите си и ги изтръскайте тук.

Иван принуди Йенаро да коленичи до Майлс. Йенаро погледна студено похитителите си, потопа пръсти в течността и ги изтръси, както му беше наредено.

– Ако си мислите...

Беше прекъснат от ярък блясък и гореща вълна, която опърли веждите на Майлс. Лекият пукот, за щастие, беше почти заглушен от телата им. Йенаро замръзна на място.

– И това беше по-малко от грам – безжалостно продължи Майлс. – Колко тежи килимът-бомба? Около пет килограма? Трябва да знаете, че определено приемам това лично. Ако катализаторът попаднеше върху него, щеше да вдигне във въздуха цялата тази част от купола, вас, мен, дамите... и да ни запрати чак на върха на склона.

– Това е някакъв номер – простена Йенаро.

– О, така значи. Добре, това е номер. Но този път беше скроен и срещу вас. Нямае никаква военна подготовка, нали? Не бихте могли дори да го разпознаете по миризмата. Синтетичен астерзин. Чудесно нещо. Можеш да го оформяш, да го боядисаш, да го накараш да изглежда както ти хрумне. И напълно инертен и безобиден. До момента, в който не влезе в съприкосновение с катализатор. Тогава... – Майлс кимна към малката пукнатина в плочата. – Нека да ви попитам по друг начин, Йенаро. Вашият добър приятел хоут-губернаторът какво ви каза за ефекта, който очаквахте?

– Той... – Дъхът на Йенаро секна. Той бавно взе в ръце остатъците от нишките, помириша ги, намръщи се и отново се отпусна на пети. Широко отворените му очи срещнаха погледа на Майлс. – Ох.

– Признанието – многозначително каза Иван – е полезно за душата. И за тялото.

Майлс си пое дъх.

– Ще ви попитам отново, Йенаро. Какво си мислехте, че правите? Йенаро преглътна.

– Това... трябваше да образува естери. Щеше да прилича на алкохолно отравяне. Вие, бараярците, сте прочути с тази своя перверзност. Нищо повече от онова, което сами си правите!

– И двамата с Иван да се клатушкаме мъртвопияни цял следобед?

– Нещо такова.

– А самият вие? Взехте ли предварително противоотрова?

– Не, това е безобидно!... Би трябвало да бъде. Щях да си отида и да полегна, докато всичко премине. Мислех си, че усещането сигурно ще бъде... интересно.

– Извратен тип – промърмори Иван.

Йенаро се втренчи в него.

– Когато бях изгорен, през онази първа вечер – каза бавно Майлс, – всички онези ваши извинения и кършени на ръце не са били преструвка, така ли? Не сте очаквали подобно нещо.

Йенаро пребледня.

– Очаквах... Помислих си, че марилаканците са направили нещо със хранването. Трябваше само да ви раздруса, нищо повече.

– Или така са ви казали.

– Но злати ейл беше ваша идея, нали? – изръмжа Иван.

– Вие сте знаели?!

– Не съм идиот.

Покрай тях минаха няколко души и озадачено погледнаха тримата коленичили мъже, но за щастие се въздържаха от коментари. Майлс кимна към най-близката пейка.

– Имам да ви кажа някои неща, лорд Йенаро, и мисля, че е по-добре да поседнем.

Иван поведе Йенаро към пейката и го настани на нея. После се колеба за миг, изля съдържанието на каната в най-близката саксия и седна между Йенаро и изхода.

– Това не са просто малки подли номера, с които да можете да се надсмеете над двама тъпи пратеници на омразния враг – бавно продължи Майлс. – Вие сте пионка в заговор срещу сетаганданския император. Ще ви използват и ще ви жертват. Това явно е обичайната практика. Другата пионка беше ба Лура. Смятам, че знаете какво му се случи.

Все още пребледнял, Йенаро трепна, но не каза нито дума. След малко облиза устни и промълви:

– Това не може да бъде. Прекалено жестоко е. Можеше да започне кървава междуособица между неговия клан и клановете на... всички невинни.

– Не. Щеше да доведе до кървава междуособица между техните кланове срещу вашия. Вие трябваше да запалите искрата. Не само като убиец, но като толкова некомпетентен убиец, че сте взривили сам себе си със собствената си бомба. Твърдо по стъпките на дядо ви, ако говорим в тази посока. И кой щеше да остане жив, за да отрече всичко това?

Скандалът щеше да засегне столицата, както и да се прехвърли между империята и Бараяр. В същото време сатрапията му ще обяви независимост. Не, това не е жестоко. Това е направо елегантно.

– Ба Лура се е самоубил. Така казват.

– Не. Бил е убит. Сетаганданската имперска служба за сигурност е на същото мнение. Ще разкрият това след известно време. Не... ще го разкрият в края на краищата. Но това не означава, че ще е навреме.

– Невъзможно е ба да се обвърже със заговор.

– До момента, когато си мисли, че действа лоялно, при това в доста съмнителна ситуация. Не мисля, че до такава степен не са хора, че да са безпогрешни.

– Прав сте. – Йенаро погледна двамата бараярци. – Трябва да ми повярвате, не бих изпитал никакво съжаление, ако ви видя да падате от някоя висока скала. Но никога не бих ви бутнал от нея.

– Е... и аз така си помислих – отговори му Майлс. – Просто ми е любопитно... какво щяхте да получите в замяна на вашите услуги, като изключим удоволствието да напакостите на двама простаци и варвари? Или за вас това е било изкуство заради самото изкуство?

– Той ми обеща пост. – Йенаро отново сведе поглед. – Не знаете какво е да нямаш длъжност в столицата. Нямаш възможности. Нямаш статус. Просто си... никой. Омръзна ми да съм никой.

– Какъв пост?

– Имперски парфюмер. – Тъмните очи на Йенаро блеснаха. – Зная, че не звучи кой знае колко респектиращо, но щеше да ми гарантира достъп до Небесна градина, а може би и до самия император. Щях да мога да работя заедно с... най-добрите в империята. И щях да бъда добър.

За Майлс не беше трудно да разбере амбицията, независимо каква странна форма можеше да приеме тя.

– Представям си.

Устните на Йенаро се свиха в нещо подобно на признателна усмивка.

Майлс погледна хронометъра си.

– Господи, закъснявам. Иване, ще се справиш ли оттук нататък без мен?

– Ще се справя.

– Приятен ден, лорд Йенаро – Майлс се изправи. – Мисля, че и дотук не беше лош. Можеше да е и по-зле. Уморих се ужасно през този следобед, но все пак ми пожелайте късмет. Имам малка среща с принц Слайк.

– Късмет – колебливо каза Йенаро.

Майлс замлъкна за момент.

– Ставаше въпрос за принц Слайк, нали?

– Не! Говорех за губернатор хоут Илсъм Кети!

Майлс прехапа устни и бавно издиша. „Току-що или ме прекараха, или ме спасиха. Кое от двете?“

– Кети ви е поръчал... всичко това?

– Да...

Можеше ли Кети да изпрати своя колега губернатор и братовчед принц Слайк да разузнае за имперските регалии вместо него? Разбира се. Или не. А можеше ли Слайк да накара по някакъв начин Кети да работи Йенаро вместо него? Не беше невъзможно. „Пак на изходна позиция. По дяволите, по дяволите, по дяволите!“

Докато Майлс се маеше, зад ъгъла се появи завеждащият протокола. При вида на Иван и Майлс забави крачка и на лицето му се изписа облекчение. Когато се доближи, вече приличаше на разхождащ се турист, но хвърли пронизителен поглед към Йенаро.

– Добър ден, господа – кимна и на тримата той.

– Здравейте, сър – отговори му Майлс. – Интересно ли протече разговорът ви?

– Необикновено.

– Ах... не вярвам да сте се срещали с лорд Йенаро, сър. Лорд Йенаро, това е завеждащият протокола на посолството, лорд Ворийди.

Двамата си кимнаха отново. Без да става, Йенаро направи нещо като поклон.

– Какво съвпадение, лорд Йенаро – продължи Ворийди. – Тъкмо говорехме за вас.

– Нима? – напрегнато попита Йенаро.

– Ах... – Ворийди замислено смучеше долната си устна, сякаш обсъждаше наум някакво решение. – Известно ли ви е, че сте на крачка от един вид вендета, лорд Йенаро?

– Аз... не! Какво ви кара да мислите така?

– Хм. Обикновено не се интересувам от личните дела на гем-лордовете, а само от официалните. Но... този път случайността така ме изненада, че не можех да не й обърна внимание. Поне този път. Току-що имах кратък разговор с един... господин, който ме информира, че е дошъл тук със задачата да се увери, че, както се изрази самият той, няма да напуснете жив Лунната градина. Беше малко неясен относно метода, по който смята да постигне това. Особеното в случая е, че той не е гем.

Най-обикновен комерсиален артист. Не знаеше кой го е наел, тази информация е скрита доста дълбоко. Имате ли някакви предположения?

Йенаро изслуша тази рецитация напълно смаян, със свити устни и замислен. Майлс се чудеше дали не прави същите изводи като него. Твърде вероятно. Хоут-губернаторът, който и да беше той, му беше изпратил опашка. Просто за да се увери, че всичко ще мине без грешки. Например, ако случайно Йенаро оцелее след взрива и назове покровителя си.

– Аз... да, имам едно предположение.

– Ще имате ли нещо против да го споделите с нас?

– Не точно сега – колебливо отказа Йенаро.

– Както желаете – сви рамене Ворийди. – Оставихме го да седи на едно тихо местенце. Действието на фаст-пентата ще премине след десетина минути. Имате тази преднина – използвайте я както намерите за добре.

– Благодаря ви, лорд Ворийди – тихо каза Йенаро, събра полите на тъмната си роба и се изправи. Беше блед, но се контролираше невероятно добре. – Мисля, че е по-добре да вървя.

– Предполагам, че изборът ви е добър – каза Ворийди.

– Ще се чуем, нали? – подхвърли Майлс.

Йенаро кимна.

– Да. Трябва да поговорим отново. – Той се отдалечи, като се оглеждаше наляво и надясно.

Иван гризеше ноктите си. По-добре, отколкото да снесе всичко и на часа на Ворийди – нещо, от което Майлс се страхуваше най-силно.

– Всичко това истина ли беше, сър? – попита Майлс.

– Да – полковник Ворийди почеса носа си. – Но не съм много сигурен, че това ми влиза в работата. Лорд Йенаро изглежда много заинтересуван от вас. Чудя се дали между двете неща няма някаква скрита връзка. Пресяването на всички тези наемни главорези би било доста досадна и дълга работа. И какво ли ще открием накрая? – Ворийди хладно погледна Майлс. – Може би че сте били силно ядосан от изгарянето на крака ви, лорд Воркосиган?

– Не чак толкова! – разгорещено отговори Майлс. – Поне признайте, че бих отговорил по адекватен начин, сър! Не. Не съм аз човекът, наел онзи убиец. – Въпреки че със сигурност беше въвлякъл Йенаро във всичко това поради опитите му да играе всички онези хитроумни игрички с вероятните си патрони – Кети, принц Слайк и Ронд. „Искаше реакция? Получи я.“ – Но все пак... разберете, сър, това е само

предчувствие. Мисля, че проследяването на всичко това би довело да нещо, което да оправдае времето и ресурсите.

– Предчувствие, а?

– Със сигурност понякога сте се осланяли на интуицията си в своята работа, сър.

– Използвал съм я, наистина. Но никога не съм ѝ се доверявал. Един офицер от ИмПСи трябва да е напълно наясно с двете неща.

– Разбирам, сър.

Тримата се изправиха, за да продължат обиколката си. Майлс внимаваше да не поглежда към следите от малкия взрив, който бяха устроили. Когато наближиха западната страна на купола, Майлс се огледа за дамата, която трябваше да го чака. Откри я, намръщено седнала до един фонтан. Нямахме никакъв шанс да се измъкне от Ворийди точно в този момент – той се движеше плътно с тях, сякаш беше залепен за двамата. И все пак трябваше да опита.

– Извинете, сър. Трябва да говоря с една дама.

– Ще дойда с вас – любезно отговори Ворийди.

Ясно. Майлс въздъхна, трескаво измисляйки посланието си. Гем-дамата го гледаше как се приближава с нежелания си компаньон. Майлс се досети, че дори не знае името ѝ.

– Извинете, милейди. Искан само да ви уведомя, че не мога да приема вашата покана за този... следобед. Моля ви, предайте моите дълбоки извинения на господарката си. – Дали тя и хоут Райън щяха да разберат това като сигнал за отстъпление, както искаше? Можеше само да се моли да е така. – Но ако вместо това тя може да си уреди среща с братовчедата на човека, това ще бъде много поучително.

Жената се намръщи още повече, но каза само:

– Ще предам думите ви, лорд Воркосиган.

Майлс се поклонил, благодарен, че тя му е спестила разкриването с някакъв друг отговор. Когато вдигна глава, тя вече се беше изправила и бързо крачеше към изхода.

ГЛАВА 11

Досега Майлс беше предпочитал дискретно да остане горе, в по-бляскавата дипломатическа територия на бараярското посолство, и не беше навлизал в светая светих на кабинетите на ИмпСи. Както и предполагаше, те се намираха на втория подземен етаж. Един униформен ефрейтор го преведе през охранителните скенери до кабинета на полковник Ворийди.

Кабинетът не беше толкова аскетичен, колкото очакваше Майлс. Целият беше украсен с предмети на сетаганданското изкуство, макар че тази сутрин захранваните с енергия експонати бяха изключени. Някои от тях сигурно бяха за спомен, но останалите подсказваха, че така нареченият завеждащ протокола е колекционер с превъзходен вкус, макар и със скромни средства.

Домакинът се беше настанил зад напълно празното си бюро. Както обикновено, Ворийди беше облечен подобно на гем-лорд от средна ръка с болезнено сериозни вкусове, подчертани от убитото синьо и сиво в дрехите му. Ако се изключеше липсата на грим по лицето, Ворийди направо би изчезнал в някоя тъмна гем. Все пак зад комуникационния пулт на бараярския отдел на ИмпСи подобна гледка беше донякъде стряскаща.

Майлс облиза устните си.

– Добро утро, сър. Посланик Воробъев ми предаде, че искате да ме видите.

– Да, благодаря ви, лорд Воркосиган. – Ворийди освободи с кимване ефрейтора, който безшумно се оттегли. Вратата се затвори с тежкия звук на задействала се ключалка. – Моля, седнете.

Майлс се настани в закрепения за пода стол пред бюрото на Ворийди и на лицето му се изписа, както се надяваше, невинна усмивка. Ворийди го наблюдаваше открито и внимателно. Това не беше добре. Той беше втори по старшинство в посолството, веднага след Воробъев, и също като него беше избран за главно действащо лице в една от най-кризисните точки на бараярската дипломация. За него можеше да се очаква, че е много зает човек, но в никакъв случай глупав. Майлс се чудеше дали грижите на Ворийди през изтеклата нощ са били поне наполовина на неговите, стегна се в очакване на крясък в стил Илян, от сорта на: „По дяволите, Воркосиган, с какво си се захванал? Опитваш се да започнеш

някаква война сам-самичък ли?!“

Вместо това полковник Ворийди го изглежда дълго и замислено, след което меко каза:

– Лейтенант лорд Воркосиган. Заемащ длъжността офицер за свръзка от ИмпСи.

– Да, сър. Когато съм на служба.

– Интересна порода хора. Изключително надеждни и лоялни. Отиват тук или там, доставят каквото им се нареди без никакви въпроси или коментари. И без никакви гафове, освен ако не загинат.

– Обикновено не е толкова страшно. Прекарваме много време в скокови кораби. Може би името е малко заблуждаващо.

– Мм. И тези прославени пощальони са пряко подчинени на командир Боте, шефа на комуникациите на ИмпСи на Комар. С едно изключение. – Погледът на Ворийди се напрегна. – Вие сте на прякото подчинение на самия Саймън Илян. Който е на пряко подчинение на император Грегор. Единственият друг човек с подобно положение в йерархията е началник-щабът на имперската служба. Интересна аномалия. Как си я обяснявате?

– Как си я обяснявам ли? – повтори Майлс. За момент си помисли да отговори: „Аз никога нищо не обяснявам“, но, първо, това вече беше очевидно, и второ, определено не беше отговорът, който търсеше Ворийди. – Защо... понякога император Грегор има някакви лични поръчки, които са или прекалено тривиални, или неподходящи за изпълнението им да се отделя действащ персонал. Например може да поиска да посади в градината си някакво екзотично дърво от планетата Пол. Тогава изпращат мен.

– Добро обяснение – учтиво се съгласи Ворийди. За момент настъпи мълчание. – Вероятно имате също толкова добро обяснение защо сте получили настоящата си задача?

– Фаворизиране, очевидно. Тъй като физическите ми дадености – усмивката на Майлс стана по-тънка – ми позволяват да върша само най-обикновени неща, този пост е бил измислен специално за мен благодарение на връзките на семейството ми.

Ворийди се облегна назад и почеса носа си.

– Хм. Ако сте таен агент, изпратен със задача на самия Господ – имаше предвид Саймън Илян, – би трябвало да сте тук с някаква заповед за „безпрекословно подчинение и осигуряване на пълно съдействие“. Така бедните местни агенти на ИмпСи биха знаели как да се държат с вас.

– Да, сър. Както и всеки друг, видял тази заповед. – „Ако не поставя този човек под контрол, той ще закове краката ми за пода на посолството и лорд Хикс няма да срещне никакви пречки в оперетните си опити да внесе хаос в империята.“

Ворийди се сепна.

– Да не би командването на ИмпСи да ме намира за неподходящ?

– Доколкото знам, не. Но един скромнен куриер не може да задава въпроси, нали?

Леко разширените очи на Ворийди показаха, че е схванал шегата. Наистина ловък човек.

– Не съм забелязал да сте престанали да задавате въпроси от момента, в който кракът ви е стъпил на Ета Сета, лорд Воркосиган.

– Личен недостатък.

– И... имате ли някакво допълнително доказателство за обяснението на самия себе си?

– Разбира се. – Майлс замислено се загледа в тавана, сякаш подбираше думите си. – Помислете си, сър. У всички други офицери за свързка от ИмпСи е имплантирана алергия към фаст-пентата. Това предизвиква смъртта им, ако бъдат подложени на незаконен разпит от страна на противника. Поради моя произход и роднинските ми връзки беше решено, че подобна процедура е прекалено опасна за мен. Ето защо съм определен за изпълнението само на най-незначителни задачи. Всичко това си е чиста проба фаворизиране.

– Много... убедително.

– Нямахте да е много добре, ако не беше така, сър.

– Наистина. – Последва още една дълга пауза. – Има ли още нещо, което да искате да ми кажете... лейтенант?

– Когато се върна на Бараяр, ще трябва да представя подробен доклад за моята за... за моята екскурзия на Саймън Илян. Страхувам се, че трябва да се обърнете към него. Определено не е в моята компетенция да се опитвам да позная какво би искал да ви каже той.

Уф. От техническа гледна точка, не беше казал нито една лъжа, дори недомлъвка. „Да бе. Можеш да си сигурен в това и не забравяй да го посочиш, когато пуснат записа на този разговор във военния съд.“ Но ако Ворийди предпочиташе да си мисли, че Майлс е изпратен отгоре със строго секретна задача, това си бе самата истина. Фактът, че задачата бе възникнала на място и съвсем спонтанно и че не бе назначена отгоре беше... друг въпрос.

– Аз... бих желал да направя една философска забележка.

– Моля, милорд.

– Ако наемате някой гений да разреши най-трудния и невъобразим проблем, който е възникнал пред вас, няма да го оградите с куп ограничения, нито пък ще се мъчите да контролирате всяка негова стъпка с двуседмично закъснение. Просто ще го оставите да действа свободно. Ако ви трябва някой, който просто да следва заповеди, можете да наемете някой идиот. Всъщност идиотът е много по-подходящ.

Ворийди барабанеше с пръсти по комуникационния пулт. Повдигна вежди. Майлс усети, че самият той в миналото се е справял с невъобразимо трудни за разрешаване проблеми.

– Да не би да се смятате за гений, лорд Воркосиган? – меко попита полковникът. Тонът му накара кожата на Майлс да настръхне – напомняше му много на тона на баща му, когато граф Воркосиган подготвяше някой по-сериозен словесен капан.

– Коефициентът ми на интелигентност е в личното ми досие, сър.

– Прочетох го. Точно затова водим този разговор. – Ворийди примигна бавно, като гущер. – И няма никакви правила, така ли?

– Е, може би с изключение на едно. Докарай всичко до успешен край или бъди готов да платиш със задника си.

– Виждам, че заемате този пост от три години, лейтенант Воркосиган... Задникът ви още ли е непокътнат?

– Последния път, когато го проверих – да, сър. – „И може би ще остане такъв за следващите пет дни.“

– Това предполага невероятна власт и самостоятелност.

– Абсолютно никаква власт. Само отговорност.

– О! – Ворийди замислено сви устни. – Напълно ви разбирам, лорд Воркосиган.

– Благодаря ви, сър. Имам нужда от това.

Двамата се умълчаха. После Майлс попита:

– Знаем ли дали лорд Йенаро е преживял нощта?

– Изчезнал е, така че смятаме, че е невредим. За последен път е бил забелязан да напуска Лунната градина с навит килим на рамо. – Ворийди погледна изпитателно Майлс. – Нямам обяснение за килима.

Майлс не обърна внимание на дебелия намек.

– Сигурен ли сте, че изчезването му означава, че е жив? А какво стана с опашката му?

– Хм. – Ворийди се усмихна. – Скоро след като го оставихме, той е бил задържан от градската полиция, която все още го държи на топло.

– Сами ли са попаднали на него?

– Нека да кажем, че са получили анонимно обаждане. Очевидно съвестните граждани постъпват по подобен начин. Но трябва да подчертая, че полицията е действала с достойна за възхищение експедитивност. Явно са се интересували от него заради предишните му дела.

– Имал ли е време да докладва на работодателя си, преди да го хванат?

– Не.

Значи лорд Хикс тази сутрин бе поставен в условията на информационен вакуум. Определено това не му се бе харесало ни най-малко. Провалянето на вчерашния заговор сигурно го е отчаяло до подлуда. Не би могъл да знае какво не се е развило според очакванията и дали Йенаро не е заподозрял каква участ го очаква. Въпреки че изчезването му беше доста сигурна следа. Йенаро сега бе на мушката точно толкова, колкото те двамата с Иван. Кой от тях бе първи в списъка на лорд Хикс? Дали Йенаро щеше да потърси защита от някои власти, или слухът за заговора го бе подплашил?

Как ли лорд Хикс щеше да се отърве от бараярските пратеници? Дали следващият му номер щеше да бъде поне наполовина толкова оперетен и безупречен, колкото бяха номерата на Йенаро? Йенаро беше истинска звезда, всичко беше режисирано чудесно в три действия и кульминация. Сега всички тези високоартистични напъни бяха отишли на вятъра. Майлс можеше да се закълне, че лорд Хикс е ядосан от развалянето на ефекта поне толкова, колкото и от провалянето на заговора. Той беше горящ от желание да се изяви артист и не би могъл да остави нещата така. Беше от онзи тип хора, които подобно на деца ще изкопаят вече засетите семена, за да видят дали вече са покарали. (Майлс донякъде съчувстваше на лорд Хикс.) При такива големи залози и при такива загуби на време и нерви от лорд Хикс можеше да се очаква, че по най-класическия начин е подмамен да направи някоя още по-голяма грешка.

„Защо все ми се струва, че тази идея не е чак толкова добра?“

– Имате ли да кажете още нещо, лорд Воркосиган? – попита Ворийди.

– Моля? Не. Просто се бях замислил...

– Като служител от посолството, пряко отговорен за личната ви безопасност в качеството ви на официален пратеник, настоявам вие и лорд Ворпатрил да преустановите контактите си с този човек, който очевидно е въввлечен в някаква смъртоносна сетаганданска вендетата.

– Йенаро вече не ме интересува. Не му желая нищо лошо. Първостепенната ми задача е да открия човека, който е доставил онзи фонтан.

Ворийди укорително вдигна вежди.

– Можехте да кажете това много по-рано.

– Премислянето на станалите събития е винаги за предпочитане – отговори Майлс.

– Съвсем вярно – въздъхна с разбиране Ворийди и отново си почеса носа. – Има и още една причина, заради която ви повиках, лорд Воркосиган. Гем-полковник Бенин настоява за втора среща с вас.

– Нима? Подобно на първата? – Майлс се помъчи да овладее гласа си.

– Не съвсем. Този път иска да говори и с лорд Ворпатрил. Всъщност той вече е на път. Но ако искате, можете да откажете.

– Не, всичко... всичко е наред. Всъщност с удоволствие бих говорил отново с Бенин. Аз... да отида ли да извикам Иван, сър? – Майлс се изправи. Лоша, лоша идея беше да се позволи на двама заподозрени да се срещнат преди разпита, но в края на краищата това не беше случай на Ворийди. Доколко ли беше убеден в секретната му задача?

– Действайте – любезно отговори Ворийди. – Въпреки че...

Майлс спря.

– Не виждам как лорд Ворпатрил се вписва във всичко това. Той не е офицер за свръзка. Досието му е прозрачно като стъкло.

– Много хора се заблуждават по отношение на Иван, сър. Но... понякога дори един гений има нужда от някой, който да изпълнява заповеди.

Докато отиваше към стаята на Иван, Майлс едва се съдържа да не зачита. Подозираше, че луксът да бъдат оставени извън наблюдение скоро ще им бъде отнет. Ако след всичко това Ворийди не включеше всички буболечки в стаята им, значи беше или луд, или имаше нечовешки самоконтрол. А завеждащият протокола беше невероятно любопитен човек. Впрочем това си вървеше с работата.

Завари братовчед си, обут в зелените си панталони и навлякъл кремава риза, да седи на леглото и да разглежда куп цветни ръчно изписани листа. Не изглеждаше особено щастлив.

– Ставай. Обличай се. Имаме среща с полковник Ворийди и гем-полковник Бенин.

– Най-накрая признание, слава Богу! – Иван хвърли листата и се просна на леглото с въздишка на облекчение.

– Не. Не точно. Но искам да ме оставиш да говоря предимно аз и да

потвърждаваш всичко, което кажа.

– О, по дяволите – намръщи се Иван към тавана. – Сега пък какво?

– Бенин явно разследва какво е правил ба Лура в деня преди да умре. Предполагам, че е го е проследил до момента на нашето малко приключение в совалката. Не искам да преча на разследването му. Всъщност искам той да успее или поне да идентифицира убиеца. Затова се нуждае от колкото се може повече реални факти.

– Реални факти. За разлика от какъв вид факти?

– В никакъв случай не трябва да споменаваме за Великия ключ или за хоут Райън. Мисля, че можем да му опишем буквално всичко, което стана, като пропуснем един-единствен малък детайл.

– Мислиш, така ли? Явно изобщо не си в час. Даваш ли си изобщо сметка как ще се разбеснеят Ворийди и посланикът като разберат, че сме скрили този малък инцидент?

– Ворийди е временно под мой контрол. Мисли си, че съм изпратен със специална задача от Саймън Илян.

– Което означава, че не си. Така си и знаех! – Иван изстена и притисна възглавницата в лицето си.

Майлс я дръпна.

– Вече съм. Или щях да бъда, ако Илян знаеше какво зная. Взemi невроразрушителя. Но не го показвай, докато не ти кажа.

– Няма да стрелям по твой командир вместо теб.

– Няма да стреляш по никого. Освен това Ворийди не е мой командир. – Това по-късно можеше да се окаже съществена подробност. – Мога да го поискам като доказателство. Но не и до момента, когато не опрем до него. Никакви доброволни самоинициативи.

– Никакви доброволни самоинициативи, да, там е работата! Най-накрая започна да схващаш, братовчеде!

– Млъквай. Стани. – Майлс хвърли отгоре му униформената куртка. – Това е важно! Но ти трябва да останеш абсолютно спокоен. Може съвсем да не съм прав и да създавам излишна паника.

– Не е вярно. Мисля, че се паникьосваш прекалено късно. Ако беше закъснял още малко, щеше да се паникьосаш посмъртно. Аз се паникьосвам от цели дни.

Майлс безцеремонно му метна обувките. Иван поклати глава, седна и започна да ги обува.

– Спомняш ли си – въздъхна той – онзи ден, когато играехме в задния двор, а ти се беше натъкнал с разни военни истории за сетаганданските лагери по време на войната и реши, че трябва да изкопаем тунел за

бягство? С тази подробност, че ти даваше идеите, а аз и Елена трябваше да копаем?

– Бяхме на осем години – защити се Майлс. – Лекарите още работеха върху костите ми. Бях още много чуплив.

– ...и тунелът се срути отгоре ми? – продължи замечтано Иван. – И че прекарах часове там?

– Глупости. Остана там само няколко минути. Сержант Ботари те измъкна за нула време.

– На мен ми се стори, сякаш бяха часове. Още усещам вкуса на пръстта. Беше се натъкнала и в носа ми. – Иван се почеса по носа. – Майка ми сигурно още нямаше да се е оправила от пристъпа, ако не беше леля Корделия.

– Тогава бяхме малки глупави деца. Какво общо има това с настоящето?

– Предполагам, че нищо. Просто сутринта се събудих с мисълта за това. – Иван стана, оправи куртката си и я навлече. – Никога не съм предполагал, че сержант Ботари ще ми липсва. Но днес ми липсва. Кой ще ме измъкне този път?

Майлс искаше да му отговори с някоя остроумна забележка, но вместо това потрепери. „И на мен Ботари ми липсва.“ Почти беше забравил колко му липсва, докато думите на Иван не засегнаха онази малка болезнена рана, която, изглежда, никога нямаше да заздравее. По-големите грешки... По дяволите, на един въжеиграч не му трябва някой, който да стои отдолу и да му вика колко е високо и как се люлее въжетото. Не че не знаеше. Просто искаше да го забрави. Дори моментната загуба на концентрация или увереност в себе си щеше да бъде фатална.

– Направи ми една услуга, Иване. Опитай се да не мислиш. Може да ти стане нещо. Просто изпълнявай каквото ти казват, а?

Иван му се озъби и го последва навън.

Срещнаха се с гем-полковник Бенин в същата малка стая, в която беше протекла и предишната им среща, но този път нямаше телохранител, а Ворийди лично носеше пушката. Двамата полковници тъкмо бяха приключили с размяната на любезности. Майлс се надяваше, че не са имали време да се сравнят бележките си, както бяха направили той и Иван. Бенин отново носеше своята официална червена униформа и зловещия си грим, който беше поставен безукорно и явно неотдавна. Докато траеше размяната на още любезности и комплименти, Майлс успя да

овладее напрежението си. Иван беше успял да скрие безпокойството си зад маската на непринудена благосклонност, която го правеше да изглежда, помисли си Майлс, забележително глуповат.

– Лорд Воркосиган – започна гем-полковник Бенин. – Разбрах, че сте офицер за свръзка.

– Само когато съм на служба. – Майлс се опита да повтори обясненията, които беше дал на Ворийди. – Задачата ми е почетна, тъй като не изисква от мен никакви физически усилия.

– Обичате ли службата си?

Майлс сви рамене.

– Обичам да пътувам. И освен това... държи ме настрана – предимство, което ми помага по два начина. Знаете какво е отношението на бараярците към мутантите. – Майлс се сети и за жадувания от Йенаро пост. – Същевременно ми дава някаква официална работа, прави ме някой.

– Това мога да разбера – съгласи се Бенин.

„Разбира се, че можеш.“

– Но в момента не сте на служба, нали?

– Не и при това пътуване. Тук сме само за да изпълним дипломатическите си задачи и евентуално да създадем малко по-добро впечатление.

– А лорд Ворпатрил работи в щаба, така ли?

– Канцеларска работа – въздъхна Иван. – Все се надявам да премина на някой действащ кораб.

Това не беше самата истина. Иван обожаваше службата си в генералния щаб в столицата, където разполагаше със собствен апартамент и водеше светски живот, на който колегите му офицери можеха само да завиждат. Единственото желание на Иван беше майка му, лейди Ворпатрил да бъде командирована на някой кораб, колкото се може по-далеч от Бараяр.

– Хм. – Ръцете на Бенин направиха движение, сякаш разгръщаше страница. Той пое дъх и погледна Майлс право в очите. – И така, лорд Воркосиган – ротондата не е мястото, където сте видели ба Лура за първи път, нали?

Опитваше се с неочаквания си въпрос да свари жертвата неподготвена.

– Съвсем вярно – усмихнато отговори Майлс.

Очаквайки отрицание, Бенин вече си беше отворил устата, за да нанесе следващия си удар – вероятно като представи някакво

доказателство, че лъже. Наложил му се да я затвори и да започне отново.

– Ако... ако сте искали да го запазите в тайна, защо трябваше да ме насочвате в посока, в която със сигурност щях да попадна на вас? А – гласът му стана по-остър – ако не сте искали, защо не ми казахте за това още първия път?

– За мен това беше един малък тест на вашата компетентност. Исках да разбера дали си заслужава да ви убедя да споделите с мен резултатите от разследването си. Повярвайте ми, първата ми среща с ба Лура за мен е също такава загадка, каквато със сигурност е и за вас.

Дори зад грима Бенин погледна Майлс по начин, който му напомняше погледите, които често беше получавал от своите началници. Дори го наричаше с главна буква – Погледа. Но по някакъв странен начин това го накара да се почувства по-добре. Усмивката му стана малко по-приветлива.

– И... как се натъкнахте на него?

– А вие какво знаете? – контрира Майлс. Бенин можеше, естествено, да премълчи нещо, за да провери версията на Майлс. Това беше съвсем в реда на нещата, затова Майлс смяташе да разкаже почти цялата истина.

– Ба Лура е бил на орбиталната станция в деня на вашето пристигане. Напускал е станцията поне два пъти. Веднъж, очевидно, от един док, на който охранителните камери са били деактивирани и извън строя в продължение на четиридесет минути. На същия док и по същото време, когато сте пристигнали вие, лорд Вокосиган.

– Имате предвид нашето първо пристигане.

– Да.

Очите на Ворийди се разширяваха, а устните му ставаха все по-тънки. Майлс засега не му обърна внимание, въпреки че Иван внимателно го следеше с поглед.

– Деактивирани? Бих казал, направо изтръгнати от стената. Много добре, гем-полковник. Но кажете ми... дали нашата среща е била първият или вторият път, когато ба е напуснал станцията?

– Вторият – отговори Бенин, като внимателно се взираше в него.

– Можете ли да докажете това?

– Да.

– Добре. Може да се окаже много важно да сте в състояние да го направите по-късно. – Ха, Бенин не беше единственият, който би могъл да провери истината в този разговор. Независимо от причината, засега той беше откровен с него. Какво пък, информация срещу информация. –

Е, ето какво се случи от наша гледна точка...

Със спокоен глас и множество убедително звучащи подробности Майлс разказа за техния странен сблъсък. Единственото нещо, което промени, беше, че ба беше посегнал към джоба на панталона си преди Майлс да даде сигнал за тревога. Спря се на героичната схватка на Иван и собствения си принос в отнемането на невроразрушителя и предложи на Иван да завърши историята. Иван го изгледа заканително, но продължи в същия тон и кратко описа последвалото отстъпление.

Неизрисуваното лице на Ворийди потъмня. Полковникът се контролираше великолепно и не допусна да почервене целия, но Майлс можеше да се обзаложи, че кръвното му е скочило до тревожно опасна точка.

– И защо не съобщихте за това по време на първата ни среща, лорд Воркосиган? – отново попита Бенин след дълго мълчание.

– Бих ви задал същия въпрос, лейтенант – обади се Ворийди. Бенин го погледна с толкова изненадано изражение, че гримът върху лицето му рискуваше да се размаже.

„Лейтенант“, не „милорд“. Майлс схвана намека.

– Пилотът на совалката е докладвал на капитана си, който е трябвало да докладва на своя командир – тоест на Илян. – Всъщност докладът, минал през обичайните канали, вероятно се появяваше на бюрото на Илян точно в този момент. Още три дни за тревожното запитване до бюрото на Ворийди, общо шест дни за въпрос и обратен отговор. Всичко щеше да свърши преди Илян да е в състояние да направи нещо. – Все пак, в качеството си на старши пратеник, аз не дадох гласност на инцидента по дипломатически причини. Бяхме изпратени с изричното нареждане да се държим колкото се може по-незабележимо и любезно. Правителството ми смята това тържествено събитие за чудесна възможност да се намекне, че ще се радва на подобряване на отношенията помежду ни и на намаляване на напрежението по нашата обща граница. Мисля, че няма да е от полза и за двете страни, ако предявя обвинения във въоръжено нападение от страна на императорски роб.

Очевидно скритата заплаха свърши добре работата си. Независимо от грима по лицето на Бенин, Майлс беше сигурен, че е попаднал в целта. Дори Ворийди изглеждаше така, сякаш сериозно обмисля тази възможност.

– Можете ли... да докажете тези твърдения, лорд Воркосиган? – предпазливо запита Бенин.

– Иване, невроразрушителят още ли е у теб? – кимна Майлс към

братовчед си.

Внимателно, само с върховете на пръстите си, Иван извади оръжието от джоба си, остави го на масата и скръсти ръце на гърдите си, като избягваше погледа на Ворийди. Ворийди и Бенин посегнаха едновременно към невроразрушителя и едновременно спряха, като се мръщеа един на друг.

– Извинете ме – каза Ворийди. – Не съм го виждал досега.

– Така ли? – попита Бенин. „Колко невероятно!“ – това искаше да каже. Ръката му учтиво се отдръпна. – Заповядайте.

Ворийди вдигна оръжието и внимателно го проучи, като не пропусна да се увери, че предпазителят си е на мястото. След това го подаде също толкова учтиво на Бенин.

– С удоволствие ще ви върна оръжието, гем-полковник – продължи Майлс, – срещу каквато и да е информация, която можете да извлечете от него. Ако може да се проследи до Небесна градина, това надали ще е от полза, но ако се окаже, че е било придобито по време на пътуването, тогава... е, ще разкрие някои неща. Подобна проверка е много по-лесно осъществима за вас, отколкото за мен. – Майлс замълча, след което продължи: – Къде е отишъл ба при първото си излизане от станцията?

Бенин вдигна очи от невроразрушителя.

– На един кораб в орбита.

– Можете ли да бъдете по-точен?

– Не.

– Извинете, нека да ви попитам по друг начин. Можете ли да бъдете по-точен, отколкото избрахте да бъдете?

Бенин остави невроразрушителя на масата и се облегна в креслото си, загледан в Майлс още по-внимателно, ако това изобщо беше възможно. Сякаш цяла вечност мълча замислено, преди да отговори.

– За съжаление, не. Не бих могъл.

По дяволите. Трите кораба на сатрап-губернатори, които бяха на орбита в този момент, принадлежаха на Илсъм Кети, Слайк Гиайа и Есте Ронд. Това можеше да бъде последната координата в неговата триангулация, но Бенин не разполагаше с информация за нея. Засега.

– Много съм заинтересуван да разбера как управлението на полетите или кое управление на полетите ни е насочило към погрешен, или поне към първия док.

– А защо мислите, че ба е влязъл във вашата совалка? – на свой ред попита Бенин.

– Като имам предвид собствената му изненада, със сигурност бих

решил, че това е станало случайно. Ако е било нарочно, смятам, че нещо явно не е протекло според плановете.

„Да, Бенин“ – казваше мрачният поглед на Иван. Майлс не му обърна внимание.

– Както и да е, гем-полковник, надявам се, че това ви е помогнало – завърши Майлс. Със сигурност Бенин щеше тутакси да се заеме да проверява своята нова следа – невроразрушителя.

Той обаче не се предаваше.

– А какво в действителност обсъждахте с хоут Райън, лорд Воркосиган?

– Страхувам се, че за това ще се наложи да се обърнете към нея. Тя е стопроцентова сетаганданка, следователно е на ваше разположение. – „За съжаление.“ – Но мисля, че нейният ужас от смъртта на ба Лура беше напълно неподправен.

Очите на Бенин блеснаха.

– Кога сте видели достатъчно, за да съдите за това?

– Поне така реших. – Ако не спреше сега, щеше да затъне до такава степен, че за измъкването му сигурно щеше да е необходим трактор. С Ворийди трябваше да играе колкото се може по-деликатно; с Бенин случаят не беше точно такъв. – Това е много интересно, гем-полковник, но се страхувам, че времето напредна. Но ако успеете да откриете откъде е дошъл невроразрушителят и къде е бил ба, ще бъда повече от щастлив да продължим нашия разговор. – Той се облегна, скръсти ръце и се усмихна сърдечно.

Ако беше на мястото на Ворийди, Майлс щеше да обяви на всеослушание, че разполагат с цялото време във вселената и че могат да продължат разговора, като по този начин щеше да използва Бенин в своя полза. Ворийди обаче явно гореше от нетърпение сам да се добере до Майлс. Завеждащият протокола се изправи, с което официално даваше да се разбере, че срещата е приключила. Бенин, намирайки се на територията на посолство и затова в подчинено положение (Майлс беше сигурен, че това не е нормално положение за него), също стана, без да каже нито дума.

– Ще говорим отново, лорд Воркосиган – мрачно каза той.

– Надявам се, сър. А... послушахте ли и другия ми съвет? За блокирането на евентуално вмешателство?

– Всъщност, да.

– И как мина?

– По-добре, отколкото очаквах.

– Добре.

Бенин отдаде чест – малко иронично, но далеч не враждебно, забеляза Майлс.

Ворийди изпрати госта, но го предаде в ръцете на охраната и се върна в малката стая преди Майлс и Иван да успеят да се измъкнат.

Прониза го с поглед. Майлс за момент усети съжаление, че дипломатическият му имунитет не го предпазва и от завеждащия протокола. Ами ако Ворийди ги раздели и успее да пречупи Иван? Иван се опитваше да изглежда невидим – нещо, в което го биваше много.

Ворийди заплашително отбеляза:

– Аз не съм гъбка, лорд Воркосиган.

„Която расте на тъмно и се храни с конски лайна, точно така.“
Майлс изруга нау.

– Сър, обърнете се към моя пряк началник – имаше предвид Илян: той беше пряк началник и на Ворийди, – получите разрешение и аз съм ваш. Дотогава смятам за най-добре да действам точно така, както намеря за добре.

– Да се доверявате на инстинктите си? – сухо каза Ворийди.

– Не и ако бях стигнал до някои сигурни заключения, които да мога да споделя.

– Значи... вашите инстинкти ви подсказват, че има някаква връзка между починалия ба Лура и лорд Йенаро? – О, Ворийди също имаше инстинкти. Иначе нямаше да заема този пост.

– Освен факта, че и двамата са се срещали с мен? Нищо... на което да мога да се доверя. В момента търся доказателствата. След това ще... бъда някъде.

– Къде?

„Затънал до уши в най-голямата тайна, която можеш да си представиш.“

– Предполагам, че ще науча, когато стигна дотам, сър.

– Ще говорим отново, лорд Воркосиган. Можете да бъдете сигурен в това. – Ворийди кимна съвсем леко и внезапно си тръгна – вероятно да зарадва посланик Воробъв с новините.

В настъпилата тишина Майлс тихо каза:

– Всичко мина добре, ако се замислиш.

Устните на Иван презрително се свиха.

Запазиха мълчание, докато не се прибраха в стаята, където Иван

откри върху бюрото си нов куп покани. Започна да ги изучава, като подчертано не обръщаше внимание на братовчед си.

– Трябва по някакъв начин да се добера до Райън – най-накрая се обади Майлс. – Не мога да си позволя да чакам. Нещата се затягат ужасно.

– Повече не желая да имам нищо общо с всичко това – дистанцирано заяви Иван.

– Вече е прекалено късно.

– Да, зная. – Ръката му спря. – Хм. Ето ти и новата загадка. На този плик е написано и твоето име.

– Не е от лейди Бенело, нали? Страхувам се, че Ворийди я е взел на мушка.

– Не. Името не ми е познато.

Майлс взе плика и го отвори.

– Лейди д'Хар. Градинско увеселение. Чудя се дали тя расте в нейната градина? Може ли да има двойно значение? Да означава Небесна градина? Хм. Много кратка бележка. Сигурно е следващият ми контакт. Господи, не мога да понасям да завися от милосърдието на хоут Райън при всяка своя стъпка. Е, приеми поканата за всеки случай.

– Това далеч не е моят избор как да изкарам вечерта – каза Иван.

– Да съм споменавал нещо за избор? Това е шанс и трябва да го хванем. Освен това – гадно продължи той, – ако продължаваш да оставяш генетични проби из целия град, потомството ти като нищо може да вземе участие в догодишното арт-шоу. Под формата на храсти, да речем.

Иван потрепери.

– Да не искаш да кажеш, че... ама защо... биха ли могли?

– Естествено. Какво им пречи, като си тръгнеш, да пресъздадат онези части от тялото ти, които ги интересуват най-много, и то така, че да действат по команда... доста добър сувенир. А ти си мислиш, че онова котешко дърво било неприлично.

– В много по-голяма степен, отколкото това, братовчече – заяви Иван с наранено самочувствие. После гласът му прозвуча колебливо. – Да не си мислиш сериозно, че биха могли да постъпят така?

– Няма по-голяма страст от страстта на сетагандански творец, търсещ нови полета за изява. Отиваме на градинското увеселение. Сигурен съм, че това е свързката ми с Райън – добави сериозно Майлс.

– Градинско увеселение – въздъхна Иван и се загледа безсмислено в нищото. Минута по-късно изтърси: – Знаеш ли, направо е ужасно, че

тя не може просто да отмъкне генната банка от кораба. Така той ще си има ключ, но без ключалка. Обзалагам се, че това ще го изкара от кожата му.

Майлс бавно седна на стола зад бюрото и когато най-последно си върна дар словото, възкликна:

– Иване... това е фантастично! Защо не се сетих по-рано?

Иван се замисли.

– Може би защото така не би имал възможност да се правиш на герой пред хоут Райън.

Размениха си мрачни погледи. Майлс пръв отмести очи.

– Това беше риторичен въпрос – сковано каза той. Но думите му не прозвучаха особено убедително.

ГЛАВА 12

„Градинско увеселение“ не беше точният израз, помисли си Майлс. Огледа се наоколо, когато тримата с Воробъев и Иван излязоха от тръбата на експресния асансьор и се озоваха под открито небе, или поне така изглеждаше на пръв поглед. Слабите проблясъци във въздуха над тях издаваха наличието на невидимо силово поле, което не пропускаше вятър, дъжд или прах. Тук, в центъра на столицата, здрачът беше изпълнен със сребристи отблясъци. Високата половин километър сграда се изви яваше над зелените пръстени около Небесна градина.

Криволичещите редици миниатюрни дървета, многобройните фонтани, поточета, алеи и извити мостове от нефрит превръщаха покрива в истински лабиринт, изпълнен във великолепен сетагандански стил. На всеки завой се разкриваше различен изглед към града, простиращ се чак до хоризонта, въпреки че най-добрите гледки бяха към огромното яйце на феникс в сърцето на града. Фоайето на асансьора беше покрито с извити лози и застлано със сложна мозайка от разноцветни камъни – лазулит, малахит, зелен и бял нефрит, розов кварц и други минерали, които Майлс не можеше да назове.

Като се оглеждаше наоколо, Майлс постепенно започна да разбира защо завеждащият протокола беше настоял да облекат черните си униформи, докато Майлс предполагаше, че зелените ще бъдат по-подходящи за случая. Тук просто беше невъзможно да изгледаш прекалено натруфено. Посланик Воробъев беше с мълчаливо съгласие като техен придружител, но дори Ворийди трябваше да чака в гаража долу. Иван също се оглеждаше и стискаше поканите малко нервни.

Домакинята, лейди д'Хар, стоеше на края на фоайето. Очевидно да се намираш в дома си беше все едно да се намираш в мехура си, тъй като тя лично посрещаше гостите. Макар да бе в напреднала възраст, нейната хоут-красота все още грабваше окото. Носеше ослепително бяла роба с множество фини гънки, която се спускаше надолу и се увиваше около краката ѝ. Съпругът ѝ, гем-адмирал Хар, чието присъствие при нормални обстоятелства би доминирало във всяка стая, бледнееше край нея.

Гем-генерал Хар командваше половината сетагандански флот. Нетложни служебни задължения го бяха принудили да закъснее за церемониите по погребението на императрицата. Завръщането му у дома

беше повод за настоящето парти. Той беше облечен в своята кърваво-червена имперска униформа, на която можеха да се поберат достатъчно много медали, че да са в състояние да го удавят, ако по случайност паднеше в някоя река. Но той беше избрал да сложи единствено медальона с измамно простото име Орден за заслуги. Отсъствието на други украшения правеше невъзможно някой да го пропусне. Или да се представи със същата награда. Орденът се даваше изключително рядко, и то само с императорски указ. Малко бяха по-високите награди, които можеха да се получат в Сетаганданската империя. Въпреки че хоут-дамата до него беше една от тях. Майлс чувстваше, че стига да можеше, лорд Хар би закачил и нея на куртката си в памет на заслугите, заради които я е спечелил преди четиридесетина години. В грима на гем-клана Хар преобладаваше оранжевото и зеленото. Мотивите се губеха, прекъсвани от дълбоките бръчки на лицето му, и изобщо не се връзваха с червения цвят на униформата.

Дори посланик Воробъев изпита страхопочитание пред адмирал Хар, ако се съдеше по изключително официалните поздрави. Хар беше учтив, но очевидно объркан – „Какво търсят тези чужденци в градината ми?“ Лейди д'Хар пое подадените й от Иван покани с леко студено кимване и ги насочи с отслабналия си от възрастта мелодичен алт към мястото, където се намираха храната и напитките.

След като дойде на себе си от шока, в който беше изпаднал при вида на лейди д'Хар, Иван започна да се оглежда с надежда да види някоя позната гем-дама, но неуспешно.

– Това място е пълно с дъртаци – смаяно възкликна той. – Когато влязохме, средната възраст падна от деветдесет на осемдесет и девет.

– По-точно осемдесет и девет и половина – отговори Майлс.

Посланик Воробъев постави пръст върху устните си, въздържа се от коментар, но очите му развеселено блеснаха в мълчаливо съгласие.

Това вече беше нещо истинско. Йенаро и неговата тайфа наистина бяха оръфани аутсайдери в сравнение с тези тук – като се вземеше предвид тяхната възраст, общественото им положение, богатството им... всичко. На различни места в градината забелязаха пет-шест мехура на хоут-дама, които светеха подобно на бледи нощни фенери. Майлс не беше виждал подобно нещо извън пределите на Небесна градина. Както личеше, лейди д'Хар поддържаше контакти със своите роднини, по-точно с бившите си роднини. „Дали Райън е тук?“ Майлс се молеше да е така.

– Иска ми се и Маз да беше тук – със съжаление въздъхна

Воробъов. – Как успяхте да постигнете това, лорд Иван?

– Не съм аз – отрече Иван и сръчка с палец Майлс.

Майлс сви рамене.

– Казаха ми да изучавам елита. Това е той, нали? – Всъщност вече не беше особено сигурен.

Кой държеше властта в това невероятно сложно общество? Би могъл да отговори без колебание – гем-лордовете, тъй като те контролираха оръжията, а оръжията винаги са били най-сериозният аргумент. Или хоут-лордовете, които контролираха гем по всевъзможни косвени начини. Със сигурност не и уединените хоут-дами. Но тяхното знание не беше ли също власт? Много крехка власт. Но „крехка власт“ не беше ли своеобразен оксиморон? Звездните ясли съществуваха, защото бяха под закрилата на императора; императорът съществуваше, защото гем-лордовете му се подчиняваха. В същото време хоут-дамите бяха създали императора... бяха създали самите хоут... а в този смисъл бяха създали и гем. Те имаха властта и силата да създават... да унищожават... той смаяно примигна и насочи вниманието си към пържения сандвич във форма на малък лебед, като отхапа първо главата му. Перата, доколкото можеше да съди, бяха от ориз, а вътрешността имаше пикантен протеинов вкус. Изкуствено отгледано лебедово месо?

Бараярската група си избра напитки и започна бавна обиколка по градинските алеи на покрива, като се наслаждаваше на гледките. Явно привличаха погледите на другите върху себе си. Но никой не се доближи да се представи, да им задава въпроси или да се опита да подхване разговор. Воробъов засега само проучваше обстановката, помисли си Майлс; сигурно не след дълго щеше да използва момента да създаде нови контакти. Не беше сигурен как самият той ще се измъкне от посланика, когато дойдеше времето за неговата среща. Стига, разбира се, това да беше мястото, където щеше да се осъществи срещата. Всичко можеше да се окаже плод на прекалено развнтеното му въображение или...

„Или следващият опит за убийство.“ Заобиколиха някакви растения и се натъкнаха на жена в характерна за хоут бяла роба, но не в защитния си мехур. Стоеше сама и се взираше в града отдолу. Майлс я позна по тъмната шоколадена плитка, която се спускаше по гърба ѝ до глезените. Хоут Вио д'Чилиан. Дали гем-генерал Чилиан беше тук? А може би и самият Кети?

Дъхът на Иван секна. Естествено. С изключение на възрастната им домакиня това беше първият път, когато виждаше жена хоут извън нейния мехур, а той нямаше... ваксината на хоут Райън. Майлс откри, че

самият той е в състояние да гледа хоут Вио почти без да трепне. Дали жените хоут не бяха своеобразна болест, подобно на легендарната шарка, която, ако я преболедуваш веднъж и оживееш, оставаш имунизиран срещу нея за цял живот независимо от белезите, които ти е оставила?

– Коя е тя? – омаян възкликна Иван.

– Хоут-съпругата на гем-генерал Чилиан – прошепна му Воробъов. – Гем-генералът би могъл да си поръча за закуска черния ви дроб. Аз ще му го сервирам. Свободните гем-дами могат да се забавляват с вас както им се хареса, но омъжените хоут са абсолютно забранени. Ясно ли е?

– Да, сър – с отслабнал глас отговори Иван.

Хоут Вио гледаше като хипнотизирана величествения купол на Невесна градина. Дали не жадуваше за изгубения си живот, чудеше се Майлс. Беше прекарала години в изгнание в провинцията, на Сигма Сета със своя гем-съпруг. Какво ли чувстваше сега? Носталгия по дома?

Вероятно някакво движение или шум от страна на бараярците внезапно прекъсна унеса ѝ и тя извърна глава към тях. За миг, само за миг канелените ѝ очи изглеждаха като от метал, изпълнени с такава безгранична ярост, че стомахът на Майлс се сви. След това изражението ѝ се промени в лека арогантност, стана толкова недостъпно, сякаш тя се намираше под защитата на своята сфера. Неприкритите чувства изчезнаха толкова бързо, че Майлс не беше сигурен дали другите двама са забелязали нещо. Но погледът очевидно не беше предназначен за тях – той беше там преди тя да се обърне, преди още да различи бараярците в техните тъмни дрехи.

Иван отвори уста. „Моля те, недей!“ – помисли си Майлс, но Иван беше длъжен да опита.

– Добър вечер, милейди. Чудесна гледка, нали?

Тя се поколеба в продължение на един дълъг момент (Майлс си представяше какво чувства), но след това отговори с нисък, перфектно овладян глас:

– В цялата вселена няма подобна.

Окуражен, Иван със светнали очи пристъпи напред.

– Позволете да се представя. Аз съм лорд Иван Ворпатрил от Бараяр... А това е посланик Воробъов, както и братовчед ми, лорд Майлс Воркосиган. Син на... досещате се на кого, нали?

Майлс трепна. В нормални условия да наблюдаваш как Иван бърбори в пристъп на сексуална паника щеше да бъде забавно, ако не беше така мъчително объркващо. Напомняше болезнено на Майлс за... самия него. „Дали съм изглеждал такъв глупак, когато видях Райън за първи

път?“ Страхуваше се, че отговорът е положителен.

– Да – отговори хоут Вио. – Зная.

Майлс беше виждал хора, които говореха на растенията в саксиите си с повече топлина и чувство.

„Откажи се, Иване. Тази жена е омъжена за първия офицер на човека, който може би се опита да ни убие вчера, забрави ли?“ Освен ако лорд Хикс не беше принц Слайк... или хоут Ронд, или... Майлс стисна зъби.

Но преди Иван да успее да затъне още по-дълбоко, зад ъгъла се появи мъж в сетаганданска военна униформа. Гримираното му лице беше намръщено. Гем-генерал Чилиан. Майлс замръзна, хвана Иван за ръката и предупредително го ошипа.

Чилиан обходи с подозрителен поглед бараярците, после се обърна към жена си и каза:

– Хоут Вио, елате с мен, ако обичате.

– Да, милорд – отговори тя, очите ѝ скромно се сведоха надолу и тя мина покрай Иван, като едва забележимо кимна. Чилиан също кимна, като по този начин призна съществуването на чужденците. С усилие, както забеляза Майлс. Генералът хвърли още един поглед през рамо и отмъкна жена си по-далеч от тях. Какъв ли грях беше сторил гем-генерал Чилиан, за да я спечели?

– Щастливец – въздъхна завистливо Иван.

– Не съм много сигурен – отговори Майлс. Посланик Воробъев само мрачно се усмихна.

Продължиха нататък. Мислите на Майлс се въртяха около това ново произшествие. Случайно ли беше то? Или беше началото на нов номер? Лорд Хикс използваше своите човешки оръдия като машини, с които да стои по-далеч от жегата. Гем-генералът и съпругата му бяха твърде близко до него, връзката беше твърде явна. Освен ако, разбира се, лорд Хикс не беше Кети...

Светлина пред тях привлече вниманието му. Над пътеката към тях се носеше блестящ мехур. Воробъев и Иван отстъпиха, за да направят път. Мехурът обаче се спря пред Майлс.

– Лорд Воркосиган. – Гласът на жената звучеше мелодично дори през филтъра, но не беше на Райън. – Мога ли да говоря с вас насаме?

– Разбира се – отговори Майлс преди Воробъев да успее да възрази. – Къде? – Напрежението му се засили. Дали решителният удар срещу кораба на губернатор Илсъм Кети щеше да се състои още тази вечер? Прекалено прибързано, прекалено несигурно... – И колко дълго?

– Не много далеч. Ще ни отнеме около час.

Недостатъчно за излизане до орбита. Значи беше нещо друго.

– Много добре. Ще ме извините ли, господа?

Воробъов изглеждаше толкова нещастен, колкото можеше да му позволи обичайният му контрол.

– Лорд Воркосиган... – колебанието му всъщност беше добър знак – явно двамата с Ворийди бяха провели дълъг и необичаен разговор. – Желаете ли телохранил?

– Не.

– Комуникатор?

– Не.

– Ще внимавате ли? – Което на дипломатичен език означаваше: „Сигурен ли си, че знаеш какво става, момче?“

– О, да, сър.

– Какво да правим ако не се върнеш след час? – попита Иван.

– Ще чакате. – Той им кимна сърдечно и последва мехура по алеята.

Стигнаха до едно закрито място, осветено от ниско поставени разноцветни фенери и заобиколено от цъфтящи храсти. Мехурът се завъртя и внезапно изчезна. Майлс се озова пред друга облечена в бяло красавица, седяща на стола си като на трон. Косата ѝ беше руса, сложно подредена и увита около раменете ѝ, наподобяваше смътно на златна броня за шия. Изглеждаше на около четиридесет стандартни години, което означаваше, че може би е поне два пъти по-възрастна.

– Хоут Райън Дегтиар ми поръча да ви заведа – каза тя. Премести гънките на робата си от лявата страна на стола, разкривайки дебело тапицираната седалка. Погледът ѝ сякаш преценяваше колко е висок – или по-скоро нисък. – Нямаме много време. Можете да... кацнете тук.

– Колко... интересно! – Само ако беше Райън... Е, поне щеше да провери някои свои теории за техническите характеристики на мехуриците. – Ъъ... имате ли някаква идентификация, милейди? – допълни той почти извинително. В края на краищата последният заподозрян да пътува в подобен мехур беше свършил с прерязано гърло.

Тя кимна, сякаш беше очаквала подобен въпрос, и завъртя дланта си, разкривайки пръстена на Звездните ясли.

При сегашните обстоятелства това беше максималното, което можеше да изискава. Той внимателно се приближи и се покатери на креслото, като се хвана за облегалката. И двамата внимаваха да не се докосват. Дългите пръсти на ръката ѝ пробягаха по контролния пулт, вграден в

дясната облегалка за ръка, и силовото поле отново се включи. Бледата бяла светлина се отразяваше от храстите.

Виждаха съвсем ясно, като се изключваше тънката като черупка на яйце мъглива сфера, която отбелязваше очертанията на силовото поле. Звучите също се чуваха добре, много по-качествено, отколкото когато излизаха от мехура. Можеше да чуе гласовете и звъна на чашите на балкона над тях. Минаха отново покрай посланик Воробъев и Иван, които любопитно сезираха, без да са сигурни дали това е същият мехур, който бяха видели преди малко. Майлс потисна абсурдното си желание да им помахва с ръка.

Противно на очакванията му, не се насочиха към фойето с асансьора, а към края на покрива. Там стоеше домакинята им. Тя кимна и отвори кодираното защитно силово поле, позволявайки на сферата да излезе на малка площадка за летателни апарати. Отразената светлина на паважа изчезна – хоут-дамата беше затъмнила мехура. Майлс погледна нагоре в очакване да забележи леколет или друго летящо превозно средство.

Вместо това мехурът плавно се приближи до ръба и се спусна право надолу покрай стената.

Майлс конвулсивно се вкопчи в седалката, като се мъчеше да не закрепчи, да не стисне своята домакиня-пилот за гърлото или да разкъса бялата ѝ дреха. Те падаха свободно, а той мразеше височините... дали това не беше съзнателен опит за убийство, при което убийцата щеше да жертва и себе си? „О, Господи!...“

– Мислех си, че тези неща не могат да се издигат на повече от метър над повърхността – успя да произнесе той. Независимо от всички усилия, които полагаше, гласът му трепереше.

– Ако имате достатъчно начална височина, можете да контролирате спускането – спокойно отговори тя. Въпреки първото ужасно впечатление на Майлс, те всъщност не падаха надолу като камък. Плъзгаха се по крива над булевардите и парковете далеч под тях, към купола на Небесна градина.

Майлс ужасен се сети за вещицата Баба Яга от бараярските приказки, която летеше във вълшебен казан. Тази вещица не можеше да се определи като стара и грозна. Но точно в този момент не беше напълно убеден, че не се храни с непослушни деца.

След няколко минути намалиха скоростта си до скоростта на пешеходец. Бяха на няколко сантиметра над тротоара недалеч от един от малките входове в Небесна градина. Пръстите ѝ пробягаха отново по

контролния пулт и бялото сияние се появи отново.

– Ах – с бодър тон каза тя. – Не бях правила това от години. – Почти се усмихна, като... човек.

Майлс беше поразен, когато минаха покрай охраната, сякаш нея я нямаше. Последва само бърз обмен на електронни кодове. Никой не спря и не претърси мехура. Униформените мъже, които биха претърсили внимателно всеки един чужденец, стояха с уважение настрани, свели поглед към земята.

– Защо не ни спряха? – възкликна Майлс, неспособен да надмогне усещането, че щом той може да ги види и чуе, значи и те го виждат и чуват.

– Да ни спрат? – повтори жената, явно объркана. – Аз съм хоут Пел Навар, съпруга на Ета Сета. Аз живея тук.

За щастие, по-нататъшното им пътуване продължи ниско над земята, макар и малко по-бързо от нормалния човешки ход. Движеха се по изглеждащите вече почти познати алеи на Небесна градина към ниската бяла сграда с биофилтри на прозорците. Преминаването през автоматизираната охрана мина толкова бързо, колкото и влизането под купола. Продължиха безшумно по коридорите и се качиха на горния етаж.

Двойните врати се отвориха и те влетяха в голяма кръгла стая, чиито стени бяха боядисани в мек светлосив цвят. За разлика от всяко друго място в Небесна градина, в което беше попадал, тук нямаше жива украса от растения, животни или объркваните създания, представляващи комбинация от двете. Помещението беше тихо, предразполагащо към концентрация, без да отклонява вниманието... Това беше зала в Звездните ясли. Майлс си помисли, че би могъл да я кръсти Звездната зала. Осем облечени в бяло жени го очакваха, застанали тихо в кръг. Стомахът му още не се беше успокоил от проклетото падане.

Хоут Пел спря креслото си на предвиденото в кръга празно място, приземи го и изключи силовото поле. Осем необикновени чифта очи погледнаха Майлс.

„Никой не трябва да се изправя пред толкова много хоут-дами едновременно“ – помисли си той. Това беше като своеобразна опасна свръхдоза. Красотата им беше различна – три бяха с посивели коси, подобно на съпругата на гем-адмирала, една – с медноруси коси, а една – с мургава кожа, ястребово лице и синьо-черни къдрици, спускащи се по гърба и раменете ѝ като наметало. Две бяха блондинки – неговата водачка и друга жена, чиито коси бяха с цвета на овесени стръкове. Една беше с тъмни очи и шоколадовокафява коса, подобна на косата на хоут

Вио, но спускаща се на меки вълни, вместо на опашка. И Райън. Общото впечатление от всички отиваше далеч отвъд красотата, към нещо, което беше по-скоро ужас. Майлс слезе от стола и застана пред тях, благодарен, че твърдите му високи ботуши не позволяват на краката му съвсем да омекнат.

– Ето бараяреца, който ще свидетелства – каза хоут Райън.

„Да свидетелства.“ Значи нямаше да бъде обвиняем, а свидетел. Свидетел на Кети, така да се каже. Потисна леко налудничавия смях, който напираше в гърдите му. По някакъв начин беше сигурен, че на Райън ще й харесат каламбуриите му.

Преглътна и отново придоби дар слово.

– Вие сте в по-изгодна позиция от мен, дами. – Можеше да се досети кои са те. Погледът му обходи кръга и той отново примигна. Беше зашеметен. – Познавам само стопанката на Звездните ясли – кимна той към Райън. На една ниска табла пред нея лежаха всички регалии на императрицата, включително Печатът и фалшивият Велик ключ.

Райън кимна в одобрение на запитването му и започна да ги представя. Последва объркваща поредица от имена и титли. Да, намираше се действително пред съпругите на осмината сатрап-губернатори. Райън беше деветата, на мястото на починалата императрица. Създателките и пазителките на хоут-генома, на расата, предназначена да господства, се бяха събрали на необичаен съвет.

Залата очевидно беше предназначена точно за такива цели. Вероятно такива срещи се провеждаха, когато съпругите придружаваха родилните кораби. Майлс насочи вниманието си най-вече към съпругите на принц Слайк, Илсъм Кети и Ронд. Жената на Кети, съпругата на Сигма Сета, беше една от дамите с посивели коси. Изглеждаше най-възрастна от всички и вероятно годините ѝ бяха близки до тези на починалата императрица. Райън я представи като хоут Надина. Блондинката с овесените коси бе жена на принц Слайк на Кси Сета, а жената с кафявите къдрици беше съпруга на Ро Сета. Майлс отново се възхити на значимостта на техните титли – те бяха съпруги на своите планети, а не на мъжете.

– Лорд Воркосиган – каза хоут Райън. – Бих желала да разкажете пред съпругите как фалшивият Велик ключ се оказа у вас и за последвалите събития.

„Всичко?“ Майлс не я обвиняваше, че е променила стратегията и предпочита да разполага с подкрепление. Според него ходът не беше преждевременен. Но не му харесваше да бъде изненадан. Можеше поне предварително да се посъветва с него. „Така ли? И как?“

– Приемам това за знак, че сте разбрали правилно посланието ми да се откажем от проникването на кораба на принц Слайк – каза той.

– Да. Очаквам да обясните защо.

– Извинете, милейди. Не искам да обидя... никой от присъстващите тук. Но ако една от съпругите е предателка в съюз със своя сатрап-губернатор, това ще означава, че той ще разполага с цялата информация. Как можете да сте сигурна, че се намирате само сред приятели?

В стаята се усещаше силно напрежение. Райън вдигна ръка, сякаш да успокои обстановката.

– Той е чужденец. Не може да разбере. – После бавно му кимна. – Има заговор, сигурни сме в това, но не и на това ниво. Много по-надолу.

– О?...

– Стигнахме до заключението, че дори да притежава генната банка и ключа, сатрап-губернаторът не би могъл сам да контролира генома. Съпругата му не би сътрудничила на една такава внезапна узурпация, която ще подрони устоите на всичко. Той трябва да предвижда да избере друга съпруга, която е под личния му контрол. Смятаме, че тя вече е била избрана.

– А... знаете ли коя е тя?

– Още не – въздъхна Райън. – Все още не. Страхувам се, че тя е някоя, която не разбира съвсем целите на хоут. Това е всичко от мозайката. Ако знаехме губернатора, бихме могли да познаем и хоут-дамата, която е успял да подкупи; ако знаехме жената... както и да е.

По дяволите, този възел трябваше да се разплете, и то бързо. Майлс прехапа долната си устна.

– Милейди – бавно започна той. – Разкажете ми, ако можете, как вашите мехури са свързани със собственичките си и защо всеки е толкова сигурен, че те са напълно обезопасени. Клавишите на контролния панел сякаш действат според отпечатъците на пръстите, но това не е достатъчно. През подобни ключалки се прониква лесно.

– Не мога да ви дам техническа информация, лорд Воркосиган – отговори Райън.

– Не очаквам да го направите. Обяснете ми просто принципа.

– Ами... те са свързани генетично, разбира се. Върху панела остават малко клетки от кожата, които биват сканирани.

– Дали контролният панел сканира целия ви геном?

– Не, разбира се, че не. Проверяват се десетина критични показатели, които със сигурност идентифицират съответната хоут-дама. Като се

започне с чифта X-хромозоми и се продължи през по-второстепенни данни, докато се постигне идентифициране.

– Има ли някаква възможност показателите на двама или повече индивиди да са еднакви?

– Ние не клонираме себе си, лорд Воркосиган.

– Искам да кажа, че само десетина показатели могат да излъжат машината.

– Вероятността е нищожно малка.

– Дори при близки роднини от едно съзвездие?

Тя се поколеба и размени поглед с лейди Пел, която замислено вдигна вежди.

– Точно затова питам – продължи Майлс. – Когато гем-полковник Бенин ме разпитваше, той неволно призна, че по времето, когато тялото на ба Лура би трябвало да е поставено при краката на носилката, в ротондата са влизали шест мехура и именно те са най-голямата загадка за него. Не ми каза кои шест, но съм сигурен, че можете да го принудите да разкрие списъка. Това е брутален начин за получаване на информация, но да си представим, че сверите данните на тези шест с всички ваши данни и проверите дали няма случайни съвпадения на тези десетина признака. Ако наистина на сатрап-губернатора му е помагала жена, тя би трябвало да му помага и в убийството. Бихте могли да посочите предателката, без дори да напускате Звездните ясли.

Райън за момент се сепна, но след това се отпусна с лека въздишка.

– Вашите разсъждения са верни, лорд Воркосиган. Бихме могли да направим това, но само ако разполагахме с Великия ключ.

– О. Да. – Наложил се да потисне назриващото в него ликуване. – Както и да е. От моя анализ и от малкото количество информация, която успях да измъкна от гем-полковник Бенин, засега следва, че най-вероятните извършители са или принц Слайк, или хоут Илсъм Кети. Към тях трябва да прибавим и хоут Ронд. Но тъй като Ро Сета и Мю Сета биха понесли най-тежко последиците от един евентуален конфликт с Бараяр, моят личен избор е между Слайк и Кети. Неотдавнашните... събития наклонят стрелката към Кети. – Той отново обходи с поглед кръга. – Някоя от вас да е видяла, чула или подслушала нещо, което да помогне в по-сигурното му идентифициране?

– За съжаление, не – каза Райън. – Вече дискутирахме проблема тази вечер. Моля, започнете.

„На ваша отговорност, милейди.“ Майлс дълбоко пое дъх и започна подробно да разказва всичко от момента, в който ба Лура се бе вмъкнал

в совалката им. Единственото, което спестяваше, бяха собствените му преценки и впечатления от Ета Сета. От време на време спираше, за да даде възможност на Райън да му даде знак да пропусне нещо, което тя би искала да остане скрито. Но тя очевидно не искаше да има никакви тайни. Вместо това му задаваше умели въпроси, които го принуждаваха да разкрие и най-малкия детайл.

Райън беше разбрала, бавно започна да проумява той, че разкриването на тайната действа в две посоки. Лорд Хикс би могъл да убие Майлс, както и самата нея. Но дори и най-големият мегаломан измежду сетаганданските политици не би посмял да посегне на всичките осем съпруги. Гласът му укрепна.

Усещаше как собствените му чувства бавно започват да се обръщат наопаки. Райън все по-малко приличаше на изпаднала в беда девица. Всъщност той започна да се чуди дали не се опитва да спаси дракона. „Е, дори и драконите понякога трябва да бъдат спасявани...“ Никой дори не трепна при описанието на почти сполучилия опит за убийство вчера. Ако изобщо имаше реакция, тя по-скоро беше едва доловимо одобряване на опита заради елегантния му замисъл, както и леко съчувствие и разочарование от провалянето му. Но нищо подобно нямаше по отношение на оригиналния план за силовото проникване на собствената им територия. Лицата на съпругите от Сигма Сета и Кси Сета придобиваха все по-каменно изражение и те се споглеждаха многозначително и кимаха при най-важните моменти.

Когато Майлс приключи, настъпи дълга тишина. Дали не беше време за представяне на план Б?

– Имам едно предложение – дръзко каза Майлс. – Изискайте копията на генната банка от корабите на сатрап-губернаторите. Така ще го лишите от възможността да осъществи плана си. Ако откаже, ще разкрие себе си.

– Да ги върнем?! – смаяно възкликна хоут Райън. – Представяте ли си на какви опасности се изложихме, за да ги изпратим там?

– Но така той може да се измъкне едновременно с банката и с ключа – възрази съпругата на Ро Сета.

– Не – каза Майлс. – Това е единственото нещо, което не може да направи. По пътя до собствената му планета има прекалено много скокови точки, охранявани от имперските кораби. От военна гледна точка подобен полет е невъзможен. Никога не би успял да го извърши. Той няма да разкрие нищо, докато не се окаже спокойно на орбита около... някоя Сета. Колкото и да е странно, но той зависи от нас до края на

погребението.

„Който ще настъпи твърде скоро.“

– Но това все още оставя открит проблема за връщането на истинския ключ – каза Райън.

– Когато получите копията, ще можете да преговаряте с него за връщането на ключа срещу, да речем, амнистия. Или да заявите, че го е откраднал (което си е самата истина) и така да накарате вашите собствени служби за сигурност да ви го върнат. И тъй като никой от губернаторите няма да притежава компрометиращите банки, вие ще можете да го изкарате от стадото, така да се каже, с тяхната мълчалива подкрепа. Както и да е, това ще даде път за много възможности за маневриране.

– Но той може да заплаши, че ще го унищожи – тревожно се обади съпругата на Сигма Сета.

– Вие познавате Илсъм Кети по-добре от всички присъстващи, хоту Надина – каза Майлс. – Би ли постъпил така?

– Той е... склонен към грешки младеж – с нежелание отговори тя. – Все още не съм убедена, че той е виновникът. Но не зная за него нищо, което би направило вашите обвинения невъзможни.

– А вашият губернатор, госпожо? – кимна Майлс към съпругата на Кси Сета.

– Принц Слайк е... решителен и способен човек. Заговорът, който описахте, не е извън неговите възможности. Аз... не съм сигурна.

– Тогава... вие в края на краищата можете да възстановите Великия ключ, не е ли така? – По един или друг начин, планът на императрицата щеше да се осуети за едно поколение. Много желателно отлагане от гледна точка на Бараяр. Майлс се усмихна доволно.

В залата се разнесоха тихи възклицания.

– Спасяването на Великия ключ е от първостепенна важност – твърдо каза Райън.

– Той все още иска да въвлече Бараяр – отговори Майлс. – Всичко може да е започнало и като хладнокръвни астро-политически изчисления, но съм съвсем сигурен, че мотивите вече са лични.

– Ако поискам връщането на банките – бавно каза Райън, – ние напълно ще изгубим тази възможност да ги разпространим.

– Надявах се да доживея да видя осъществяването на мечтата на Небесната господарка – въздъхна съпругата на Сигма Сета, среброкосата Надина. – Разбирате ли, тя беше права. Аз също съм свидетелка на все по-засилващата се стагнация.

– Ще има други възможности – каза друга възрастна дама.

– Следващия път трябва да сме много по-внимателни – добави съпругата на Ро Сета. – Императрицата се довери прекалено много на губернаторите.

– Не съм съвсем сигурна, че е така – каза Райън. – Аз се опитах да разпространя само неактивните копия. Ба Лура разбираше желанието на нашата господарка, но не и плана ѝ. Идеята да предам и ключа не беше моя, а съм убедена, че не е била и нейна. Не зная дали ба е имал отделна уговорка с нея, или я е разбрал погрешно. И никога не ще узная това. Поднасям на Съвета извиненията си за моя провал. – Тя наведе глава. Тонът ѝ накара Майлс да си помисли за въртящ се в раната нож.

– Ти направи всичко по силите си, скъпа – меко каза хоут Надина. – И все пак не биваше да се опитваш да се справиш с всичко сама – добави тя малко по-строго.

– Това беше моят дълг.

– Следващия път – с по-малко наблягане върху „мой“ и с повече – върху „дълг“.

Майлс се опита да не трепне от всеобщата валидност на тези думи.

За известно време настъпи мрачна тишина.

– Може би трябва да обсъдим някои промени в генома, за да направим хоут-лордовете по-лесно поддаващи се на контрол – обади се съпругата на Ро Сета.

– Точно обратното, от гледна точка на новото разширяване – възрази мургавата дама. – Трябва да ги направим по-агресивни.

– Гем-експериментът за филтриране на подходящи генетични комбинации от цялото население е напълно достатъчен за това – каза хоут Пел.

– В своята мъдрост нашата императрица целеше по-малко еднообразие – отстъпи Райън.

– Мисля, че отдавна правим грешката да оставяме мъжете хоут без никакъв контрол – не се предаваше съпругата на Ро Сета.

– Но ако между тях няма конкуренция, как ще можем да избираме измежду тях? – попита мургавата.

Райън се хвана за протегнатата ѝ ръка.

– Този обширен дебат... трябва да се проведе скоро – каза тя. – Но не и сега. От настоящите събития съм убедена, че преди една бъдеща експанзия ще е необходима повече подготовка. Но това – въздъхна тя – е задача на новата императрица. Сега трябва да решим какви грижи ще наследи тя. Коя е за връщането на генните банки?

Всички бяха „за“. Няколко гласа се поколебаха, но в условията на

открито гласуване вотът беше положителен. Майлс облекчено пое дъх.

Раменете на Райън уморено се отпуснаха.

– В такъв случай ви нареждам да върнете всички копия в Звездните ясли.

– В качеството им на какво? – делово запита хоут Пел.

Райън се замисли за кратко и отговори:

– В качеството им на колекция от човешки геном от вашите сатрапии, изискани от императрицата преди смъртта ѝ и получени от Звездни ясли за по-нататъшните ни експерименти.

– Това ще свърши работа пред едната страна – кимна хоут Пел. – А какво ще кажем на другата?

– Кажете на вашите губернатори... че сме открили сериозна грешка, която трябва да бъде отстранена преди реализирането на генома.

– Много добре.

Срещата приключи. Жените активираха своите столове, но не и силите си полета, и започнаха да излизат на групи, като оживено спореха. Райън и хоут Пел изчакаха помещението да се изпразни. Майлс беше принуден да остане с тях.

– Все още ли настоявате да открия Великия ключ? – попита Майлс Райън. – Бараяр ще остане уязвим дотогава, докато не хванем натясно сатрап-губернатора с такива доказателства, че да не може да се измъкне. Освен това особено не ми харесва фактът, че разполага с подкрепа във вашата служба за сигурност.

– Не зная – каза Райън. – Връщането на генните банки ще отнеме най-малко един ден. Аз ще... пратя някого за вас, както направихме днес.

– Тогава ще ни остават два дни. Сроктът е много кратък. Бих предпочел да отида колкото се може по-скоро.

– Нищо не може да се направи.

Тя докосна косата си – признак на нервност, независимо от грацията в жеста.

Докато я наблюдаваше, той изследва сърцето си. Поради липсата на каквато и да е реакция от нейна страна, катастрофално силните му чувства, които го бяха овладели в началото, сега определено заглъхваха, за да бъдат заменени с... какво? Ако тя беше проявила някаква благосклонност дори с най-малък намек, той на часа щеше да ѝ предложи душата и тялото си. В известен смисъл беше радостен, че тя не се преструва, че не крие, че се отнася към него като към ба, чиято лоялност и покорство са нещо неподлежащо на съмнение. Може би предложението му да се

преоблече като ба бе несъзнателен плод на нещо по-дълбоко? Да не би подсъзнанието му да се опитваше да му каже нещо?

– Хоут Пел ще ви върне обратно – каза Райън.

Той се поклони.

– По мое мнение, милейди, ние никога не ще можем да се върнем там, откъдето започнахме, независимо от това колко се опитваме.

Тя не отговори нищо, само го изгледа странно, докато той се настаняваше в креслото на хоут Пел.

Пел го караше в обратна посока през Небесна градина. Майлс се питаше дали тя се чувства толкова неудобно от близостта им, колкото се чувстваше той. Опита се да поведе лек разговор.

– Растенията и животните в градината дело на хоут-дамите ли са? Плод на съревнование, подобно на биоестетичната изложба на гем? Особено силно ме впечатлиха пеещите жаби.

– О, не – каза хоут Пел. – Всички нисши форми на живот са дело на гем. Включването на техни произведения в имперската градина е най-голямата награда за тях. Хоут работят само с човешки материал.

– Къде? – Той не си спомняше да е виждал наоколо да се мотаят чудовища.

– Резултатите от нашите експерименти са предимно ба. Така се предпазваме от случайно развитие на геномите по полов път.

– О!

– А най-голямата награда за нас е генният комплекс, който сме създали, да бъде включен в хоут-генома.

Това беше своего рода вариант на златното правило – никога не изпробвай нещо върху себе си преди да си го изпробвал върху другите. Майлс се усмихна, макар и доста нервно, и предпочете да не продължава разговора. Пред входа на Небесна градина ги чакаше земеход, управляван от ба. Върнаха се до дома на лейди д'Хар по по-нормален начин.

Пел използва удобен момент и го освободи от своята сфера на едно закътано място, след което се отдалечи. Представяше си я как докладва на Райън: „Да, милейди, освободих бараяреца на същото място, както наредихте. Надявам се, че ще е в състояние да си намери храна и дружка някъде там...“ Седна на една пейка, която гледаше към Небесна градина, и я съзерцава, докато Иван и посланик Воробъев не го откриха.

Те го погледнаха, съответно уплашено и гневно.

– Закъсна – каза Иван. – Къде се беше скрил, по дяволите?

– Още малко и щях да се обадя на полковник Ворийди и на охраната – строго добави посланик Воробъов.

– Това щеше да бъде... безсмислено – въздъхна Майлс. – Вече можем да тръгваме.

– Слава Богу – промърмори Иван.

Воробъов не каза нищо. Майлс се изправи. Чудеше се още колко ли време остава преди посланикът и Ворийди да престанат да приемат „Още не“ за отговор.

„Още не. Моля ви, още не.“

ГЛАВА 13

Майлс си даде сметка, че нищо не би му харесало повече от един почивен ден, но само не и днес. Още по-лошо беше съзнаването, че сам се е докарал до това положение. Можеше само да чака, докато съпругите успееш да върнат генните банки. И освен ако Райън не изпратеше кола до посолството да го вземе – толкова открит ход, че със сигурност щеше да срещне реакцията на силите за сигурност и на двете империи – за Майлс беше невъзможно да установи контакт с нея чак до Церемонията по Отварянето на Великата порта с пеене, която щеше да се проведе утре в Небесна градина. Той въздъхна тежко, включи комуникационния пулт и впери невиждащ поглед в данните.

Не беше сигурен, че е разумно да се дава един допълнителен ден на лорд Хикс, въпреки че днешният следобед щеше да му поднесе неприятна изненада, когато съпругата отнесе генната банка. Това щеше да елиминира и последната му възможност да се измъкне с банката и ключа, изхвърляйки междувременно през аварийния люк своята стара, назначена отгоре и неподлежаща на контрол съпруга. Сега той сигурно разбираше, че Райън е онази, която, с риск да разкрие самата себе си, е осуетила предварително подготовения план. Майлс беше съвсем сигурен, че убийството на стопанката на Звездните ясли не е било част от оригиналния план. Райън трябваше да бъде нищо неподозираща кукла на конци, която да обвини Майлс и Бараяр в кражбата на Великия ключ. Лорд Хикс имаше слабост към куклите на конци. Но предаността на Райън към хоут беше по-силна от интереса за собствената ѝ сигурност. Никой разумно мислещ интригант нямаше да предположи, че тя няма да предприеме нищо дълго време.

Лорд Хикс беше тиран, а не революционер. Той искаше да подчини системата на себе си, не да я променя. Истинският революционер беше мъртвата императрица с нейния опит да раздели хоут на осем враждуващи помежду си части, с възможност най-силната от тях да победи. Може би ба Лура я бе разбирал по-добре, отколкото допускаше Райън. „Не можеш едновременно да се откажеш от властта и в същото време да я задържиш.“ Освен посмъртно.

Какво щеше да направи сега лорд Хикс? Какво друго би могъл да направи, освен да се бори до последно, решен на всичко, за да избегне поражението си? Другата възможност беше сам да си пререже вените, а

Майлс не вярваше, че той е от типа хора, склонни доброволно да сложат край на живота си. Щеше да продължава да търси начини да стовари всичко върху Бараяр, за предпочитане чрез убийството на Майлс, който не се беше хванал на въдицата му. Имаше дори малка възможност да се спаси, като се имаше предвид не дотам доброто отношение на сетаганданците към чужденците и особено към Бараяр. Да, днес беше добър ден за оставане вкъщи.

Щяха ли нещата да се развият по-добре, ако Майлс беше огласил всичко за фалшивия ключ още първия ден? Не... тогава посолството и посланиците щяха да бъдат опетнени с лъжливи обвинения и публичен скандал, без никаква възможност да се докаже тяхната невинност. Ако вместо бараярците лорд Хикс си беше избрал някой друг – например марилаканците, аслъндерците или вървейниците, планът му сега сигурно щеше да се движи като по часовник. Майлс с горчивина се надяваше, че лорд Хикс много, ама наистина много съжالياва, че се е целил не другаде, а точно срещу Бараяр. „И ще те накарам да съжالياваш още повече, кучи сине.“

Отново насочи вниманието си към комуникационния пулт. Всички кораби на сатрап-губернаторите имаха един и същ общ план, а този план, за съжаление, беше всичко, което беше достъпно в базите данни на бараярското посолство, без да се налага проникване в секретните файлове. Майлс се загледа в холограмното изображение на различните нива и отсеци на кораба. „Ако аз бях сатрап-губернатор и планирах този преврат, къде щях да скрия Великия ключ? Под възглавницата си?“ Едва ли.

Губернаторът разполагаше с Ключа, но не и с ключа за Ключа, така да се каже – медальонът беше все още у Райън. Ако лорд Хикс беше в състояние да отвори Великия ключ, той би имал достъп до данните. Тогава щеше да направи копие за себе си и в краен случай да върне оригинала, като по този начин се освободи от вещественото доказателство за плановете си. Или дори да го унищожи. Но ако ключът можеше да се отвори лесно, той вече щеше да го е направил веднага щом планът му беше започнал да се проваля. Значи, ако той все още се опитваше да отвори ключа, той сигурно се намирал в някаква шифровъчна лаборатория. И кое помещение в такъв огромен кораб би било подходящо за такава лаборатория?...

Звънецът на вратата прекъсна мислите му. Чу се гласът на полковник Ворийди:

– Лорд Воркосиган? Мога ли да вляза?

Майлс въздъхна.

– Влезте. – Страхуваше се, че работата на комуникационния пулт е привлякла вниманието на Ворийди. Завеждащият протокола сигурно го бе следил от кабинета си.

Ворийди влезе и се загледа през рамото на Майлс в холограмата.

– Интересно. Какво е това?

– Просто преглеждам спецификациите на сетаганданските военни кораби. Продължавам обучението си и така нататък. Надеждата да ме назначат да служа на кораб никога не умира.

– Хм. Сигурно бихте искали да узнаете последните новини за лорд Йенаро – направо започна Ворийди.

– Не че съм му задължен, но... надявам се, че не е нещо фатално – искрено каза Майлс. Йенаро можеше да бъде много важен свидетел. Майлс вече беше започнал да съжалява, че не му беше предложил убежище в посолството.

– Засега не. Но е издадена заповед за арестуването му.

– От сетаганданската служба за сигурност? Заради участие в заговор?

– Не. От полицията. За кражба.

– Това е фалшиво обвинение, залагам главата си. Някой се опитва да използва системата, за да го измъкне от скривалището му. Можете ли да откриете кой е подал оплакването?

– Гем-лорд Невик. Това име говори ли ви нещо?

– Не. Сигурно е подставено лице. Трябва ни човекът, който стои зад Невик. Същият човек, който е осигурил на Йенаро плана и средствата за скулптурата му. Но сега разполагате с две следи.

– Въобразявате си, че е един и същи човек?

– Въобразението няма нищо общо с това – каза Майлс. – Но аз имам нужда от такова доказателство, което да може да се представи пред съда.

Погледът на Ворийди беше обезпокоително безизразен.

– Защо предположихте, че обвинението срещу Йенаро е в заговор?

– О... не мислех това. Обвинението в кражба е много по-подходящо и не бие на очи, ако врагът му цели да накара полицията да открие Йенаро и така да успее да му види сметката.

– Лорд Воркосиган... – Ворийди сви вежди, но явно сметна, че е по-добре да обмисли онова, което беше на път да каже. После просто поклати глава и си отиде.

Малко след това пристигна Иван, просна се в канапето на Майлс,

качи краката си на страничната облегалка и въздъхна.

– Още ли си тук? – Майлс изключи комуникационния пулт, който беше на път да го направи разnogлед. – Мислех, че си отишъл някъде на лов или нещо такова. Остават ни всичко на всичко два дни. Да не би вече да не получаваш покани?

Направи знак с палец нагоре: „Може би ни подслушват“. Иван сви устни: „Зарежи го“.

– Ворийди е подсилил охраната. Исква да предотврати всякаква случайност. Знаеш ли – загледа се в тавана той, – вече се страхувам къде да стъпя. Нямаше ли някаква египетска царица, която беше пътувала увита в килим? Можеше да се случи отново.

– Наистина можеше – съгласи се Майлс. – Всъщност едва ни се размина.

– Страхотно. Напомняй ми да стоя по-далеч от теб.

Майлс му направи гримаса.

След минута или две Иван добави:

– Писна ми.

Майлс го изгони от стаята си.

Церемонията по Отварянето на Великата порта с пеене не включваше отварянето на никакви порти, макар че пеене имаше. Огромният хор от неколкостотин гем, мъже и жени, облечени в бяло, се беше подредил недалеч от източния вход на Небесна градина. Според плана процесията трябваше да влезе през източния вход, да обиколи Небесна градина и да излезе през северния вход. Хорът пееше, разположен покрай неравен терен, който имаше невероятна акустика, а галактическите пратеници и скърбящите гем трябваше да стоят и да слушат. Майлс раздвижи пръстите на краката си в ботушите си и се приготви да понесе всичко това. Откритото пространство отляво беше предвидено за мехурите на хоут-дамите. Те бяха много – неколкостотин мехура, разпръснати по поляната. Колко ли хоут-дами живееха тук?

Майлс разгледа тяхната малка група – той, Иван, Воробъев и Ворийди, облечени в черни униформи, както и Миа Маз, която отново беше в черно и бяло. Ворийди сега приличаше повече на бараярец, на офицер и, както си отбеляза Майлс, изглеждаше много по-страшен, отколкото в глупавите си сетагандански цивилни костюми. Маз беше хванала Воробъев под ръка и когато започна музиката, се повдигна на пръсти.

Музиката беше поразителна. Устните му се разтвориха, а

косъмчетата на ръцете му настръхнаха, когато невероятните звуци достигнаха до него. Хармониите и дисонансите следваха едни след други с такава прецизност, че слушателят можеше да разбере всяка дума, музиката сякаш пълзеше по гръбнака и отекваше в съзнанието под формата на чисти емоции. Дори Иван изглеждаше поразен. Майлс искаше да каже нещо, да изрази удивлението си, но подхващането на разговор точно в момента му се стори едва ли не като светотатство. След около половин час музиката временно замлъкна и хорът с изящество тръгна към следващото място, следван тромаво от делегатите.

Двете групи поеха по различни пътища. Ба под ръководството на майордома поведеха делегатите към бюфета, за да се освежат и да дадат време на хора да се подготви за следващото си изпълнение при Южната порта. Майлс гледаше с нетърпение към мехурите, които, както можеше да се очаква, не придружиха чужденците, а поеха в трета посока. Красотите на Небесна градина все по-малко привличаха вниманието му. Дали в края на краищата всичко щеше да започне да му изглежда съвсем естествено? За хоут явно беше така.

– Май започвам да свиквам с това място – сподели той с Иван, докато се движеше между него и Воробъев в нестройната тълпа чуждоземни гости. – Или... бих могъл.

– Мм – обади се посланик Воробъев. – Но когато тези красавци разрешиха на своите гем-лордове да си присвоят евтини нови имена при Комар, загинаха пет милиона от нас. Надявам се, че не сте забравили това, милорд.

– Не – каза твърдо Майлс. – Нито за миг. Но... дори вие не сте достатъчно възрастен, за да имате лични спомени от войната, сър. Наистина започвам да се чудя дали ще бъдем отново свидетели на подобен опит от страна на Сетаганданската империя.

– Ама че оптимист – промърмори Иван.

– Нека да поясня. Майка ми винаги казва, че действие, което бива възнаградено, се повтаря. И обратното. Мисля... че ако гем-лордовете не постигнат технически напредък в наше време, ще изминат дълги години, преди да се опитат отново. В края на краищата периодът на експанзия, последван от период на изолация, е добре познат исторически феномен.

– Не знаех, че се занимаваш с политически науки – каза Иван.

– Можете ли да докажете твърдението си? – попита Воробъев.

– Не зная – сви рамене Майлс. – Това е просто предчувствие. Ако ми дадете на разположение една година и необходимите средства,

сигурно ще мога да направя подходящ анализ, с всичките му графики.

– Признавам – обади се Иван, – че ми е трудно да си представя как някой като лорд Йенаро, да речем, завладява някого.

– Не че не би могъл. Просто по времето, когато би имал тази възможност, ще бъде прекалено стар, за да се опита. Не зная. Въпреки че никой не може да каже какво би последвало след поредния период на изолация. След десет поколения бърникане в самите себе си, не зная в какво ще се превърнат хоут – „И те самите не знаят.“ – Може завладяването на вселената тогава да им се стори като някаква глупава детска игра. Или обратното – мрачно добави той. – Могат да се окажат непобедими.

– Чудесна мисъл – изръмжа Иван.

Изтънчената закуска беше поднесена в един павилион, намиращ се недалеч от тях. От другата му страна бяха наредени колите с бели тапицерии, готови да откарат посланиците през Небесна градина до Южната порта. Майлс си избра някакво топло питие, отказа със съжаление пастета (стомахът му беше разстроен от напрежение) и насочи цялото си внимание към ба. „Днес трябва да настъпи решителният момент. Хайде, Райън!“ И как ли щеше да се измъкне, по дяволите, при положение че Ворийди сякаш беше залепен за него? Майлс можеше да се закълне, че полковникът следи всяко негово движение.

Денят продължи все така в пеене, храна и придвижване. Доста от делегатите бяха претоварени от всичко това. Дори Иван престана да се храни при третото спиране. Когато свързката се появи в бюфета след четвъртото и последно изпълнение, Майлс едва не я пропусна. Той водеше някакъв разговор с Ворийди за кухнята в окръг Керослав и се чудеше как да отвлече вниманието му и да се измъкне. Беше се отчаял до толкова, че си мислеше как сипва на Воробъов лекарство за повръщане и принуждава завеждащия протокола да се притече на помощ на шефа си, докато той се измъква. Точно в този момент забеляза с крайчеца на окото си Иван да разговаря с някакъв ба. Не можа да познае прислужника – той не беше дребният любимец на Райън: беше млад и имаше руса коса. Иван разпери ръце, сви рамене и явно объркан, го последва извън павилиона. „Иван? Какво по дяволите иска тя от Иван?“

– Извинете, сър. – Майлс прекъсна най-безцеремонно събеседника си по средата на изречението и го заобиколи. Преди Ворийди да успее да се обърне, Майлс се промуши покрай съседната делегация и се намираще на половината път до изхода. Ворийди щеше да го последва, но... после щеше да мисли за това.

Излезе навън, примигвайки на изкуствената следобедна светлина, и видя как тъмната униформена фигура на братовчед му изчезва зад някакви цъфтящи храсти от другата страна на една полянка, в центъра на която се намираше малък фонтан. Тръгна натам колкото можеше по-бързо.

– Лорд Воркосиган? – извика Ворийди след него. Майлс само вдигна ръка, но не се обърна и не забави крачка. Ворийди беше твърде възпитан, за да изругае на висок глас.

Храсталакът с височина човешки ръст, разделян на места от артистично разхвърляни групи дървета, не беше истински лабиринт, но все пак беше доста заплетен. След първото разклонение Майлс се озова на мокра ливада – през средата ѝ като сребърна нишка минаваше малко поточе, започващо от намиращ се недалеч фонтан. Той веднага се върна, като проклинаше краката си, и зави в друга посока.

В центъра на закрыта от дървета поляна, покрай която бяха наредени пейки, се носеше кресло, обърнато с облегалката си към Майлс. Силовото поле беше изключено. Русият прислужник вече си беше отишъл. Иван се беше навел към креслото; устата му беше полуотворена от вълнение, гледаше подозрително. Една ръка, покрита с бяла дреха, се вдигна и малко облаче покри изненаданото лице на Иван. Очите му се завъртяха и той падна напред в креслото. Силовото поле се включи, бяло и непроницаемо. Майлс извика и се затича напред.

Летящите мехури на хоут-дамите не можеха да се нарекат състезателни коли, но се движеха доста по-бързо от Майлс. След два завоя сферата изчезна в храстите. Когато най-после излезе на открито, Майлс се озова на една от по-големите застлани с бял нефрит алеи. По нея в двете посоки се движеха пет-шест мехура. На Майлс не му беше останал дъх дори да изругае. През главата му минаха най-черни мисли.

Обърна се кръгом и се озова пред полковник Ворийди. Ръката на завеждащия протокола го сграбчи здраво за рамото.

– Воркосиган, какво става, по дяволите? И къде е Ворпатрил?
– Аз... тъкмо смятам да разбера това, сър, ако ми разрешите.
– Сетаганданската служба за сигурност сигурно знае най-добре. Ще им разгоня фамилиите, ако...

– Не мисля, че службата за сигурност може да ни помогне в случая, сър. Най-добре е да говорим с онзи ба. И то незабавно.

Ворийди се намръщи. Явно не разбираше. Майлс не можеше да го вини за това. Само до преди седмица той също щеше да е на мнение, че това е работа на сетаганданската имперска служба за сигурност. „И тя е,

по един или друг начин. Но не изцяло.“

Сякаш беше повикал дявола, защото когато се обърнаха, за да се върнат при павилиона, забелязаха, че към тях с бързи крачки се приближава облечен в червена униформа и с нашарено като зебра лице служител. „Овчарско куче – помисли си Майлс, – изпратено да върне заблудените галактически пратеници обратно в стадото. Бързо, но не достатъчно.“

– Господа – любезно кимна служителят. – Павилионът е в тази посока, ако обичате. Колите ще ви откарат до Южната порта.

Явно Ворийди беше взел някакво бързо решение.

– Благодаря ви. Но се страхувам, че май изгубихме един от нашата група. Бихте ли помогнали да открием лорд Ворпатрил?

– Разбира се. – Служителят докосна комуникатора на китката си и предаде съобщението с неутрален тон, докато ги водеше към павилиона. Очевидно наистина беше приел, че Иван е изгубил се гост – това явно се случваше често, тъй като красотите наоколо определено примамваха наблюдатели. „Обзалагам се, че най-късно след десет минути ще открият, че наистина е изчезнал. После всичко ще отиде по дяволите.“

Придружителят им изчезна в момента, когато те се заизкачваха по стълбите към павилиона. Щом се озова вътре, Майлс отиде до най-възрастния плешив прислужник, който му попадна пред очите.

– Извинете – вежливо започна той. Ба вдигна поглед, явно недоволен от това, че не е невидим. – Трябва незабавно да говоря с хоут Райън Дегтиар. Спешно е. – След което отстъпи назад.

Ба се замисли за момент, след което леко се поклони и даде знак на Майлс да го последва. Ворийди също тръгна след тях. Зад ъгъла ба дръпна ръкава на сиво-бялата си униформа и каза нещо в комуникатора си – бърза комбинация от думи и кодирани фрази. Несъществуващите му вежди се вдигнаха учудено от отговора. След това той свали комуникатора от китката си, подаде го на Майлс с дълбок поклон и се отдалечи на достатъчно разстояние, че да не може да чува. На Майлс му се искаше Ворийди да стори същото, но той не го направи.

– Лорд Воркосиган? – ясно прозвуча гласът на Райън. Явно говореше от вътрешността на своя мехур.

– Милейди. Вие ли пратихте някой от своите... хора да вземат братовчед ми Иван?

Кратко мълчание.

– Не.

– Видях го с очите си.

– О! – Последва друга, малко по-дълга пауза. После гласът ѝ прозвуча отново, този път нисък и заплашителен. – Зная какво става.

– Радвам се, че някой знае.

– Ще изпратя мой човек за вас.

– А Иван?

– Ние ще се погрижим за това. – Комуникаторът внезапно млъкна. Майлс едва не го разтърси в отчаянието си, но вместо това го върна на прислужника, който го взе, поклони се отново и изчезна.

– Какво по-точно видяхте, лорд Воркосиган? – настоятелно запита Ворийди.

– Иван... тръгна с една дама.

– Какво, пак ли? Тук? Сега? Това момче има ли изобщо някакво чувство за време и място? Това не е празник по случай рождения ден на император Грегор, по дяволите!

– Сигурен съм, че ще успее да го върна по възможно най-дискретния начин, сър, стига да ми разрешите. – Майлс изпитваше донякъде чувство за вина, че клевети Иван, но това угризение изчезна, погълнато от надигналия се в него страх. Ами ако онзи облак не беше някакво упойващо вещество, а смъртоносна отрова?

Ворийди се замисли, впил студения си поглед в него. Ворийди, напомни си Майлс, бе от разузнаването, а не от контраразузнаването. Неговата движеща сила беше не параноята, а любопитството. Майлс пхна ръце в джобовете си и се помъчи да изглежда спокоен. И тъй като млчанието продължи, той се осмели да добави:

– Ако не ми вярвате в нищо друго, сър, поне повярвайте в моята компетентност. Не искам нищо повече.

– Дискретно, а? – отговори Ворийди. – Завързали сте интересни приятелства, лорд Воркосиган. Бих искал да науча повече за тях.

– Надявам се, че това ще стане в най-близко бъдеще, сър.

– Мм... много добре. Но бъдете точен.

– Ще направя всичко възможно, сър – излъга Майлс.

Всичко трябваше да свърши днес. Сега, свободен от своя телохранител, той нямаше да се върне, докато работата не се докараше докрай. „Или всички сме загубени.“ Отдаде чест и се измъкна преди Ворийди да може да обмисли по-добре нещата.

Излезе навън под изкуствената слънчева светлина точно когато пристигна кола, която не беше траурно украсена като другите. Представяваше просто двуместно возило с място за багаж отзад. На мястото на водача седеше познатият дребен ба. Той забеляза Майлс, отби към

него и спря. Двамата бяха пресрещнати от внезапно появил се служител в червена униформа.

– Сър. Галактическите гости не могат да се разхождат в Небесна градина без придружител.

Майлс посочи прислужника.

– Моята господарка настоява да се срещне с този човек. Трябва да го отведе със себе си – каза ба.

Служителят не изглеждаше особено доволен, но кимна, макар и с неохота.

– Моят началник ще говори с вашия.

– Не се съмнявам. – Устните на ба се извиха в нещо подобно на самодоволна усмивка.

Служителят отстъпи с недоволна гримаса и посегна към комуникатора си. „Тръгвай, тръгвай!“ – помисли си Майлс, докато се настаняваше. Колата се насочи през градината направо на югозапад. Движеха се достатъчно бързо, за да може Майлс да усети вятъра в косите си. След няколко минути се спуснаха недалеч от Звездните ясли, които слабо проблясваха между дърветата.

Странна процесия от мехури се придвижваше към нещо, което очевидно беше товарен заден вход на сградата. Пет мехура – по един от всяка страна и един отгоре – водеха навътре в предполагаемия склад шести, който се блъскаше в мехура отгоре. При всеки допир на силовите полета се разнасяше звук, наподобяващ бръмченето на разгневени оси. Ба подкара малката си кола в края на процесията и я последва вътре в сградата. Вратата зад тях се затвори и Майлс чу как щракнаха многобройни резета.

Складът беше абсолютно утилитарен, ако не се броеше настилката от цветен полиран камък, образуващ геометрични мотиви. И беше празен. Единствено хоут Райън Дегтиар, облечена в свободно падащите си бели дрехи, беше тук в креслото си и чакаше. Бледото ѝ лице беше напрегнато.

Петте мехура се отпуснаха на пода и силовите им полета изчезнаха, като разкриха пет от съпругите, които Майлс беше срещнал на съвета. Шестият мехур упорито не се спускаше и си оставаше бял и непроницаем.

Майлс изскочи от колата и забързано закукука към Райън.

– Иван там ли е? – веднага попита той, като сочеше мехура.

– Така предполагаме.

– Какво става?

– Шшт. Изчакайте. – Тя направи грациозен успокояващ жест. Майлс стисна зъби и се опита да овладее възбудата си. Намръщена, Райън пристъпи напред и вдигна глава.

– Ако се предадеш и сътрудничиш – ясно произнесе тя към мехура, – може и да проявим милост. Ако се противопоставиш, с теб е свършено.

Мехурът остана все така непроницаем и неподвижен. Не можеше да избяга. Нямаше и да нападне. „Но Иван е вътре.“

– Добре – въздъхна Райън, извади от ръкава си някакъв подобен на писалка предмет, върху който беше нанесена познатата украса, направи някакви настройки, насочи го към мехура и натисна някакво копче. Мехурът изчезна и носещият се във въздуха стол с трясък се стовари на пода. От облака бели дрехи и кафява коса се разнесе вик.

– Не знаех, че подобно нещо е възможно – възкликна Майлс.

– Само Небесната господарка разполага с универсалния код – каза Райън, скри устройството в ръкава си, пристъпи още крачка напред и спря.

Хоут Вио д'Чилиан държеше с едната си ръка отпуснатото тяло на Иван, а в другата стискаше тънък нож, опрян в гърлото му. Ножът изглеждаше много остър. Очите на Иван бяха отворени, с разширени зеници, но подвижни. Беше парализиран, но в съзнание. „И жив. Слава Богу.“

„Все още жив.“

Доколкото Майлс можеше да прецени, хоут Вио д'Чилиан не би се поколебала нито за миг да пререже гърлото на един безпомощен човек. Искаше му се гем-полковник Бенин да е свидетел на всичко това.

– Само още една крачка и вашият бараярски слуга е мъртъв – каза хоут Вио. Майлс предположи, че наблягането върху „слуга“ е някакъв опит за обида. Но не беше сигурен, че опитът е успешен.

Майлс внимателно се приближи до Райън и заобиколи стола, но без да се приближава. Хоут Вио го проследи с изпълнен с омраза поглед. Хоут Пел, която се намираще точно зад нея, кимна на Майлс. Креслото ѝ безшумно се издигна и се насочи към вратата на Яслите. Може би отиваше за помощ? Или за оръжие? Пел беше делова... той трябваше да спечели време.

– Иван! – възмутено възкликна Майлс. – Иван не е човекът, който ви трябва!

Хоут Вио се намръщи.

– Какво?

Разбира се. Лорд Хикс искаше ръцете му да останат чисти и винаги беше използвал други мъже и жени, които да вършат черната работа вместо него. Майлс сам беше тичал нагоре-надолу и сам си вършеше черната работа. Ето защо лорд Хикс сигурно беше решил, че Иван е човекът, който стои зад всичко.

– По дяволите! – извика Майлс. – Какво си помислихте? Че той организира цялото това представление само защото е по-дълъг и изглежда по-добре ли? Това е подходът на хоут, нали? Вие... ама че сте слабоумни! Аз съм мозъкът зад всичко това! Аз ви притиснах до стената още от самото начало, не знаехте ли? Не! Никой дори не си прави труда да погледне на мен сериозно! – Очите на Иван, които все още бяха единствената движеща се част от тялото му, се разшириха още повече. – И така вие отвлякохте погрешния човек. Разобличихте се само за да се доберете до онзи, който бие на очи!

Хоут Пел явно беше отишла за помощ. Сигурно беше решила и да си оправи прическата преди това. По дяволите, щеше да ѝ отнеме цяла вечност, докато се приготви.

Е, поне със сигурност беше привлякъл вниманието на всички към себе си – на убийцата, на жертвата, на хоут-ченгетата, на всички. Какво трябваше да последва, може би овации?

– Така е още от времето, когато бяхме деца, знаете ли? Когато бяхме заедно, винаги говореха първо с него, сякаш аз съм някакъв пришълец-идиот, който има нужда от преводач... – Хоут Пел се появи на вратата, вдигна ръка... гласът на Майлс премина във вик. – Е, писна ми от всичко това, ясно ли е?!

Хоут Вио рязко изви глава точно в момента, когато зашеметителят на хоут Пел избръмча. Ръката на Вио, която държеше ножа, трепна в конвулсия. Майлс се хвърли напред, когато по острието на ножа се появи кръв, и сграбчи Иван преди Вио да изпадне в безсъзнание. Зашеметителят явно беше засегнал и Иван, защото той също изгуби съзнание. Майлс остави Вио на милостта на гравитацията и положи Иван малко по-нежно на пода.

Беше само драскотина. Майлс отново беше в състояние да си поеме дъх. Извади носната си кърпа, избърса тънката струйка кръв и затисна раната. После вдигна очи към хоут Райън и хоут Пел, които се рееха отгоре, за да разгледат пораженията.

– Тя го беше упоила с нещо. И този зашеметител... Дали е в опасност?

– Мисля, че не – каза Пел, слезе от креслото си, коленичи и

претърси ръкавите на хоут Вио. Откри най-различни предмети, които подреди в редица на пода. Един от тях представляваше нещо, наподобяващо флакон. Хоут Пел го поднесе към деликатния си нос и го помири-са. – А, това е. Не, той не е в опасност. Ще го понесе без никакви последици. Е, само ще му се гади, когато се събуди.

– Няма ли да е по-добре да му дадете нещо? Синерджин например? – помоли Майлс.

– Разполагаме с нещо подходящо.

– Добре.

Той насочи вниманието си към Райън. „Само Небесната господарка разполага с универсалния код.“ Но Райън го беше използвала и на никоя не ѝ мигна окото – дори на хоут Вио. „Схвана ли това, момче? Райън е действащата императрица на Сетаганда до утре и всяко нейно действие е било предприето със съзнаването на нейната пълна, реална имперска власт. Стопанка, ха!“ Още една от онези неразбираеми и подвеждащи хоут-титли, които не говореха нищо за истинското си значение. Трябваше да се досети.

Вече сигурен в безопасността на Иван, Майлс скочи на крака.

– Какво става? Как открихте Иван? Успяхте ли да върнете генните банки? Какво...

Хоут Райън вдигна ръка, за да спре потока от въпроси, после кимна към неподвижното кресло.

– Това е креслото на съпругата на Сигма Сета, но, както виждате, хоут Надина не е в него.

– Илсъм Кети! Така ли? Какво стана? Как е успял да отмъкне мехура? Как успяхте да разберете измамата? Откога знаете?

– Да, Илсъм Кети. Разбрахме през изминалата нощ, когато хоут Надина не се върна с генната банка. Всички останали бяха тук в полунощ. Но Кети явно е мислел само, че неговата съпруга ще липсва на сутрешната церемония. Ето защо е изпратил хоут Вио да я замести. Заподозряхме я още в самото начало и не я изпускахме от очи.

– А защо Иван?

– Още не зная. Кети не може да направи така, че съпругата да изчезне, без това да доведе до някакви последици. Предполагам, че е искал да използва братовчед ви, за да снее по някакъв начин подозрението от себе си.

– Поредният номер, да. Това пасва на неговия *modus operandi*².

---

2. Начин (стил) на действие – лат. – Б.пр.

Разбирате, че хоут Вио... е убила ба Лура. По нареждане на Кети.

– Да. – Очите на Райън, гледащи надолу към безчувственото тяло на жената, бяха много студени. – Освен това е предателка на хоут. Това я прави отговорна пред съда на Звездните ясли.

– Тя може да бъде важен свидетел – с мъка произнесе Майлс, – който да снесе обвиненията към Бараяр и мен в изчезването на Великия ключ. Недейте... да предприемете прибързани действия преди да разберем дали ще имаме нужда от нея, а?

– О, преди това имаме много въпроси към нея.

– Значи така... Кети все още държи банката в себе си. Както и Ключа. Освен това е предупреден.

„По дяволите. Кой идиот даде идеята?... О, да! Но не трябва да обвиняваш Иван. Ти самият реши, че връщането на генните банки ще е чудесен ход. Райън също се хвана. Всички сме идиоти.“

– И в ръцете му е съпругата, която знае, че не може да остави жива. Ако приемем, че все още е жива. Не мислех... че ще изпратят хоут Надина право към смъртта ѝ. – Хоут Райън гледаше към стената, избягвайки погледите на Майлс и Пел.

„Нито пък аз.“ Майлс се почувства зле.

– Може да прикрие деянието си в хаоса на събитията, когато те започнат. Но той все още не може да започне въстанието си. – Той направи пауза. – Но би имал нужда от Иван, ако иска по някакъв начин да обвини Бараяр в смъртта ѝ... Не мисля, че тя вече е мъртва. Арестувана на кораба – да. Но не и мъртва. – „Моля те, Господи, само не и мъртва!“ – Знаем и още едно нещо. Хоут Надина успешно е укривала информация от него и дори го е подвеждала. В противен случай не би се опитал да направи това, на което бяхме свидетели.

Всъщност това можеше да бъде доказателство и че хоут Надина е мъртва. Майлс прехапа устни.

– Но сега Кети направи достатъчно грешни стъпки, за да могат обвиненията да бъдат насочени срещу него, а не срещу мен, нали?

– Може би – поколеба се Райън. – Той несъмнено е много умен.

Майлс се загледа в неподвижното кресло, което изглеждаше съвсем обикновено без вълшебната си електронна нимба.

– Ние също. Тези кресла. Някой най-напред трябва да ги зачисли със специален код към собственичките им, нали така? Голяма грешка ли ще бъде, ако предположа, че този някой е Небесната господарка?

– Напълно сте прав, лорд Воркосиган.

– Значи, щом разполагате с кода, вие можете да го прехвърлите към

когого и да било.

– Не към когото и да било. Към която и да е хоут-дама.

– Илсъм Кети очаква след церемониите този мехур да се завърне с хоут-дама и бараярски пленник, нали? – Той пое дълбоко въздух. – Е... мисля, че не бива да го разочароваме.

ГЛАВА 14

– Открих Иван, сър. – Майлс се усмихна към комуникационния пулт. Образът зад посланик Воробъев беше неясен, но звуците от бюфета – приглушени гласове и тракане на чинии – се чуваха ясно. – Прави обиколка на Звездните ясли. Ще се забавим известно време, не можем да рискуваме да обидим домакинята. Но ще се помъча да го измъкна и да се срещнем преди края на партито. Един ба ще ни докара обратно при вас.

Воробъев беше повече от щастлив при тези новини.

– Добре. Така и би трябвало. Но полковник Ворийди не е доволен от такива спонтанни промени в една предварително подготвена програма и трябва да кажа, че започвам да се съгласявам с него. Моля ви... не разрешавайте на лорд Ворпатрил да направи нещо неуместно, нали? Хоут не са гем, нали разбирате.

– Да, сър. Иван се държи идеално. Като никога друг път – Иван все още лежеше неподвижен в склада, но възвърналият се цвят на лицето му показваше, че синерджинът е започнал да действа.

– А как е успял да получи това невероятно благоволение? – запита Воробъев.

– О, нали знаете какъв е Иван. За него няма нищо невъзможно. Ще ви обясня по-късно. Сега трябва да вървя.

– Много съм любопитен да разбера – сухо промърмори посланикът. Майлс прекъсна връзката и усмивката изчезна от лицето му.

– Уф. Успяхме да спечелим малко време. Много малко време. Трябва да действаме.

– Да – съгласи се спътницата му, тъмнокосата съпруга на Ро Сета. Тя обърна креслото си и двамата излязоха от кабинета с комуникационния пулт. Трябваше да бърза, за да не изостане.

Върнаха се в склада точно когато Райън и хоут Пел приключваха с препрограмирането на креслото на хоут Надина. Майлс погледна Иван, който все още лежеше на пода. Дишането му изглеждаше дълбоко и нормално.

– Готов съм – каза Майлс на Райън. – Моите хора няма да започнат да ни търсят поне още един час. Ако Иван се събуди... е, вие надали бихте имали някакъв проблем да го държите под контрол. – Облиза устните си. Бяха започнали да пресъхват. – Ако нещата се провалят...

обърнете се към гем-полковник Бенин. Или към самия император. В никакъв случай към по-нископоставени служители от службата за сигурност. Всички улики, особено фактът, че губернатор Кети е успял да измами една на пръв поглед свършена система, ми говорят, че е успял да подкупи някой много високопоставен човек от службата, който му осигурява сериозна подкрепа. Подозирам, че една спасителна операция, предприета от него, би била фатална.

– Разбирам – сериозно отговори Райън. – И съм напълно съгласна с анализа ви. На първо място, ба Лура не би занесъл Великия ключ на Кети за изготвяне на дубликат, освен ако не е бил уверен, че той е в състояние да се справи със задачата.

Тя се облегна в креслото си и кимна на хоут Пел. Хоут Пел, която се беше въоръжила с повечето от нещата, открити у хоут Вио, кимна в отговор, оправи робата си и грациозно седна в креслото. Уви, сред малките предмети нямаше енергийно оръжие – батериите му щяха да бъдат засечени от охранителните системи. „Няма дори зашеметител – помисли си Майлс с болезнено съжаление. – Отивам на битка в орбита, облечен в парадна униформа и ботуши, при това без никакво оръжие. Чудесно.“ Той отново зае мястото си на меката облегалка отляво на Пел, като се опитваше да не се чувства като куклата на някой венстриквист. Силото поле се затвори около тях. Райън отстъпи и кимна. Пел издигна мехура и те бързо се понесоха към вратата, която се отвори пред тях. Две от съпругите излязоха заедно с тях и се понесоха в различни посоки.

Майлс почувства внезапна остра болка, че спътничка му е Пел, а не Райън. Болката обаче беше само в сърцето му, не и в ума му. Много важно беше Райън, най-важният свидетел срещу заговора на Кети, да не бъде изправена пред опасността да попадне в ръцете му. Освен това... стилът на Пел му допаднаше. Тя вече беше показала способността си да мисли бързо и правилно в опасни ситуации. Все още не беше сигурен дали онова стремглаво спускане от покрива на сградата беше за нейно собствено удоволствие, или от съображение за сигурност. Хоут-жена с чувство за хумор, почти... много жалко, че беше на осемдесет години, освен това и съпруга, и сетаганданка, и... „Няма ли да престанеш? Не си Иван и никога няма да бъдеш.“ Но по един или друг начин заговорът на губернатор хоут Илсъм Кети нямаше да преживее деня.

Присъединиха се към групата на Кети в момента, когато тя се готвеше да тръгне към южната порта на Небесна градина. Стана му ясно, че хоут Вио е била изпратена за Иван в последния момент. Свитата на Кети беше голяма, както и подобаваше на един сатрап-губернатор –

двадесетина гем-телохранители, гем-дами, прислужници, които не бяха ба, облечени в личните му ливреи, както и – за най-голямо учудване на Майлс – гем-генерал Чилиан. Дали Чилиан беше замесен в заговора на господаря си, или щеше да бъде премахнат заедно с хоут Надина по пътя към къщи и сменен с някой друг? Трета възможност нямаше – командващият имперските войски на Сигма Сета надали би останал неутрален в очакваните събития.

Кети направи знак на мехура да се настани в неговата кола по пътя към имперския космодрум, където пристигаха и заминаваха само най-високопоставените гости на Небесна градина. Гем-генерал Чилиан се качи в друга кола. Майлс и хоут Пел се оказаха сами в компанията на Кети, настанени в нещо подобно на вана, явно специално пригодно за мехурите на хоут-дамите.

– Закъсня. Проблеми ли имаше? – попита Кети. Изглеждаше угрижен и сериозен, както подобава на истински опечален. Или на човек, възседнал много гладен и раздразнен тигър.

„Да. Трябваше да се сетя кой е лорд Хикс още щом видях тази изкуствено бяла коса.“ Това беше човек, който не е склонен да чака, докато нещата дойдат сами по реда си.

– Нищо, с което да не мога да се справя – отговори Пел. Филтърът беше настроен на максимално заглушаване и промени гласа ѝ така, че той донякъде наподобяваше този на хоут Вио.

– Не се и съмнявам, любов моя. Не сваляй силовото поле, докато не стигнем.

– Да.

„Така... Гем-генерал Чилиан го очаква среща с аварийния люк – реши Майлс. – Бедният кучи син.“ Вероятно хоут Вио е целяла по един или друг начин да се върне сред хоут-генома. Дали беше любовница на Кети, или негова господарка? Или бяха екип? Две глави вместо една зад този заговор можеха да доведат както до неговото по-бързо осъществяване и гъвкавост, така и до провалянето му.

Хоут Пел докосна контролния пулт и се обърна към Майлс:

– Когато пристигнем, трябва да решим какво да търсим първо – хоут Надина или Великия ключ.

Майлс почти се задави и посочи Кети, който седеше на по-малко от метър от коляното му.

– Не може да ни чуе – увери го Пел. Изглежда, наистина беше така – Кети разсеяно наблюдаваше красотите, които минаваха покрай тях, настанен удобно на мястото си.

– Спасяването на Ключа – продължи Пел – е от първостепенна важност.

– Мм. Но хоут Надина, ако все още е жива, е важен свидетел в защитата на Бараяр. Освен това... тя може да има представа къде се намира Ключът. Мисля, че е в някаква шифровъчна лаборатория, но корабът е огромен и има сума ти места, където Кети да устрои подобна лаборатория.

– И двете би трябвало да се близо до неговия апартамент – каза Пел.

– Не я ли държи в изолатора?

– Не вярвам... Кети надали би искал много от войниците и слугите му да знаят, че я държи затворена. Най-вероятно се намира в някоя тайна каюта.

– Чудя се как ли е замислил да постави следващата си смъртоносна постановка с участието на Иван и хоут Надина? Съпругите се движат по точно определени места. Няма да го направи на собствения си кораб или в резиденцията си. Освен това надали би посмял да повтори номера си вътре в Небесна градина – това вече ще бъде прекалено. Представям си нещо тайно, което ще се осъществи тази нощ.

Губернатор Кети погледна към тях и попита:

– Вече събуди ли се?

Пел докосна устни, после и контролния панел.

– Още не.

– Искам първо да го разпитам. Трябва да зная с каква информация разполагат.

– Има достатъчно време.

– Времето едва стига.

Пел отново изключи говорителя.

– Първо хоут Надина – твърдо реши Майлс.

– Мисля, че сте прав, лорд Воркосиган – въздъхна Пел.

По-нататъшният опасен разговор с Кети беше осуетен от бъркотията около качването в совалката и подготовката ѝ за старт. Гем-генерал Чилиан дори не направи опит да говори с жена си. Пел тръгна след Кети, който беше дал знак да го последва. Тъй като той беше освободил телохранителите си, Майлс реши, че явно ще се заемат с работата. По-малко свидетели означаваше и по-малко трупове по-късно, ако работата станеше напечена.

Кети ги поведе към един широк, украсен с вкус коридор, явно водещ към каютите на високопоставените пътници. Майлс едва не докосна хоут Пел по рамото.

– Вижте. Право пред нас. Виждате ли?

Пред една от вратите стоеше пазач в ливрея. При вида на господаря си той застана мирно. Но Кети се насочи първо към друга врата. По лицето на пазача се изписа облекчение.

Пел изви врат.

– Дали там не е хоут Надина?

– Да. Е... може би. Не вярвам, че би посмял да постави на стража обикновен войник. Не и ако още не контролира командния им състав. – Майлс дълбоко съжаляваше, че не бе се досетил по-рано за разрива между Кети и гем-генерала. Само какви възможности щяха да имат...

Вратата се плъзна зад тях и се затвори. Майлс се огледа. Помещението беше чисто, без никаква украса или следи, че в него живее някой.

– Можем да го сложим тук – каза Кети и кимна към дивана. – Можеш ли да го държиш под контрол с химикали, или да извикам още пазачи?

– С химикали – отговори Пел. – Но ще имам нужда от още някои неща. Синерджин. Фаст-пента. Няма да е зле да проверим дали не е алергичен към фаст-пента. Чух, че на най-важните хора им развиват подобна алергия. Не трябва да допуснем да умре тук.

– Клариум?

Пел погледна въпросително Майлс – не беше чувала за подобно нещо. Клариум представляваше едва ли не стандартен военен транквилант, който се използваше при разпити. Майлс кимна.

– Идеята не е лоша – каза Пел.

– Няма шанс да се събуди докато се върна, нали? – попита загрижено Кети.

– Страхувам се, че пое доста солидна доза.

– Хм. Бъди по-внимателна, любов моя. Не искам да открият остатъци от химикали при аутопсията. Въпреки че ако имаме късмет, може и да не дочакаме аутопсията.

– Предпочитам да не разчитам на късмета.

– Добре – каза Кети, явно доволен. – Най-после се научи.

– Ще те изчакам – каза спокойно Пел, като се постара думите ѝ да прозвучат двусмислено.

– Нека ти помогна да го извадим – каза Кети. – Вътре сигурно е доста претъпкано.

– Не и за мен. Използвам го като подставка за краката си. Така креслото е... по-удобно. Позволи ми... да се насладя още малко на привилегията на хоут, любов моя – въздъхна Пел. – Не съм го правила толкова отдавна...

Кети се развесели:

– Съвсем скоро ще имаш повече привилегии, отколкото самата императрица. Както и всички чуждоземци в краката си. Всички, които пожелаеш. – Той кимна на мехура и излезе. Къде щеше да отиде за необходимите химикали? В лечебницата? При охраната? И колко време щеше да му отнеме това?

– Сега – каза Майлс. – Обратно в коридора. Трябва да се отървем от пазача. Взехте ли онова нещо, което хоут Вио използва срещу Иван?

Пел извади малкия флакон от ръкава си и го вдигна.

– Колко дози са останали?

Пел провери.

– Две. Вио се е презастраховала. – Гласът ѝ звучеше малко разочаровано, сякаш Вио беше изгубила стила си с това разхищение.

– Аз лично бих взел сто, за всеки случай. Добре. Използвайте го пестеливо – не целия, ако не се налага.

Пел изкара мехура отново в коридора. Майлс се плъзна зад креслото, вкопчил ръце във високата му облегалка и опрял крака в двигателя му. „Да не би да се криеш зад полите на една жена?“ Чувстваше се ужасно потиснат, че транспортирането му (а и всичко останало) е изцяло в ръцете на една сетаганданка, въпреки че тази спасителна операция беше негова идея. Пел спря пред облечения в ливрея пазач и каза:

– Прислужник.

– Хоут. – Той кимна почитателно към непроницаемия мехур. – В момента съм на пост и не мога да ви помогна.

– Няма да отнеме много време. – Пел изключи силовото поле и Майлс чу слабо съскане и задавен звук. Креслото се разтърси. Той се надигна над облегалката и погледна. Пазачът се бе строполил в нелепа поза в скута на Пел.

– По дяволите! – възкликна Майлс. – Трябваше първо да упоим Кети... е, както и да е. Приближете се до контролния панел на вратата.

Беше стандартен панел, отговарящ на отпечатъци от пръсти, но за кого беше програмиран? Сигурно за малцина, може би само за Кети и Вио. Но пазачът сигурно също имаше достъп в случай, че възникнеше нещо непредвидено.

– Преместете го малко нагоре – разпреди се Майлс и притисна

дланта на изпадналия в безсъзнание пазач към панела. – Слава Богу! – въздъхна с облекчение той, когато вратата се плъзна встрани, без да издаде сигнал за тревога. Взе зашеметителя на пазача и влезе на пръсти вътре, следван от Пел.

– О! – възмутена възкликна Пел. Бяха открили хоут Надина.

Възрастната жена седеше на диван, подобен на онзи, който бяха видели в първата каюта. Беше само по бельо. Годините – а те бяха около стотина – не бяха подминали дори нейното тяло на хоут. Отнемането на горните ѝ дрехи изглеждаше като добре обмислена обида, която малко се различаваше от пълното ѝ събличане. Посивялата ѝ коса беше зашипаня с някакво устройство, което на свой ред беше закрепено неподвижно за пода. Това не беше болезнено – дължината на косата ѝ ѝ оставяше около два метра свобода на движение, но в гледката имаше нещо дълбоко обидно. Може би беше идея на хоут Вио? Майлс си помисли, че разбира как се е почувствал Иван при вида на котешкото дърво. Това беше Лошо деяние – да се постъпва по подобен начин с възрастна дама (макар и принадлежаща към такава противна раса като хоут), която му напомняше на баба му от Бета... Е, не съвсем. Въщност Пел повече приличаше на баба му Нейсмит като личност, но...

Пел безцеремонно захвърли безчувствения пазач на пода, скочи от креслото си и се хвърли към своята сестра-съпруга.

– Надина, ранена ли си?

– Пел! – Всеки друг на нейно място щеше да се хвърли в обятията на спасителя си. Бидейки хоут обаче, двете жени се задоволиха само със сдържано, макар и очевидно сърдечно ръкостискане.

– О! – отново възкликна Пел, като гневно гледаше положението, до което беше докарана Надина. Първата ѝ работа беше да свали част от своите собствени дрехи и да ги даде на Надина, която ги навлече с благодарност и сякаш възвърна част от достойнството си. Майлс приключи с бързия оглед на помещението, за да се увери, че наистина са сами, и се върна при жените, които се мъчеха да освободят косата. Пел коленичи и дръпна няколко кичура, които обаче не поддадоха.

– Вече опитах – въздъхна хоут Надина. – Нищо не се получава.

– Къде е ключът за това нещо?

– Беше у Вио.

Пел бързо извади целия тайнствен арсенал от ръкавите си. Надина го разгледа и поклати отрицателно глава.

– По-добре да я отрежем – каза Майлс. – Трябва да се измъкваме отук колкото се може по-бързо.

Двете жени го погледнаха смяно.

– Хоут-дамите никога не режат косите си – каза Надина.

– Извинете, но положението е критично. Ако отидем веднага до совалките, ще мога да ви отведа достатъчно далеч, преди Кети да разбере. Може би дори ще успеем да се измъкнем невредими. Скъпа ни е всяка секунда.

– Не! – каза Пел. – Първо трябва да открием Великия ключ!

За съжаление, не можеше да отпрати двете жени и да остане сам да търси ключа – той беше единственият квалифициран орбитален пилот от тримата. По дяволите, значи бяха като залепени за него. Дори една-единствена хоут-дама беше достатъчно зло. А да се занимаваш с две беше като да се опитваш да водиш котки в стадо.

– Хоут Надина, знаете ли къде Кети държи Великия ключ?

– Да. Миналата нощ ме заведе при него. Мислеше си, че бих могла да го отворя. Беше много разгневен, че не можах.

Майлс внимателно я погледна – поне по лицето ѝ нямаше следи от насилие. Но движенията ѝ бяха сковани. Артрит или травми от шокова палка? Отиде до тялото на пазача и го претърси за някакви полезни предмети – кодови карти, оръжие... да. Сгъваем вибронож. Скри го в дланта си и се върна при дамите.

– Чувал съм, че някои животни прегризват собствените си крака, за да се измъкнат от капана, в който са попаднали – предпазливо предложи той.

– Ух! – възкликна отвратена Пел. – Бараярци.

– Вие не разбирате... – с жар започна Надина.

Страхуваше се, че разбира много добре. Щяха да си стоят тук и да се маят, докато Кети не се върне...

– Вижте! – посочи към вратата той.

– Какво? – Пел скочи на крака и двете с Надина извърнаха глави.

Майлс извади виброножа, хвана сребърната коса на Надина и я отрязва колкото се може по-близо до капана.

– Това. Да вървим!

– Варварин! – изплака Надина, но не изпадна в истерия. Всъщност закъснелият ѝ протест ѝ беше сравнително тих.

– Това беше жертва за доброто на хоут – обясни ѝ Майлс. В очите ѝ имаше сълзи. Пел... Пел изглеждаше така, сякаш тайно му е благодарна, че той е извършил необходимото, а не тя.

Всички се качиха в креслото – Надина наполовина в скута на Пел, Майлс зад облегалката. Пел излезе от помещението и включи силовото

поле. Креслата би трябвало да бъдат безшумни, но двигателят зави, протестирайки срещу претоварването. После се понесоха с олюляване напред.

– Направо. Сега надясно – даваше указания хоут Надина. Минаха покрай някакъв служител, който се поклони, направи им път и не се обърна след тях.

– Кети използва ли фаст-пента върху вас? – обърна се Майлс към Надина. – В какво знае, че го подозират Звездните ясли?

– Фаст-пентата не действа върху жените хоут – осведоми го през рамо Пел.

– Така ли? А върху мъжете?

– Не много добре – каза Пел.

– Хм. И все пак?

– Натам. – Надина посочи един асансьор. Спуснаха се надолу и продължиха по друг, по-тесен коридор. Надина докосна косата си, прибрана в скута ѝ, загледа се в грубо отрязания ѝ край и се намръщи. – Това беше много неподходящо. Сигурна съм, че ти е доставило голямо удоволствие, Пел.

Пел изсумтя, но се въздържа от коментар.

Това изобщо не приличаше на героичната тайна акция, която си бе представял – да се мотае из кораба на Кети в компанията на две превзети възрастни хоут-дамы. Е, склонността на Пел към запазване на благоприличието беше твърде съмнителна, но Надина май се опитваше да навакса. Трябваше обаче да признае, че мехурът беше къде по-подходящ от плановете му да се маскира като ба – още повече че всички ба изглеждаха напълно здрави и изправени. На кораба имаше достатъчно други хоут-дамы, за да не бъдат на очи пред екипажа...

„Не. Просто извадихме късмет. Поне засега.“

Приблжиха се до една врата.

– Тук – каза Надина.

Този път нямаше никакви пазачи.

– Как ще влезем? – попита Майлс. – Като почукаме ли?

– Така предполагам – отговори Пел, свали силовото поле само колкото да почука на вратата, след което го включи отново.

– Това беше просто шега! – ужаси се Майлс. Вътре със сигурност нямаше никого. Представи си Великия ключ, поставен в някаква защитена кутия...

Вратата се отвори. Някакъв блед мъж със сенки около очите, облечен в униформената ливрея на Кети, насочи някакво устройство към

мехура, прочете електронния подпис и каза:

– Да, хоут Вио?

– Аз... доведох хоут Надина да опита отново – каза Пел. Надина направи възмутена гримаса.

– Не мисля, че ще имаме нужда от нея – отговори мъжът, – но можете да говорите с генерала. – Той отстъпи и им направи път да влязат.

Майлс, който се чудеше как да зашемети мъжа с аерозола, започна изчисленията си отново. В лабораторията – да, това наистина беше лаборатория – имаше трима души. Всяко свободно място беше заето от най-различно оборудване. Пред конзолата седеше техник с още по-бледо лице, облечен в черната униформа на сетаганданската военна полиция. Видът му подсказваше, че седи тук от дни. Беше блед, а около него бяха разхвърляни малки контейнери с кофеинови напитки; върху монитора се мъдреха два флакона с болкоуспокоителни. Но третият човек, който се беше надвесил над рамото на техника, привлече вниманието на Майлс.

Въпреки първоначалните му очаквания това не беше гем-генерал Чилиан. Този офицер беше по-млад и по-висок. Лицето му беше като изсечено. Беше облечен в кървавочервената униформа на Имперската служба за сигурност на Небесна градина, но без характерния грим върху лицето. Куртката му беше омачкана и разкопчана. Не беше шефът. Умът на Майлс се плъзна надолу по списъка, който беше научил наизуст преди седмици, когато се готвеше за пътуването – да, това беше гем-генерал Нару, третият в сложната вътрешна йерархия на службата. Партньорът на Кети. Вероятно повикан в качеството си на експерт за разбиването на кодовете, с които беше защитен Великият ключ.

– Добре – обади се техникът. – Започвам от позиция седем хиляди триста и шест. Още само седемстотин позиции и е наш, кълна се.

Пел ахна и посочи масата. Върху нея в обърквана купчина лежаха не един, а осем Велики ключа. Или един Велик ключ и седем копия...

Дали все пак Кети не се беше опитал да изпълни плана на починалата императрица? А целият хаос през изминалите две седмици да е просто плод на някакво объркване? Не... не. Това трябваше да е поредният мръсен номер. Може би е планирал да изпрати на останалите сатрап-губернатори фалшиви копия или да ги подхвърли на сетаганданската имперска служба за сигурност, или... възможностите бяха много, стига да вършеха работа само на Кети и на никой от другите.

Използването на зашеметителя щеше да включи всички възможни аларми. Значи трябваше да се използва само в краен случай. По

дяволите, противниците, ако бяха по-умни (а Майлс беше сигурен, че е изправен срещу трима много умни мъже), щяха да се нахвърлят срещу него само за да го накарат да стреля.

– Какво друго имате в ръкава си? – обърна се Майлс към Пел.

– Надина – Пел посочи масата, – кой от всички е Великият ключ?

– Не съм сигурна – отговори Надина, като се взираше в купчината.

– Вземете ги всички. Ще ги проверяваме после – настоя Майлс.

– Но всички те може да са фалшиви – със съмнение каза Пел. –

Трябва да сме сигурни, иначе всичко ще се окаже напразно.

Тя бръкна в пазвата си и извади познатия медальон с релефното изображение на птица...

Майлс едва не се задави.

– За Бога, защо сте взели това тук? Скрийте го! Гарантирам ви, че тези мъже изобщо няма да се поколебаят да ви убият след две седмици, прекарани в опити да направят това, които този медальон върши за секунда!

Гем-генерал Нару се обърна към мехура.

– Да, Вио, сега пък какво има? – В гласа му се долавяше раздражение и открито презрение.

Пел изглеждаше малко уплашена. Майлс забеляза как устните ѝ се движат, сякаш репетира някакъв отговор, но после се отказа.

– Няма да издържим много – прошепна Майлс. – Не е ли по-добре да атакуваме, да вземем ключовете и да побегнем?

– Как? – попита Надина.

Пел вдигна ръка да запазят тишина.

– Тонът ви е крайно неприличен, сър.

– Виждам, че повторното влизане в мехура е възвърнало гордостта ти – намръщи се Нару. – Наслаждавай се, докато можеш. Скоро ще изкараме всички онези кучки от малките им крепости. Дните им под покровителството на слепотата и глупостта на императора са преброени. Бъди сигурна в това, хоут Вио.

Така... значи Нару не участваше в заговора заради осъществяването на плана на императрицата, това поне вече бе сигурно. Майлс можеше да види как традиционните тайни на хоут-дамите са се превърнали в страшна обида за един просветен, вероятно параноичен човек от службите за сигурност. Това ли беше подкупът, който Кети му беше предложил в замяна на неговото сътрудничество? Дали му бе обещал, че с установяването на новия режим ще отвори вратите на Звездните ясли и ще хвърли светлина върху всяка тайна на хоут? Че ще унищожи странната

и крехка основа, която дава власт на жените хоут, и ще я предаде на гем, на които тя (както и самият Нару) принадлежеше? В такъв случай дали Кети дърпаше за конците само Нару, или двамата бяха почти равнопоставени съзаклятници? Не почти, а напълно, реши Майлс. „Това е най-опасният човек в стаята. Може би и в целия кораб.“ Настрои зашеметителя на близък обхват със слабата надежда, че няма да включи алармите.

– Пел, извадете от строя гем-генерал Нару с последната доза. Аз ще се опитам да заплаша другите двама и да ги накарам да легнат на пода, без да стрелям. Завържете ги, вземете ключовете и да се махаме. Може да не е елегантно, но е бързо, а ние нямаме време!

Пел кимна с неохота, бръкна в ръкава си и извади флакона. Надина се хвана за облегалката. Майлс се приготви да скочи и да заеме позиция за стрелба.

Пел изключи силовото поле и пръсна дозата право в лицето на Нару. Той задържа дъха си, бързо отстъпи настрана, едва засегнат от облака, и издиша с предупредителен вик.

Майлс изруга, скочи, препъна се и бързо стреля три пъти. Успя да свали двамата техници. Нару за малко щеше да се измъкне отново, но последният изстрел го спря. Поне временно. Нару се претърколи тежко, също като глиган в кална локва, и нададе нечленоразделен рев.

Надина изтича към масата, събра ключове в полите на дрехата си и се върна при Пел. Пел започна да ги изпробва един след друг.

– Не е този... и този...

Майлс хвърли поглед към затворената врата. Тя щеше да остане затворена, докато някой с право на достъп не опреше длан върху панела. Кой беше оторизиран? Кети... Нару, но той вече беше тук... друг? „Скоро ще разберем.“

– Не е този... – продължаваше Пел. – О, ами ако всички са фалшиви? Не...

– Разбира се, че са – сети се Майлс. – Истинският трябва да е, трябва да е... – започна да проследява кабелите от конзолата. Те водеха към кутия, скрита зад някакво друго оборудване. А в кутията имаше... друг Велик ключ. – Тук.

Майлс го изтръгна от мястото му и бегом се върна при Пел.

– Имаме ключа, имаме Надина, имаме доказателства срещу Нару, имаме всичко. А сега да се махаме.

Вратата изсъска и се отвори. Майлс се извърна и стреля.

Въоръженият със зашеметител мъж в ливрея се строполи на входа.

По коридора се разнесоха викове и поне десетина души бързо отстъпиха извън обсега на стрелбата.

– Да! – извика Пел, когато капсулата на истинския Велик ключ се отвори в ръцете ѝ.

– Не сега! – кресна Майлс. – Затвори я, Пел! Включвай силовото поле, веднага!

Майлс се хвърли към креслото. Силовото поле се включи. От вратата се разнесоха изстрели от зашеметители. Огънят попадна върху сферата, но тя само засия малко по-силно. Но хоут Надина беше останала отвън. Тя извика и падна, явно ударена от някой изстрел.

– Ключът е у теб, Пел! – извика Надина. – Бягай!

За съжаление това беше невъзможно. След като хората му поставиха под контрол стаята и хоут Надина, губернатор Кети влезе и затвори вратата след себе си.

– Така – провлечено каза той, като разглеждаше с любопитство пораженията около себе си. Поне можеше да прояви учтивост и да изругае или да затропа с крака, помисли си вкиснато Майлс. – Какво става тук?

Един от войниците коленичи пред гем-генерал Нару и му помогна да се изправи, като го поддържаше под мишниците. Нару седна, започна да разтрива с треперещи ръце вцепененото си, изкривено от болка лице (Майлс беше изпитвал многократно върху самия себе си неприятния ефект от зашеметителя) и се помъчи да отговори. Чак при втория опит от устата му се разнесе нещо, наподобяващо говор.

– ...са съпругите Пел и Надина. И барая'еца. Каах ти, че тези проклети мехури са опасни! – Той се отпусна в ръцете на войника. – Както и да е. Се'а са в ръцете ни.

– Когато този воайор го съдят – с отровен тон се закана Пел, – лично ще помоля императора да му избодат очите преди да го екзекутират.

Майлс отново се замисли за събитията, станали тук през изминалата нощ. Как бяха успели да извадят Надина от нейния мехур?

– Мисля, че още е прекалено рано за такива мисли, милейди – въздъхна той.

Кети обиколи сферата. Счупването на това яйце щеше да бъде сериозно предизвикателство за него. Дали? Вече го беше правил.

Бягството беше невъзможно – движенията на мехура бяха блокирани. Кети можеше да ги обсажда, да се помъчи да ги подмами да излязат, стига да нямаше нищо против да чака... не. Не можеше да чака. Майлс мрачно се усмихна.

– Креслото има комуникатор, нали? Мисля, че е време да повикаме

помощ.

С Божията помощ те почти бяха успели да направят така, че цялата афера да се потули. Но сега, след като откриха Нару, тайните връзки на Кети в сетаганданската имперска служба за сигурност бяха неутрализирани. Сетаганданците можеха да разкрият останалото сами. „Стига да мога да пратя съобщение.“

Губернатор Кети даде знак на двамата мъже, които държаха хоут Надина, да я довлекат до мястото, където предполагаше, че се намира предната част на сферата. Всъщност беше сбъркал с около четиридесет градуса. След това взе виброножа от един от хората си, застана зад Надина и отмести гъстата ѝ коса. Надина издаде ужасен вик, но се отпусна, когато ножът съвсем леко се опря в гърлото ѝ.

– Свали силовото поле и се предай, Пел. Надявам се, че няма да се наложи да предприемам жестоки мерки, нали?

– Не – възкликна Пел. Нямахте съмнение, че Кети е в състояние да пререже гърлото на Надина и по-късно да подхвърли тялото ѝ някъде. Отдавна беше преминал границата, след която нямаше връщане.

– По дяволите! – изруга Майлс. – Сега всичко е в ръцете му. Ние, Великият ключ...

Великият ключ. Чип, натъпкан с... кодирана информация. Информация, чиято ценност беше единствено в нейната уникалност. Навсякъде другаде хората плуваха в море от информация, бяха залети от данни, сигнали и шумове... всяка информация можеше да се предава и размножава. Оставена сама на себе си, тя се размножаваше, докато от нея имаше нужда и можеше да донесе печалба, и накрая изчезваше, когато получателите ѝ преставаха да се интересуват от нея.

– Креслото и комуникатора... всичко това е оборудване от Звездните ясли. Можете ли да прехвърлите Великия ключ през него?

– Какво? Защо... – Пел се бореше с изумлението си. – Мисля, че да, но комуникаторът не е достатъчно мощен, за да установи връзка със Звездните ясли.

– Не се безпокойте за това. Прехвърлете я през стандартната мрежа за спешни сигнали. Точно зад кораба е орбиталната станция, на която има усилвател. Помня стандартните кодове за бедствени ситуации, те нарочно са прости. Усилвателят ще предаде сигнала до бордовите компютри на всеки кораб и станция в системата на Ета Сета. Разбирате ли, това ще се приеме като зов за помощ. Кети ще има Великия ключ. Но няколко хиляди други хора също ще го притежават. Какво ще стане тогава с тайната на заговора му? Може да не сме победители, но и той

няма да бъде!

На лицето на Пел последователно се смениха изражения на ужас, възхищение и изумление.

– Това ще отнеме... много минути. Кети никога няма да позволи... не! Знаем решението! – Очите ѝ блеснаха. – Какви са тези кодове?

Майлс ги изрецитира; пръстите на Пел полетяха над контролния панел. Последва един ужасен миг, докато Пел постави отворения ключ върху четящото устройство.

– Хайде, Пел! – изкрещя Кети. Ножът се притисна по-силно до гърлото на Надина. Тя затвори очи и замръзна.

Пел набра стартиращия код на връзката, изключи силовото поле и изскочи от креслото, като помъкна Майлс със себе си.

– Добре! – извика тя, като отстъпи настрана от мехура. – Излязохме.

Ръката на Кети се отпусна. Силовото поле се включи отново и едва не събори Майлс. Той се озова в ръцете на телохранителите на губернатора.

– Това – студено каза Кети, като гледаше прозрачната сфера с Великия ключ в нея, – е досадно, но само временно забавяне, Хванете ги. – Той направи знак на хората си, после видя Майлс и изненадано възкликна:

– Ти!?

– Аз. – Устните на Майлс се разтеглиха в нещо, което далеч не беше усмивка. – През цялото време. От самото начало. – „До края ти. Е, и аз няма да доживея да се насладя на спектакъла...“ Кети със сигурност нямаше да посмее да ги остави живи. Но щеше да му е необходимо малко време, за да успее да измисли възможно най-артистичен начин да представи смъртта им. Колко време, колко възможности...

Кети спря точно преди юмрукът му да нанесе съкрушителен удар в челюстта на Майлс.

– Не. Ти си онзи, чупливият – измърмори той. После отстъпи и кимна на един от телохранителите си. – Зашеметете ги. И тримата.

Телохранителят извади стандартна военна шокова палка, хвърли поглед върху двете облечени в бяло хоут и се поколеба. После погледна умолително Кети.

Майлс почти чу как Кети изскърца със зъби.

– Добре, само бараяреца!

Видимо облекчен, телохранителят вдигна палката и му нанесе три удара, като започна от лицето и продължи надолу до слабините.

Първият удар накара Майлс да изкрещи от болка, вторият му изкара въздуха, а третият го стовари на пода, агонизиращ от болка, с парализирани ръце и крака. За миг изгуби съзнание. Гем-генерал Нару, който току-що беше успял да се изправи, нададе одобрителен възглас – радваше се, че нападателят му си е получил заслуженото.

– Генерале – Кети кимна към Нару, после към мехура, – колко време ще ви отнеме да я отворите?

– Само да проверя. – Нару коленичи до безчувствения техник и взе от него малко устройство, което насочи към мехура. – Половин час, след като човекът ми дойде в съзнание.

Кети се намръщи. Комуникаторът на китката му извънтя. С учудено изражение той се обади:

– Да, капитане?

– Хоут-губернатор – разнесе се делови, но неспокоен глас. – Засичаме особени сигнали по честотите за спешни връзки. Върху системите ни се изсипва огромен поток от информация. Някакъв кодиран брътвеж, който задръсти цялата памет на приемателя и се прехвърля върху другите системи, подобно на вирус. Маркиран е с имперски универсален код за достъп. Според измерванията оригиналният източник се намира на нашия кораб. Да не би... това да е нещо, свързано с вашите действия?

Кети озадачено повдигна вежди. После погледът му попадна върху станалата вече бяла сфера, която блестеше в средата на помещението и той изруга.

– Не. Гем-генерал Нару! Трябва да свалим това силово поле веднага!

Хвърли на Пел и Майлс убийствен поглед, който обещаваще по-късна жестока разправа, след което двамата с Нару се впуснаха в трескав разговор. Големите дози синерджин не успяваха да съживят моментално техниците, въпреки че те се размърдаха и застанаха обнадеждаващо. Кети и Нару бяха оставени да се справят сами. Ако се съдеше по пламъчетата в очите на Пел, която беше прегърнала хоут Надина, вече беше прекалено късно. Болката от ударите с шоквата палка постепенно отминаваше, но Майлс остана свит на пода, за да не привлича допълнително внимание.

Кети и Нару бяха така погълнати от работата си и ожесточените спорове кой начин е най-подходящ, че само Майлс забеляза как от вратата се появи лъч светлина. Въпреки болката той се усмихна. След миг вратата се пръсна на парчета от пластмаса и метал. Още един миг в очакване на изстрели.

Гем-полковник Бенин, облечен в безупречната си кървавочервена униформа и с прясно нанесен грим, прекрачи уверено прага. Беше невъоръжен, но униформените войници след него разполагаха с огнева сила, достатъчно мощна, за да унищожи дори изпречил се на пътя им ракетен дреднаут. Кети и Нару застинаха. Хората на Кети сметнаха за най-благоразумно да вдигнат ръце. Полковник Ворийди, също тъй безупречен в черната си униформа, макар и не с толкова спокойно изражение, пристъпи зад Бенин. В коридора зад тях Майлс едва успя да зърне Иван, която нервно пристъпваше от крак на крак.

– Добър вечер, хоут Кети, гем-генерал Нару – учтиво се поклони Бенин. – По личната заповед на император Флечър Гиайа ви арестувам с обвинение в опит за държавна измяна. Допълнително утежнено – Бенин се обърна към Нару и усмивката му стана остра като бръснач – от убийството на имперския слуга ба Лура.

ГЛАВА 15

Когато групата на Бенин влезе да обезоръжи и арестува хората на Кети, пред очите на Майлс се появи истинска гора от ботуши. Кети и Нару бяха отведени последни, притиснати плътно от неколцина войници с безизразни погледи, които изобщо не даваха ухо на обясненията им.

Процесията спря пред влезлите в помещението бараярци и Майлс чу леденостудения глас на Кети:

– Моите поздравления, лорд Ворпатрил. Надявам се да имате достатъчно късмет, за да надживеете победата си.

– Ъ? – отговори Иван.

„О, остави го на мира.“ Щеше да е прекалено изтощително да обяснява на Кети колко се е объркал за малката роля на Майлс. Може би Бенин щеше му обясни как стоят нещата. След секунда войниците отведоха пленниците си по коридора.

Два чифта излъскани черни ботуши си пробиха път през тълпата и спряха пред носа на Майлс. Той успя да извърне глава и погледна през странна перспектива полковник Ворийди и Иван. Подът под горящата му буза беше студен и той изобщо не искаше да се движи, въпреки че подозираше, че е в състояние.

Иван се наведе над него.

– Добре ли си?

– Ш-ш-ш-шокова палка. Нищо с-с-чупено.

– Добре – каза Иван и го изправи, като го хвана за якето. Майлс за секунда увисна, мятайки се като риба на кука, докато най-последно успя да се закрепил на краката си. Наложил се да се облегне на Иван.

Полковник Ворийди го изгледа отгоре до долу.

– Ще настоявам посланикът да отправи официален протест по повод всичко това. – Дистанцираното изражение на Ворийди подсказваше, че той явно съжалява, че онова приятелче е изключило прекалено рано шоковата си палка. – Ще се наложи Воробъв да използва целия арсенал, с който разполага. Подозирам, че направихте най-невероятния публичен инцидент в кариерата си.

– О, полковник – въздъхна Майлс. – Уверен съм, че н-няма д-да има н-никаква публичност. Щ-ще видите.

Гем-полковник Бенин се въртеше около хоут Пел и хоут Надина.

Беше им осигурил нови кресла, макар и без силови полета, дрехи и свита. Може би ги арестуваше по подходящ за тях начин? Майлс погледна Ворийди:

– Иван вече... обясни ли ви всичко?

– Така мисля – отговори Ворийди малко заплашително.

Иван кимна енергично, но после взе да увърта:

– Всичко, което можах. При така създадите се обстоятелства.

Тоест като се имат предвид подслушвачите, реши Майлс. „Всичко ли, Иване? Моето прикритие още ли е непокътнато?“

– Признавам – продължи Ворийди, – че още асимилирам всичко това.

– Какво с-стана след като напуснах Звездните ясли? – обърна се Майлс към Иван.

– Дойдох на себе си и ти беше изчезнал. Май това беше най-лошият момент в живота ми, като си дадох сметка, че си се впуснал в някаква луда акция без никакво подкрепление.

– О, ти беше моето подкрепление, Иване – промърмори Майлс и си спечели един злобен поглед. – При това много добро, както току-що показа, не е ли така?

– Да, по най-любимия ми начин – в безсъзнание на пода, неспособен да намеря и капка смисъл в постъпките ти. Ти беше заминал да те убият или нещо още по-лошо, а после всички щяха да обвинят мен. Последното нещо, което ми каза леля Корделия преди да заминем, беше: „И се опитай да го държиш настрана от неприятностите, Иване.“

Майлс направо чуваше нарежданията на графиня Воркосиган, допълнително усилени от умелата имитация на Иван.

– Както и да е, веднага щом се досетих какви си ги забъркал, се измъкнах от хоут-дамите...

– Как?

– Господи, Майлс, та те са точно копие на майка ми, само че умножена по осем. Уф! Както и да е, хоут Райън настоя да отида при гем-полковник Бенин, което направих с удоволствие – поне той изглежда така, сякаш главата му е на място...

Вероятно привлечен от произнасянето на името си, Бенин се обърна и се заслуша.

– ...и, слава Богу, той взе думите ми сериозно. Явно е намерил повече смисъл в ломотенето ми.

Бенин кимна.

– Естествено бях силно заинтересуван от необикновената активност

около Звездните ясли днес...

„Около“, не „вътре“. Добре.

Моето собствено разследване вече ме беше накарало да заподозра нещо, в което имаше пръст един или повече губернатори, затова поставих взводовете в орбита в повишена бойна готовност.

– Ха, взводове – обади се Иван. – В момента около този кораб кръжат три имперски кръстосвача.

Бенин леко се усмихна и сви рамене.

– Вярвам, че гем-генерал Чилиан е жертва – обади се Майлс, – въпреки че с-сигурно ще искате да го разпитате за действията на съпругата му, хоут Вио.

– Вече е задържан – увери го Бенин.

Задържан, а не арестуван. Явно досега Бенин се беше държал точно според предвиденото. Но дали вече разбираше в какво са замесени всички сатрап-губернатори? Или Кети бе предпочел да се жертва? „Това е вътрешен въпрос за сетаганданците“ – напомни си Майлс. Не беше негова работа да се занимава с това. Неговият дълг беше да измъкне Бараяр от капана. Той се усмихна към блестящия мехур, който все още пазеше истинския Велик ключ. Хоут Надина и хоут Пел се съветваха с неколцина от хората на Бенин. Явно искаха вместо да се опитват да махнат силовото поле, да уредят транспортирането на мехура и скъпоценното му съдържание до Звездните ясли.

Ворийди мрачно изгледа Майлс.

– Едно от нещата, които лорд Ворпатрил все още не ми е обяснил, лейтенант Воркосиган, е защо сте прикрили първоначалния инцидент, в който е бил замесен предмет с такова голямо значение...

– Кети се опитваше да стовари вината върху Бараяр, сър. Докато успее да получи необорими доказателства, че...

– На своя глава – неумолимо продължи Ворийди. Майлс за секунда се замисли дали да не се престори, че шоквата палка му е отнела способността да говори. За съжаление нямаше как. Всъщност, като си помислеше, собствените му мотиви му изглеждаха неясни. Какво всъщност искаше в началото, преди водовъртежът на събитията да превърне собственото му оцеляване в негова главна грижа? Ами да, разбира се. Публично признание.

„Не и този път, момчето ми.“ Древни, но предизвикателни фрази като „неотложни мерки“ и „принудителна намеса“ се носеха в главата му.

– Всъщност, сър, в началото изобщо няхах представа какво

представлява Великият ключ. Но след като хоут Райън се свърза с мен, проблемът се превърна за много кратко време от съвсем тривиален в изключително деликатен. Когато разбрах истинската дълбочина и сложност на заговора, вече беше прекалено късно.

– Прекалено късно за какво? – безцеремонно попита Ворийди.

Тъй като ефектът от шоковата палка още не беше напълно отшумял, на Майлс не му се наложи да се преструва, че се усмихва болезнено. Изглежда, Ворийди беше убеден, че Майлс не е никакъв таен агент, работещ пряко за Саймън Илян. „А точно това искаш да мислят всички, не си ли спомняш?“ Майлс погледна гем-полковник Бенин, който слушаше смаян.

– Щяхте да ме отстраните от разследването и сам да се заемете с него, сър. Всеки в системата си мисли, че съм някакъв инвалид, уредил се със синекурна работа благодарение на връзките си. Никоой не предполага, че може да съм много по-компетентен – нещо, което лейтенант лорд Воркосиган никога не би имал възможността да докаже публично, ако нещата се бяха развили по обичайния ред.

Общо взето, това беше вярно. Но Илян знаеше всичко за ключовата роля, която Майлс беше изиграл в Хиджън Хъб и другаде, както знаеха и баща му, премиерът граф Воркосиган, император Грегор и всички останали на Бараяр, чието мнение имаше някакво значение. Дори Иван знаеше за някои от необикновените тайни операции. Всъщност, изглежда, единствените хора, които не знаеха, бяха... враговете, които побеждаваха. Сетаганданците.

„Значи си направил всичко това само за да блеснеш в очите на Райън, така ли? Или заради нещо още по-важно?“

Гем-полковник Бенин бавно започваше да схваща.

– Значи сте искали да бъдете герой?

– И то толкова силно, че не ви е било грижа на чия страна? – донякъде смаян, добави Ворийди.

– Аз наистина направих услуга на Сетаганданската империя, това е вярно. – Майлс се опита да се поклони на Бенин. – Но мислех само за Бараяр. Губернатор Кети имаше доста подъл план срещу Бараяр. В крайна сметка целта ми беше да осуетя именно този план. И успях.

– Така ли? – обади се Иван. – А какво щеше да стане с тях и с теб, ако не бяхме дошли ние?

– О – усмихна се Майлс, аз вече бях спечелил. Кети просто още не го беше разбрал. Единственото нещо, което все още беше под съмнение, беше собственият ми живот – призна той.

– Защо тогава не постъпиш в сетаганданската имперска служба за сигурност, братовчедо? – предложи му Иван раздражено. – Може би гем-полковник Бенин ще те повиши в чин.

По дяволите, Иван го познаваше твърде добре.

– Надали – с горчива ирония отговори Майлс. – Твърде съм нисък.

Гем-полковник Бенин трепна.

– Всъщност – отбеляза Майлс, – ако изобщо съм работил за някого, то е за Звездните ясли, а не за империята. Не действах толкова в полза на сетаганданската империя, а на хоут. Питайте тях.

Той кимна към Пел и Надина, които се приготвиха да напуснат стаята, придружени от свита гем-дами.

– Хм – обади се гем-полковник Бенин.

Очевидно това бяха магически думи. Полите на хоут-съпругите се оказаха много по-силна защита, отколкото си беше представял.

Мехурът на хоут Надина беше поет от неколцина мъже с колички и изкаран от стаята. Бенин хвърли поглед след него, после се обърна отново към Майлс, след което положи ръка на гърдите си и направи нещо като поклон.

– Във всеки случай, лейтенант лорд Воркосиган, моят Небесен господар, император хоут Флечър Гиайа желае да се явите пред него заедно с мен. Незабавно.

Заповедта на един император не беше нещо, което можеше да остане незабелязано. Майлс въздъхна и на свой ред се поклони на Бенин.

– Разбира се. А... – Той погледна към Иван и внезапно развълнувания се Ворийди. Не беше напълно сигурен, че желае свидетели на тази аудиенция. Но също така не беше сигурен, че държи да е сам.

– Вашите... приятели могат да дойдат с вас – отстъпи Бенин. – Като имат предвид, че не трябва да говорят, докато не бъдат поканени да го направят.

А подобна покана можеше да бъде отправена единствено от Небесния господар на Бенин. Ворийди кимна, донякъде доволен. Иван се помъчи да изглежда непроницаем.

Излязоха, заобиколени и ескортирани (естествено не и арестувани – това щеше да представлява грубо нарушение на дипломатическия им имунитет) от хората на Бенин. Майлс, все още подкрепян от Иван, се озова до хоут Надина в очакване вратата пред тях да се отвори.

– Какъв приятен младеж – му прошепна Надина, като кимна към Бенин, когото видя назад в коридора да отдава заповеди на войниците си. – Изглежда добре и разбира от обноски. Трябва да видим дали не

можем да направим нещо за него. Какво ще кажеш, Пел?

– О, стига! – каза Пел и се понесе напред.

След дълъг път по коридорите на големия кораб Майлс влезе в соваката на сетаганданската служба за сигурност заедно със самия Бенин, който оттук нататък нямаше да го изпусне от погледа си. Бенин изглеждаше спокоен и бдителен както обичайно, но под грима му се долавяше нещо... може би чувство на самодоволство. Сигурно беше изпитал момент на върховна наслада за един сетаганданец – да арестува своя началник с обвинение в заговор. Една от връхните точки в кариерата му. Майлс беше готов да се обзаложил с бетански долари, че именно Нару е бил онзи, който е притиснал гордия и лоялен Бенин да закрие делото за смъртта на ба Лура и така да осуети по-нататъшното разследване.

– Между другото – рискува Майлс, – ако още не съм ви казал, моите поздравления за успешното разрешаване на заплетеното убийство, генерал Бенин.

– Полковник Бенин – поправи го Бенин и озадачено примигна.

– Само така си мислите. – Майлс се понесе напред и се настани на най-удобната за наблюдение седалка, която успя да открие.

– Не съм попадал тук преди – прошепна полковник Ворийди на Майлс, като се оглеждаше. – Това помещение никога не е било използвано за публични или дипломатически аудиенции.

Противно на очакванията си, те не се намираха в павилион, а в една затворена ниска сграда в северната част на Небесна градина. Бяха прекарвали цял час в предверието и се стараеха да изглеждат спокойни, макар напрежението им да растеше. Бяха оставени в ръцете на десетина гем-гвардейци, които полагаха всички грижи да ги накарат да се чувстват удобно, но учтиво отказваха на всяко настояване за връзка с външния свят. Бенин беше изчезнал някъде с хоут Пел и хоут Надина. В присъствието на гвардейците Майлс не можеше да разговаря с Ворийди за нищо сериозно.

Второто помещение напомняше донякъде залата в Звездните ясли проста мебелировка, която не отвличаше вниманието, добре осветена, боядисана в студен син цвят. Гласовете звучаха приглушено. Украсата по пода издаваше наличието на голямо бюро с комуникационен пулт, както и на столове, които можеха да се издигат от пода, но засега посетителите бяха оставени да стоят прави.

Вътре имаше и друг гост. Майлс се изненада. Лорд Йенаро стоеше

до един облечен в червена униформа телохранител. Беше блед, а около очите му имаше тъмни зеленикави кръгове, сякаш последните две денонощия не беше спал. Тъмната му роба – същото облекло, в което Майлс го беше видял на изложбата – беше омачкана и раздърпана. При вида на Майлс и Иван очите му се разшириха. Той извърна глава и се опита да не забелязва бараярците. Майлс му помахаше приветливо, което накара Йенаро с неохота, но любезно да му кимне в отговор. В очите му се четеше болка.

И изведнъж стана нещо, което накара Майлс да забрави за собствените си болезнки от шоковата палка. Вратите се отвориха.

Гем-полковник Бенин влезе пръв и освободи охраната на бараярците. Следваха го хоут Пел, Надина и Райън в своите летящи кресла и със свалени силови полета. Те се наредиха покрай едната стена на стаята. Надина беше скрила отрязания край на косата си в дрехите си – същите, които й беше дала Пел. Накрая се появи позната фигура, съпроводвана от голяма лична охрана, която остана отвън.

Отблизо император хоут Флечър Гиайа изглеждаше още по-висок, отколкото се беше сторило на Майлс по време на рецитала. И още по-възрастен, независимо от тъмната си коса. Според имперските стандарти беше облечен едва ли не небрежно – бяла роба върху обичайното широко мъжко облекло, което обаче беше ослепително бяло, както подобава на главен опечален.

Сам по себе си императорът не развълнува Майлс кой знае колко, въпреки че Йенаро се олюля, сякаш краката му внезапно бяха омекнали, и дори Бенин се движеше някак сковано. Император Грегор беше израснал заедно с Майлс, почти като негов осиновен брат. Някъде в подсъзнанието на Майлс терминът „император“ се обясняваше като „някой, с когото да си играеш на криеница“. Но в този случай подобни мисли можеха да бъдат истинска мина. „Осем планети, освен това е по-възрастен от баща ми“ – напомни си той, като се мъчеше да изпита съответното уважение, което трябваше да събуди у него височайшата особа. В края на стаята от пода се издигна един стол, за да приеме онова, което Грегор сардонично би нарекъл Имперския задник. Майлс прехапа устни.

Явно аудиенцията щеше да бъде в съвсем интимна обстановка, защото Гиайа повика Бенин, тихо му каза нещо и полковникът освободи дори пазача на Йенаро. В помещението останаха само тримата бараярци, двете планетарни съпруги и Райън, Бенин, императорът и Йенаро. Девет – традиционният кворум за съдебен процес.

Все пак беше по-добре, отколкото да се изправиш пред Илян. Може

би хоут Флечър Гиайа не проявяваше склонност към остри като бръснач сарказми. Но всеки, имал взимане-даване с жените хоут, би трябвало да е опасно умен. Майлс едва се удържа да не се впусне в обяснения, подобно на провинил се ученик. „Изчакай, момче.“

Райън изглеждаше бледа и сериозна. Това не означаваше нищо – Райън винаги изглеждаше бледа и сериозна. Последната болка на желанието проблесна подобно на малко, едва забележимо въгленче в сърцето му. Но той все още можеше да се страхува за нея. Гърдите му бяха изпълнени с този страх.

– Лорд Воркосиган... – Изящният баритон на Флечър Гиайа млькна в очакване.

Майлс потисна желанието си да се огледа бързо наоколо (в края на краищата нямаше други с това име в залата), пристъпи напред и застана в поза „свободно“.

– Сър.

– Все още не съм... наясно каква е вашата роля в неотдашните събития. И как се сдобихте с нея.

– Ролята ми беше на жертвено животно и беше избрана от губернатора Кети, сър. Но отказах да изиграя онова действие, в което той се опита да ме убие.

Императорът се намръщи на този, меко казано, буквален отговор.

– Обяснете.

Майлс погледна към Райън.

– Всичко ли?

Тя едва забележимо кимна.

Майлс затвори очи в кратка молитва към всички богове, които слушаха, отвори ги отново и започна още веднъж да разказва истинската история за първия си сблъсък с ба Лура в совалката, за Великия ключ и всичко останало. Поне имаше предимството едновременно да направи и закъснялото си признание пред Ворийди в обстановка, в която завеждащият протокола нямаше никаква възможност да го прекъсне или да коментира думите му. Ворийди наистина беше невероятен човек – на лицето му не се изписа нито една емоция, като изключеше нервното потрепване на един-единствен мускул.

– Веднага щом видях ба Лура с прерязано гърло в рондата – продължаваше Майлс, – разбрах, че моят тогава неизвестен противник ме е поставил в логически невъзможната позиция да доказвам обратното твърдение. Щом вече бях измамен в ръцете ми да се озове фалшив ключ, нямаше начин да докажа, че Бараяр не стои зад подмяната, освен

с показанията на единствения свидетел, който лежеше мъртъв на пода. Или като открия истинския Велик ключ. Кое то и се заех да направя. И ако смъртта на ба Лура не беше самоубийство, а само имитация на такава, можеше да се предположи, че някой високопоставен служител в силите за сигурност в Небесна градина е в сътрудничество с убиеца. Това правеше обръщането към специалните служби с молба за помощ твърде рискована постъпка. Но тогава някой натовари гем-полковник Бенин да се заеме с разследването на смъртта на ба Лура, като съвсем недвусмислено му е намекнал, че за кариерата му ще е добре разследването да приключи бързо с потвърждаването на версията за самоубийство. Някой, който сериозно е подценил качествата – „и амбициите“, помисли си Майлс – на Бенин като професионалист. Между другото, този някой беше генерал Нару, нали?

Бенин кимна.

– Поради... една или друга причина, Нару е решил, че от гем-полковник Бенин може да излезе подходяща допълнителна жертва. Това вече беше започнало да се очертава като характерна черта в действията им, както сигурно сте се досетили, ако сте получила признания от лорд Йенаро... – Майлс въпросително погледна Бенин. – Виждам, че сте открили лорд Йенаро преди агентите на Кети да се доберат до него. Радвам се за това.

– И би трябвало – учтиво му отговори Бенин. – Задържахме го миналата нощ заедно с един много интересен килим. Благодарение на неговите показания успях да реагирам подходящо на... внезапната поява на братовчед ви и последвалия поток от информация и искания.

– Разбирам. – Майлс прехвърли тежестта от единия си крак върху другия – започваше да се уморява, изпитваше желание да клекне. После разтърка лицето си – нито мястото, нито времето бяха подходящи, за да се разтърка другаде.

– Може би с оглед на състоянието ви е по-добре да седнете – загрижено се обади Бенин.

– Ще се справя – Майлс си пое дъх. – По време на първата ни среща се опитах да насоча вниманието на гем-полковник Бенин към потънките моменти в неговото положение. За щастие, гем-полковник Бенин е много умен човек и лоялността му към вас – „или към истината“ – надделя над заплахите за кариерата му, които му е отпразил Нару.

Бенин и Майлс си кимнаха в израз на уважение.

– Кети се опита да ме предаде на Звездните ясли, а за тях аз би трябвало да съм виновен според лъжливото признание на ба Лура –

продължи внимателно Майлс. – Но и в този случай нещата не се развиха според плана му. Много съм задължен на хоут Райън за нейната спокойна и разумна реакция в тази екстремна ситуация. Фактът, че тя не изпадна в паника, ми позволи да продължа да се опитвам да защитя Бараяр от обвиненията. Тя е... чест за хоут. – Майлс я погледна с надежда да получи някаква подсказка. „А сега какво?“ Но тя беше все тъй непроницаема, сякаш липсващото в момента силово поле беше станало част от нея. – Хоут Райън действаше изцяло за доброто на хоут и нито веднъж в името на собствената си безопасност. – Въпреки че можеше да се спори какво всъщност е „за доброто на хоут“. – Бих казал, че вашата августейша майка е направила много добър избор на началничка на Звездните ясли.

– Не сте вие, който може да реши това, бараярецо – провлечено казва хоут Флечър Гиайа. Майлс не можеше да определи дали тонът му е развеселен, или заплашителен.

– Извинете, но аз не бях точно доброволец в тази акция. Бях въвлечен в нея. И именно моите решения ни събраха всички нас тук, по един или друг начин.

Гиайа изглеждаше леко изненадан, дори донякъде объркан, сякаш никога досега не бяха хвърляли неговите камъни върху собствената му глава. Бенин се вцепени, а Ворийди трепна. Иван едва успя да се съдържи да не се захили и продължи да се прави на Невидимия.

Императорът реши да смени темата.

– А как се забъркахте с лорд Йенаро?

– Имате предвид от моя гледна точка ли? – Като се имаше предвид, че Бенин сигурно вече разполагаше с показанията му, сега явно беше дошло време за очна ставка. С внимателно подбрани неутрални фрази Майлс описа и трите срещи – всяка от които беше все по-близо до фаталния изход, – като наблюдаваше върху теориите си (а те вече бяха доказани) за лорд Хикс. Лицето на Ворийди придоби интересен зеленикав оттенък при описанието на историята с килима.

– Мнението ми – предпазливо добави Майлс, – потвърдено от инцидента с астерзиновата бомба, е, че лорд Йенаро също е трябвало да бъде жертва, подобно на нас двамата с Иван. Този човек не е заговорник. – Майлс криво се усмихна. – Липсва му нерв за подобно нещо.

Йенаро трепна, но не каза нищо срещу това. После, по знак на Бенин, той с безцветен глас потвърди казаното от Майлс. Бенин повика един от пазачите и гем-лордът беше отведен. Останаха осем. Дали накрая щеше да остане само един?

Гиаа остана известно време мълчалив, след което с официален тон заяви:

– Достатъчно по въпросите на империята. Сега трябва да обсъдим въпросите на хоут. Хоут Райън, вашето бараярско създание може да остане. Гем-полковник Бенин. Бъдете така добър да изчакате в преддверието с полковник Ворийди и лорд Ворпатрил, докато ви извикам.

– Слушам, сър. – Бенин отдаде чест и се насочи към изхода, като подкарваше пред себе си бараярците.

– Не желаете ли да присъства и Иван, небесни господарю? – смътно разтревожен попита Майлс. – Той беше свидетел на почти всичко заедно с мен.

– Не – отвърна с равен тон Гиаа.

Това го успокои. Всъщност... докато не се окажеха извън Небесна градина, по-точно извън империята на път за дома, Майлс и Иван нямаше да бъдат в по-безопасна обстановка. Майлс се отпусна с лека въздишка. След това с удивление забеляза рязката промяна в атмосферата.

Погледите на жените, досега сведени надолу, изведнъж станаха открити и ясни. Без да чакат разрешение, трите кресла се подредиха около Флечър Гиаа, който се облегна назад с лице, което сега беше много поизразително – по-сухо, по-остро, по-гневно. Непроницаемостта на останалите също изчезна. Майлс се олюля.

Пел забеляза движението, погледна го и каза:

– Дай му стол, Флечър. Шоковата палка го е подредила доста зле.

– Както кажеш, Пел.

Императорът докосна контролния пулт в страничната облегалка на креслото си и от пода зад Майлс се издигна един стол. Майлс по-скоро се строполи, отколкото седна. Беше благодарен и замаян.

– Надявам се, че сега разбирате – по-високо започна Гиаа – мъдростта на нашите предци, когато са решили, че хоут и империята трябва да имат само една допирна точка. Мен. Само едно вето. Моето. Хоут-геномът и всички въпроси, свързани с него, трябва да останат колкото се може по-далеч от политическата сфера, за да не попаднат в ръцете на политици, които не разбират целта на хоут. Това включва повечето от нашите гем-лордове, както вероятно гем-генерал Нару вече ти е показал, Надина.

Тънка и жестока ирония. Майлс внезапно се усъмни по отношение на първоначалното си възприемане на проблемите, свързани с рода на Ета Сета. Ами ако Флечър Гиаа е първо хоут, а после мъж, а съпругите – първо хоут и едва на второ място жени... Кой беше главният тук, след

като Флечър Гиайа възприемаше себе си като произведение на изкуството на майка си?

– Наистина – с гримаса каза Надина.

Райън отегчено въздъхна.

– Какво друго можеш да очакваш от полуидиот като Нару? Хоут Кети е онзи, който разколеба убеждението ми в правотата на Небесната господарка. Тя често казваше, че генното инженерство може само да зарее, а жътвата и отсяването трябва да се извършат в условията на съревнование. Но Кети не е гем, а хоут. Фактът, че той направи това... ме кара да мисля, че имаме още доста работа преди да дойде времето за жътва.

– Лизбет винаги е имала афинитет към най-примитивните метафори – обади се Надина раздразнено.

– Но беше права по въпроса за разнообразието – каза Пел.

– По принцип – съгласи се Гиайа. – Но все още не му е времето. Популацията на хоут може да се разшири многократно в пространството, което сега се заема от по-нисшите класи, без да е необходимо по-нататъшно териториално уголемяване. Империята се намира в един необходим период на асимилация.

– Съзвездията целенасочено ограничават увеличаването си от десетилетия, за да запазят икономическите си позиции – не се съгласи Надина.

– Знаеш ли, Флечър – обади се Пел, – алтернативно решение би могло да бъде постановяването на повече кръстоски чрез императорски декрет. Своего рода самооблагане. Нещо непознато досега, но Надина е права. Съзвездията стават все по-алчни и тънат във все повече разкош с всяко изминало десетилетие.

– Аз си мислех, че целта на генното инженерство е да се избегнат загубите от естествената еволюция и замената ѝ с ефективност – обади се Майлс. И трите жени го изгледаха толкова изумено, сякаш някакво растение изведнъж е започнало да се оплаква от начина, по който се нарязва. – Или... поне така ми се струва – опита се да се измъкне той.

Флечър Гиайа се усмихна – слабо, проникателно и студено. Майлс със закъснение започна да се чуди защо е оставен да седи тук по предложението-заповед на Гиайа. Испита неприятното чувство, че присъства на разговор, в който има три течения, всяко в различна посока. „Ако Гиайа иска да прати съобщение, бих предпочел да използва комуникационен пулт.“ Тялото му трепереше в такт с пулсиращата болка в главата му. Бяха изминали няколко часа след полунощ – един от най-

дългите дни в краткия му живот.

– Ще предам ветото ти на събранието на съпругите, както се изисква от мен – каза Пел. – Но, Флечър, ти трябва да обявиш въпроса за разнообразието по-пряко. Ако още не е времето за осъществяването му, със сигурност е настъпило времето за планиране. И въпросът със сигурността. Съществуването на едно-единствено копие е ужасно рисковано, както показаха неотдавнашните събития.

– Хм. – Флечър Гиайа като че ли отстъпи. Острият му поглед се спря върху Майлс. – Както и да е... Пел, какво те накара да пуснеш съдържанието на Великия ключ по цялата система на Ета Сета? Като шега не е особено сполучливо.

Пел прехапа устни и колкото и да беше необичайно за нея, сведе поглед.

– Не беше шега, сър – намеси се Майлс. – Доколкото можех да преценя, и двамата сякме да сме мъртви след броени минути. Хоут Райън беше подчертала, че най-важното нещо е спасяването на Великия ключ. Всички получатели разполагаха с ключа, но не и с ключалката. Без генните банки за тях той бе безполезен брътвеж. Бяхме сигурни, че по един или друг начин ще бъдете в състояние да го възстановите, може би на парчета, дори след нашата смърт, независимо от това какво щеше да направи Кети след това.

– Бараярецът казва истината – подкрепи го Пел.

– Това беше най-добрата възможна стратегия – отбеляза Майлс. – Жив или мъртъв, постигаш целта си.

Майлс млъкна. Погледът на Флечър Гиайа му подсказваше, че императорът предпочита разните чуждопланетни варвари да се въздържат от коментари, които хвърлят сянка на съмнение върху способностите на починалата му майка, дори тези способности да са били насочени срещу самия него.

„Изобщо не можеш да ги разбереш тези... хора. Искам да съм си у дома“ – уморено си помисли Майлс.

– А какво ще стане с гем-генерал Нару?

– Ще бъде екзекутиран – отговори императорът. За негова чест, в гласа му нямаше злорадство. – Службата за сигурност трябва да бъде... сигурна.

Майлс не можеше да не се съгласи с това.

– Ами хоут Кети? И той ли ще бъде екзекутиран?

– Той незабавно ще се оттегли в едно наблюдавано имение поради внезапна болест. Ако възрази, ще му бъде предложено да се самоубие.

– Насилствено, ако се наложи?

– Кети е млад. Ще избере живота и новите възможности.

– А другите губернатори?

Гиайа с раздражение погледна съпругите.

– Малко прагматична слепота в тази насока ще уталожил нещата. Но ще им бъде трудно да получат нови назначения.

– А хоут Вио? – Майлс хвърли поглед към жените. – Какво ще стане с нея? Другите само се опитаха да извършат престъпление. А тя всъщност успя.

Райън кимна. Гласът ѝ беше абсолютно спокоен.

– На нея също ще ѝ бъде предложено да избира. Може да замести слугата, когото уби – лишена от пол, обезкосмена и понижена в ба, с променен метаболизъм и тяло... но с възможност да се завърне в Небесна градина, както толкова силно желаше. Може и да ѝ се позволи безболезнено да сложи край на живота си.

– Кое от двете... ще избере?

– Самоубийството, надявам се – искрено каза Надина.

Явно в цялото това правосъдие действаха различни стандарти. Сега, когато вълнението от преследването вече беше отминало, Майлс почувства внезапно отвращение. „Заради това ли жертвах живота си?“

– Ами... хоут Райън? И аз?

Погледът на Флечър Гиайа беше студен и отчужден.

– Това... е проблем, за решаването на който ще трябва да се оттегля и да размисля.

Императорът повика Бенин и след като проведе кратко съвещание на половин глас, му каза да изпрати Майлс. Но докъде щеше да го изпрати? В посолството или в най-близкия карцер? И имаше ли изобщо подобни неща в Небесна градина?

Оказа се, че в посолството. Бенин върна Майлс в компанията на Ворийди и Иван и ги изпрати до Западната порта, където вече ги чакаше кола от бараярското посолство. Спряха за кратко и гем-полковникът се обърна към Ворийди.

– Не можем да контролираме какво влиза в официалните ви доклади. Но моят Небесен господар... – Бенин направи пауза, за да избере подходящата деликатна дума, – очаква, че нищо от онова, на което бяхте свидетел, няма да се превърне в обществено достояние.

– Мога да ви обещаю това – искрено отговори Ворийди.

Бенин кимна удовлетворено.

– Бихте ли дали честната си дума, ако не възразявате?

Явно се беше запознал с бараярските обичаи. Тримата с готовност дадоха личните си клетви и Бенин ги остави сами във влажната нощ. До изгрева оставаха не повече от два часа.

За щастие, леколетът беше затъмнен. Майлс седна в ъгъла, като си мечтаеше да притежава таланта на Иван да бъде невидим. Но най-силното му желание беше да пропуснат утрешните церемонии и веднага да потеглят за вкъщи. Не. Щом беше стигнал дотук, трябваше да издържи докрай.

Ворийди се беше умълчал. Само веднъж проговори на Майлс с леден тон.

– Какво си мислехте, че правите, Воркосиган?

– Предотвратих разпадането на Сетаганданската империя на осем агресивни разширяващи се части. Осуетих плановете за война на някои от тях срещу Бараяр. Преживях опит за убийство и помогнах за залавянето на трима високопоставени предатели. Наистина, не бяха наши предатели, но все пак. А, освен това реших един случай на убийство. Мисля, че това е достатъчно за едно пътуване.

Ворийди известно време се бореше със самия себе си, след което малко безпомощно запита:

– Все пак наистина ли сте специален агент, или не?

В списъка на посветените... Ворийди не фигурираше. Не и в този случай. Майлс въздъхна.

– Е, ако не съм... поне успях като такъв, нали?

Иван трепна. Ворийди се облегна в седалката си без повече коментари, но явно бесен. Майлс мрачно се усмихна в тъмното.

ГЛАВА 16

Майлс се събуди от неспокойната си дрямка и откри, че Иван е сложил ръка върху рамото му и предпазливо го разтърсва.

Затвори отново очи, за да не гледа неясните очертания на стаята и братовчед си.

– Махай се – промърмори той и се опита да се завие презглава.

Иван поднови опитите си, този път по-настойтелно.

– Сега вече знам, че е било задача. Изпаднал си в типичното си за след акция кисело настроение.

– Не съм вкиснат. Уморен съм.

– Знаеш ли, изглеждаш ужасно. Имаш огромно петно на едната буза, там където онзи смотаняк те е ударил с палката. Стига чак до окото ти. Ще се вижда от сто метра. Трябва да станеш и да се погледнеш в огледалото.

– Не мога да понасям хората, които са радостни сутрин. Колко е часът? Защо си станал? И какво търсиш тук? – Майлс се вкопчи в завивките, тъй като Иван се помъчи да го отбие.

– Гем-полковник Бенин идва насам да те вземе. С имперска лимузина, дълга половин блок. Сетаганданците искат да отидеш един час преди церемонията на кремирането.

– Какво? Защо? Не може да ме арестува, имам дипломатически имунитет. Убийство? Екзекуция? Не е ли малко късно?

– Посланик Воробъев иска да знае същото. Прати ме да те открия колкото се може по-скоро. – Иван вече го буташе към банята. – Почвай да се бръснеш, донесох ти униформата и ботушите от пералнята. Както и да е, ако сетаганданците искат да ти видят сметката, няма да го направят тук. Ще ти пхнат нещо под кожата, което след шест месеца ще те прати на оня свят.

– Доста успокояващо. – Майлс разтри врата си, сякаш търсеше някакви необичайни бучки. – Обзалагам се, че Звездните ясли разполагат с доста смъртоносни болести. Само се моля да не съм ги обидил с нещо.

Майлс понесе героично опитите на братовчед си да се прояви като камериер, но когато Иван му пхна в ръката чаша кафе, му прости всичките грехове – минали, настоящи и бъдещи. Отпи от ободряващата напитка и се загледа в отражението си в огледалото. Контузията от шоковата палка върху лявата му буза наистина беше станала забележително

многоцветна, увенчана със синьо-черен кръг около окоето му. Другите два удара не бяха чак толкова лоши, тъй като дрехите все пак го бяха предпазили донякъде. Наистина би предпочел да прекара деня в леглото. В каютата си на скоковия кораб на ИмПСи, пътуващ към дома с най-високата скорост, която позволяваха законите на физиката.

Пристигнаха в залата на посолството и вместо Бенин откриха Миа Маз, облечена в официалното си черно-бяло погребално облекло. Беше правила компания на Воробьев през цялата изминала нощ и едва ли беше спала повече от Майлс. Но въпреки това изглеждаше забележително свежа, направо блестяща. Усмихна им се. Иван ѝ се усмихна в отговор.

– Воробьев няма ли го? – косо я погледна Майлс.

– Ще дойде веднага щом се преоблече – увери го Маз.

– Вие... ще дойдете ли с мен? – с надежда попита Майлс. – Или... не, предполагам че трябва да бъдете при собствената си делегация. Тържествено закриване и така нататък.

– Ще правя компания на посланик Воробьев. – Трапчинките ѝ станаха още по-дълбоки. – Постоянно. Нощес ме попита дали ще се омъжа за него. Мисля, че се дължи на характерната му разсеяност. В момент на лудост аз казах „да“.

„Ако не можеш да си купиш помощ...“ Е, така поне щеше да се запълни една важна дупка в подготовката на персонала в посолството. Без да се споменават купищата шоколадови бонбони и покани.

– Честито – успя да произнесе Майлс. Въпреки че май щеше да е по-подходящо да каже „честито“ на Воробьев и „късмет“ на Маз.

– Все още се чувствам много странно – призна Маз. – Имам предвид, „лейди Воробьев“. Майка ви как е успяла да се справи, лорд Воркосиган?

– Имате предвид, защото произхожда от егалитарно общество като бетанското ли? Никакъв проблем. Твърди, че егалитаризмът много добре си пасва с аристокрацията, стига егалитаристите да станат аристократи.

– Надявам се да я срещна някой ден.

– Ще си допаднете чудесно – призна Майлс.

Воробьев, все още оправящ черната си куртка, се появи почти в същия миг, когато гем-полковник Бенин беше въведен от двама души от охраната на посолството. Поправка. Гем-генерал Бенин. Майлс се усмихна при вида на новите отличителни знаци върху кървавочервената му униформа. „Онзи път май се обърнах към вас правилно, а?“

– Мога ли да ви попитам защо е всичко това, гем-генерал? –

Воробъов също не беше пропуснал да забележи промяната.

Бенин се поклони.

– Моят небесен господар настоява да се срещне с лорд Воркосиган в този час. А... ще ви го върнем.

– Давате ли честната си дума? За нас ще бъде много неприятно, ако той се загуби... отново. – Воробъов успяваше да бъде строг към Бенин и същевременно тайно да гали Маз по ръката.

– Давам честната си дума, посланик – обеща Бенин и след неохотното кимване Воробъов поведе Майлс навън. Майлс хвърли поглед през рамо – чувстваше се самотен без Иван, Маз или дори Воробъов.

Земеходът не беше с дължината на половин блок, но бе наистина луксозен и очевидно нямаше нищо общо с военните. Сетаганданските войници отдадоха чест на Бенин и настаниха него и госта му в задната част на купето. Когато потеглиха, Майлс имаше чувство, че се вози в къща.

– Мога ли аз да ви попитам защо е всичко това, гем-генерал? – на свой ред попита той.

Обяснението на Бенин беше почти... крокодилско.

– Инструктиран съм, че обясненията трябва да изчакат, докато не пристигнете в Небесна градина. Това ще отнеме само няколко минути от времето ви, нищо повече. Първо предполагах, че ще ви хареса, но след по-сериозно обмисляне реших, че няма да ви хареса. Във всеки случай, заслужавате го.

– Внимавайте все по-издигащата се репутация на ловък човек да не се обърне срещу вас, гем-генерал – изръмжа Майлс.

Бенин едва забележимо се усмихна.

Това определено беше зала за аудиенции, макар и малка, а не зала за конференции като онази, в която бяха миналата нощ. Имаше само едно кресло и Флечър Гийаа вече беше седнал в него. Бялата роба, която носеше, беше толкова тежка и официална, че той беше почти неподвижен и се наложи двама ба да му помагат да се изправи. Лицето му приличаше на лице на икона и напомняше порцелан. Три бели мехура безшумно се носеха зад лявата му страна. Друг ба поднесе малка плоска кутия на Бенин, който застана отдясно на императора.

– Можете да се доближите до Небесния господар, лорд Воркосиган – каза Бенин.

Майлс пристъпи напред. Беше решил да не пада на колене. Както

беше изправен, двамата с хоут Флечър Гиайа бяха на приблизително еднаква височина.

Бенин подаде кутията на императора и той я отвори.

– Знаете ли какво е това, лорд Воркосиган? – попита Гиайа.

Майлс хвърли поглед към Ордена за заслуги, който блестеше в кадифеното си ложе.

– Да, сър. Това е оловна тежест, подходяща за даване на малки врагове. Дали ще ме защитите заедно с нея в копринена торба преди да ме хвърлите зад борда?

Гиайа погледна Бенин, който сви рамене, сякаш отговаряше с „Нали ви казах?“

– Наведете главата си, лорд Воркосиган – твърдо нареди Гиайа. – Такива като вас могат да постъпят и по този начин.

Дали Райън беше в един от тези мехури? Майлс погледна техните отражения в лъснатите си до блясък ботуши, докато Гиайа прехвърляше лентата през главата му. После отстъпи половин крачка назад, опита се, но не успя да се сдържи да не докосне студения метал. Не отдаде чест.

– Аз... отказвам тази чест, сър.

– Не, не я отказвате – каза Гиайа с тон на добре осведомен човек. – Моите най-добри наблюдатели ме осведомиха, че имате страст към признанието. Това е...

„Слабост, която може да се използва...“

– ...напълно разбираемо качество, което много ми напомня нашите собствени гем.

Е, поне беше по-добре, отколкото сравнението с другите полуроднини на хоут – ба. Те не бяха дворцови евнуси, каквито изглеждаха, а по-скоро един вид много ценни проекти – мъртвият ба Лура сигурно беше по-добър от полуроднина на самия Гиайа, доколкото знаеше Майлс. Шестдесет и осем процента общ хромозомен материал. Повече от достатъчно. Майлс реши, че отсега нататък ще трябва да се отнася с повече уважение, да не говорим за предпазливост, към мълчаливите ба. Те бяха от едно и също тесто – слугите и господарите. Нищо чудно, че императорът беше погледнал на убийството на Лура толкова сериозно.

– Като става дума за признание, сър, това едва ли е нещо, което ще мога да покажа у дома. Много по-вероятно е да го скрия на дъното на най-дълбокото чекмедже, което намеря.

– Добре – спокойно каза Флечър Гиайа. – Стига да оставите там и всички свързани с него спомени.

А, значи това било. Подкуп срещу мълчание.

– През изминалите две седмици се случиха много малко неща, за които бих си спомнял с удоволствие, сър.

– Спомняйте си каквото желаете, стига да не го излагате публично.

– Никаква публичност. Но аз съм длъжен да изготвя доклад.

– Вашите засекретени военни доклади не ме интересуват.

– Аз... – Той погледна към мехура на Райън. – Съгласен съм.

Клепачите на Гиайа се спуснаха в знак, че е доволен. Майлс се чувстваше странно. Какво беше това? Награда за онова, което беше направил, или за онова, което нямаше да направи?

Като се замислеше за това... можеха ли самите бараярци да си помислят, че е направил някакъв пазарлък? Едва сега във все още замъгления му от съня мозък започна да се избистря истинската причина, поради която беше задържан без външни свидетели по време на онзи разговор с императора. „Разбира се, че не биха си помислили, че Гиайа е в състояние да ме подкупи за двадесет минути. Или греша?“

– Ще ме придружите – продължи Гиайа – от лявата ми страна.

Той се изправи, подпомаган от ба, който повдигна края на робата му.

Майлс погледна отчаяно към реещите са мехури. Последният му шанс...

– Мога ли да говоря още веднъж с вас, хоут Райън? – обърна се той към всички тях.

Гиайа погледна през рамо и направи великодушен жест, въпреки че продължи да се движи с бавна стъпка. Два от мехурите останаха, третата го последва. Бенин стоеше на пост точно пред отворената врата. Не беше точно среща насаме. Нямаше значение. И без това имаше съвсем малко неща, които Майлс искаше да каже на глас.

Майлс погледна несигурно блестящите сфери. Едната изчезна и се появи Райън такава, каквато я беше видял за първи път – бяла роба, скрита от водопада на блестяща черна коса. Гледката все още го зашеметяваше.

Тя се придвижи по-близо до него, вдигна изящната си ръка и го докосна по лявата буза. За първи път се докосваха. Но ако го беше попитала дали боли, сигурно щеше да я ухапе.

Райън обаче не беше глупачка.

– Взех твърде много от вас – тихо каза тя, – без да дам нищо в замяна.

– Това не е ли типичният за хоут начин? – горчиво отбеляза Майлс.

– Това е единственият начин, който ми е познат.

„Дилемата на затворника...“

Тя извади от ръкава си една черна блестяща намотка, приличаща на гривна. Малко кълбо коприна коса, толкова дълга, че изглеждаше безкрайна.

– Ето. Това е единственото нещо, което успях да измисля.

„Защото това е единственото, с което действително разполагате, милейди. Всичко останало е дар от вашето съзвездие, или от Звездните ясли, от хоут или от вашия император. Живеете в пролуките на един свят, по-богат от най-смелите мечти за богатство, и... не разполагате с нищо. Дори със собствените си хромозоми.“

Майлс взе намотката. Беше студена и гладка.

– Какво символизира това? За вас?

– Аз... наистина не зная – призна тя.

„Честна докрай. Дали тази жена изобщо знае как да лъже?“

– Тогава ще го задържа, милейди. За спомен. Скрит някъде много дълбоко.

– Да. Моля.

– А вие как ще си спомняте за мен? – Чак сега си даде сметка, че в момента не разполага с нищо, което да може да й даде, освен мъха, останал в дъното на джобовете му след гладенето. – Или ще предпочетете да ме забравите?

Сините й очи блеснаха като слънце върху ледник.

– Няма опасност за това. Ще видите. – Райън се отдалечи. Силовото поле бавно се вдигна около нея и тя изчезна като парфюм. Двата мехура се понесоха след императора и заеха местата си.

Мястото приличаше на онова, на което се бе провел рециталът на възпоминателна поезия, само дето беше по-голямо – широко ниско място, отворено към изкуственото небе на купола. Мехурите на хоут-дамите, хоут и гем-лордовете, всички в бяло, заемаха местата си. Галактическите делегати – около хиляда, облечени в дрехи с убити тонове – се подредиха по края. В центъра, заобиколен от ивица трева и цветя, се намираще втори купол от силово поле с диаметър десет-петнадесет метра. Майлс можеше смътно да различи под полупрозрачната му повърхност даровете, отрупани около дървената платформа, върху която лежеше дребното, облечено в бяло тяло на хоут Лизбет Дегтиар. Примижа, опитвайки се да различи полираната кутия от кленово дърво, но мечът на Дорка беше заровен някъде в купчината. Нямахше никакво значение.

Щеше да разполага с кресло, от което да наблюдава всичко почти толкова добре, колкото и самият император. Последната процесия тръгна надолу по алеята към центъра – осем планетарни съпруги и началничката на Звездните ясли в своите бели мехури, седем (пробройте ги, приятели, седем) хоут-губернатори, следвани от самия император и почетната му стража. Бенин заемаше бившето място на гем-генерал Нару. Майлс, страшно притеснен, куцукаше заедно със свитата на Гиайа. Сигурно представляваше изумителна гледка – слаб, дребен, грозен, с лице, сякаш е участвал в кръчмарско сбиване предишната нощ. Сетаганданският Орден за заслуги изпъкваше върху черната му униформа и беше невъзможно да бъде незабелязан.

Майлс предполагаше, че Гиайа го използва като не особено приятелско послание към своите сатрап-губернатори. Гиайа определено не възнамеряваше да разгласява подробности около събитията от последните две седмици. Ето защо Майлс реши, че това е едно от онези „познай, ако можеш“ неща, целящо да обърка колкото със съмнение, толкова и със знание – един от най-деликатните похвати на тероризма.

„Да. Нека се чудят.“ Е, не те – той тъкмо минаваше покрай бараярската делегация, стояща в първата редица на тълпата посланици. Воробъев беше зашеметен. Маз изглеждаше изненадана, но явно бе довольна – тя посочи гърлото на Майлс и каза нещо на годеника си. Ворийди го наблюдаваше крайно подозрително. Иван беше... непроницаем. „Благодаря за подкрепата, братовчеде.“

Самият Майлс беше изненадан, когато видя лорд Йенаро в последната редица гем-лордове. Беше облечен в пурпурните, комбинирани с бяло дрехи на гем-лордовете прислужници в Небесна градина – десети ранг, шеста степен – най-ниското стъпало. Най-ниското от най-високопоставените, поправи си Майлс. „Явно в края на краищата се е сдобил с поста на асистент-парфюмер.“ А Флечър Гиайа – с контрол над още една неразумна глава.

Заеха местата си в центъра. Млади гем-момичета положиха последните цветя около централния мехур. Запя хор. Майлс се опита да изчисли цената само на труда, хвърлен през последния месец за церемонии, при положение че е бил положен от точно определен брой хора с минимално заплащане. Сумата се оказа... висока до небето. Все по-ясно усещаше, че не е закусвал и е пил съвсем малко кафе. „Няма да припадна. Няма да си чеша носа или задника. Няма...“

Един бял мехур се появи пред императора. До него стоеше малкият познат ба. Държеше поднос. Гласът на Райън произнесе

церемониалните думи. Ба положи подноса пред краката на императора. Майлс, който се намираше от лявата страна на Гиайа, погледна надолу и горчиво се усмихна. Великият ключ, Великият печат и всички останали регалии на Лизбет бяха тук. Ба и мехурът се оттеглиха. Донякъде отегчен, Майлс очакваше Гиайа да назове четвъртата императрица измежду купа бели мехури.

Императорът направи знак на Райън и нейния ба да се приближат отново. Последваха още церемониални фрази. На Майлс му трябваше цяла минута да разбере значението им. Ба се поклони и отново взе подноса от името на господарката си. Отегчението се изпари от шока и изумлението му. За първи път му се искаше да бъде още по-малък, да притежава таланта на Иван да бъде невидим или да може да се телепортира някъде – където и да е, само не тук. Вълна от интерес, дори изненада премина през аудиторията на хоут и гем. Членовете на съзвездието Дегтиар бяха щастливи. Членовете на другите съзвездия... гледаха учтиво.

Хоут Райън Дегтиар отново пое Звездните ясли като новата императрица на Сетаганда, четвърта избраница на Флечър Гиайа, но първа по старшинство поради отговорността си към генома на хоут. Първото й задължение беше да приготви своя първи имперски принц. Дали беше щастлива в своя мехур?

Нейният нов... не съпруг, а спътник, императорът, можеше никога да не я докосне. Но можеха да станат и любовници. В края на краищата Гиайа можеше да пожелае да демонстрира властта си над нея. Но в интерес на истината, Райън сигурно бе знаела какво я очаква още преди церемонията и не изглеждаше недоволна. Майлс преглътна. Чувстваше се болен и ужасно уморен. Ниска кръвна захар, няма съмнение.

„Късмет, милейди. Късмет... и сбогом.“

Императорът вдигна ръка и чакащите инженери тържествено включиха апаратурата си. Вътре в големия мехур се появи тъмен оранжев блясък, който се превърна в червен, после в жълт и накрая в синьо-бял. Купът вътре се наклони, предметите паднаха, после се издигнаха отново. Формите им се размиваха в молекулярна плазма. Без съмнение, имперските инженери и службата за сигурност бяха прекарвали напрегната нощ, за да пригответь погребалната клада на императрица Лизбет. Ако мехурът се пръснеше, ефектът щеше да наподобява на ефекта от малка водородна бомба.

Всичко продължи кратко, може би десетина минути. В затъмнения купол над тях се отвори кръг, разкриващ късче синьо небе. Ефектът

беше почти свръхестествен, сякаш се отваряше прозорец в друго измерение. Много по-малка дупка се отвори на върха на мехура и изстреля към небето бял пламък. Майлс си помисли, че въздушният трафик над центъра на столицата сигурно е спрял, въпреки че ослепителният бял поток сравнително бързо се превръщаше в лек дим.

След това куполът отново се затвори, изкуствените облаци бяха издухани от изкуствен вятър и светлината стана по-ярка и по-весела. Мехурът се стопи, като остави след себе си само един празен кръг от незаsegnата трева. Нямаше дори пепел.

Един прислужник-ба донесе на императора цветна роба. Гиайа свали горната част на бялата си роба и навлече новата одежда. След това почетната стража го обгради и императорът заедно със свитата си напусна. Когато и последният високопоставен служител излезе, тълпата опечалени въздъхна като един и тишината беше разкъсана от хиляди гласове.

Голяма открита кола чакаше императора, за да го отведе... там, където отиват сетаганданските императори, когато партито свърши. Дали Гиайа щеше да изпие някакво силно питие и да запрати обувките си в ъгъла? Сигурно не. Придружаващият го ба подреди краищата на робата му и седна на мястото на шофьора.

Майлс стоеше от лявата страна на колата, когато тя се издигна над повърхността. Гиайа го погледна и го дари с микроскопично кимване.

– Довиждане, лорд Воркосиган.

– До нови срещи – ниско се поклони Майлс.

– Не и в най-близко бъдеще, уверявам ви – сухо измърмори Гиайа и потегли, следван от ято мехури, които вече бяха с всички цветове на дъгата. Нито един от тях не спря да се обърне назад.

Гем-генерал Бенин се появи до Майлс. Смееше ли се?

– Елате, лорд Воркосиган. Ще ви изпратя до вашата делегация. Дадох честната си дума на посланика и сега трябва лично... да си я възвърна, както казвате вие, бараярците. Любопитна фраза. В религиозен или в лотариен смисъл я използвате?

– Мм... по-скоро в медицински. Като при временно даряване на жизненоважен орган. – Сърца, обещания, всичко днес се възвръщаше.

– Разбирам.

Посланик Воробъев и групата му бяха сред тълпата делегати, които се качваха в колите за последния фантастичен обяд. Тапициериите на седалките вече бяха сменени от бяла в разноцветна коприна, с което се слагаше край на официалния траур. Без видим сигнал една от колите се

доближи до Бенин.

– Ако тръгнем още сега – обърна се Майлс към Иван, – можем да сме на орбита след един час.

– Но... гем-дамите ще са в бюфета... – протестира Иван.

Самият Майлс умираше от глад, така че твърдо отговори:

– В такъв случай, прав ти път.

Бенин, който може би беше чул последната забележка на своя Невесен господар, го подкрепи с безизразното:

– Идеята ви не е лоша, лорд Воркосиган.

Воробъев сви устни. Раменете на Иван леко се отпуснаха. Ворийди кимна към врата на Майлс. Изглеждаше озадачен и подозрителен.

– А как ще обясните това... лейтенант?

Майлс прокара пръсти по копринената лента, на която беше закачен Ордена за заслуги.

– Моята награда. И наказание. Изглежда, хоут Флечър Гиайа има лош вкус към добрата ирония.

Маз, която явно още не беше в течение и не разбра подтекста, възрази:

– Но това е необикновена чест, лорд Воркосиган! Всеки сетагандански гем-офицер е готов да се жертва за подобна награда!

– Но слуховете за нея далеч няма да го направят популярен у дома, любов моя – обясни й Воробъев. – Ще има слухове без смислено обяснение. Още повече като се има предвид, че лорд Воркосиган работи в бараярската Имперска служба за сигурност. От бараярска гледна точка това изглежда... е, изглежда много странно.

Майлс въздъхна. Главоболието му отново се засилваше.

– Зная. Може би ще успее да убедя Илян да засекрети всичко.

– Но нали я видяха около три хиляди души! – обади се Иван.

– Е, вината е твоя – разгорещи се Майлс.

– Моя!?

– Да. Ако вместо една чаша тази сутрин ми беше дал повече кафе, главата ми щеше да си е на мястото и щях да намеря някакъв начин да се измъкна. Ама че бавни рефлексии! Още се чудя какви ще са последствията.

Например: ако не беше свел глава пред Гиайа, колко по-големи щяха да са шансовете техният скоков кораб да бъде сполетян от някакъв ужасен инцидент, докато напускаше пределите на Сетаганданската империя?

– Да... – намръщи се Ворийди. – А за какво си говорехте миналата

нощ със сетаганданците, след като двамата с лорд Ворпатрил бяхме изведени?

– Нищо. Не ми зададоха нито един въпрос – Майлс мрачно се усмихна. – Точно в това е красотата, естествено. Да видим дали вие ще успеете да докажете обратното, полковник. Просто опитайте. Аз ще гледам.

След дълго мълчание Ворийди бавно кимна.

– Разбирам.

– Благодаря ви, сър – пое си дъх Майлс.

Бенин ги придружи до Южната порта и се сбогува с тях.

Ета Сета IV се смаяваше в далечината, макар и не толкова бързо, колкото му се искаше на Майлс. Той изключи монитора в каютата си и отгриза още едно парче от дажбата си концентрирана храна. Надяваше се да заспи. Носеше широката си раздърпана черна униформа. Без никакви ботуши. Размърда пръстите на краката си, наслаждавайки се на необичайната свобода. Ако имаше късмет, щеше да изкара следващите две седмици бос. Сетаганданският Орден за заслуги висеше над главата му – полюляваше се леко на разноцветната си лента и слабо проблясваше.

От вратата на каютата се дочу познатото двойно почукване. За момент му се прииска да се престори на заспал. След това въздъхна и се повдигна на лакът.

– Влез, Иване.

Иван също се беше освободил колкото се може по-бързо от стегнатата си униформа и беше надянал широките си всекидневни дрехи. И масажирани чехли, ха-ха. Държеше куп цветни листа.

– Просто исках да ти ги покажа. Един от чиновниците на Ворийди ми ги даде точно преди да тръгнем от посолството. Всичко, което пропускаме тази вечер и следващата седмица. – Той включи дезинтегратора на стената. – Лейди Бенело – един жълт лист изчезна в процепа. Появи се зелен. – Лейди Арвин. – Изчезна и той, за да бъде сменен от тюркоазен. Майлс можеше да усети парфюма. – Невероятната Веда...

– Разбирам намека ти, Иване – изръмжа Майлс.

– И храната – въздъхна Иван. – Защо ядеш тази гадост? Дори на един куриерски кораб могат да се справят по-добре!

– Исках нещо чисто.

– Разстройство, а? Стомахът ти пак ли е разстроен? Надявам се, че

нямаш кръвоизлив.

– Само в мозъка. Всъщност какво искаш?

– Дойдох да споделя колко съм покварен от упадъчния сетагандански лукс. Направо ми се иска да се подстрижа за монах. Е, поне през следващите две седмици ми е в кърпа вързано. – Погледът му се спря върху Ордена за заслуги, който бавно се въртеше на лентата си. – Искаш ли да го пусна в дезинтегратора вместо теб? Ето, сега ще те отърва от него... – И посегна да го сграбчи.

Майлс скочи като невестулка, която брани бърлогата си.

– Няма ли да се разкараш оттук!

– Ха! Знаех си, че тази играчка значи за теб много повече, отколкото твърдеше пред Ворийди и Воробъев – тържествуващо възкликна Иван.

Майлс скри ордена под дюшека си.

– Спечелих си го. С риск за живота си. – Иван се ухили, спря да се върти около него и се отпусна в единствения стол в каютата.

– За това си мислех – продължи Майлс. – Какво ли ще стане, ако след десетина-петнадесет години изляза от тайните служби и се прехвърля в действащата армия. Ще имам повече практически опит от всеки друг бараярски войник от моето поколение, а останалите офицери дори няма да подозират за това. Всичко е засекретено. Ще си мислят, че съм прекарал последното десетилетие в мотаене нагоре-надолу из космоса. Как ще имам авторитет пред една шайка провинциални простаци като тебе? Жив ще ме изядат.

– Е, бъди сигурен, че ще опитат. – Очите на Иван блеснаха. – Надявам се да съм наблизко и да гледам.

Тайно в себе си Майлс също се надяваше на това, но би предпочел да му извадят ноктите (стар похват на ИмпСи при провеждане на разпити преди няколко поколения), отколкото да го изрече на глас.

Иван шумно въздъхна.

– И все пак гем-дамите ще ми липсват. И храната също.

– У дома също има дами и храна, Иване.

– Прав си. – Иван малко се развесели.

– Ама че майтап! – Майлс пак седна на леглото си. – Ако Небесният татко на Флечър Гиайа беше пратил срещу Бараяр вместо гем-лордовете хоут-дами, сега планетата сигурно щеше да е част от Сетаганданската империя.

– Гем-лордовете са били само жестоки. Но ние сме били още по-жестоки. – Иван се загледа в тавана. – Как мислиш, колко ли поколения

ще минат докато престанем да възприемаме хоут-лордовете като човешки същества?

– Правилният въпрос е колко поколения ще минат преди те да престанат да възприемат нас като хора – поправи го Майлс. „Е, свикнал съм с подобно отношение дори у дома. Поне имам някакъв опит.“ – Мисля... че Сетаганда ще остане потенциално опасна за съседите си поне докато хоут не постигнат целта си... каквато и да е тя. Императрица Лизбет и нейните предшественички – „както и наследничките й“ – развиват една двойствена раса – хоут, които контролират всичко, и гем, използвани като източник на генетичен материал и разнообразие. Подобно на земеделска компания, която продава само монокултури, но пази видоизменени семена от диви растения за всеки случай. Най-голямата опасност за всички е, ако хоут изгубят контрола си над гем. Ако на гем им бъде позволено да командват парада... е, Бараяр знае какво е да ти се изсипят на главата половин милион социалдарвинисти.

– Да – намръщи се Иван. – Както разказваше твоят изтъкнат дядо, без да пропуска нито един кървав детайл.

– Но ако... ако гем престанат да печелят военни победи през следващите едно-две поколения, дори само през нашето поколение, ако малките им експанзионистични напъни си останат все така безплодни и скъпи, както нападението над Вървейн, тогава може би хоут ще се насочат към някакъв друг вид експанзия. Може да е мирна. Или такава, за каквато изобщо да не сме в състояние да се досетим.

– Успех – изсумтя Иван.

– Успехът е нещо, което сам си изработваш, стига да го искаш.

„А аз определено го искам, и то как.“ Като държеше под око братовчед си, Майлс се пресегна и отново извади ордена.

– Да не би да си решил да го носиш? Хайде, давай.

– Не. Не и докато не ми се наложи да бъда наистина гаден.

– Но ще го запазиш?

– О, разбира се.

Иван се загледа в космоса, по-точно в стената на каютата, която ги разделяше от безкрайността.

– Космосът е голямо място и става все по-голямо. Дори хоут няма да успеят да го изпълнят цялото.

– Надявам се. Монокултурите са уязвими. Лизбет го е знаела.

Иван тихо се засмя.

– Не си ли малко дребен, за да се опитваш да промениш вселената?

Гласът на Майлс внезапно стана леденостуден.

– Иване. Защо мислиш, че хоут Флечър Гийаа реши да се държи толкова учтиво с мен? Само заради моето татенце ли? – Той завъртя ордена и погледна братовчед си в очите. – Това не е просто дрънкулка. Помисли си отново какво означава то. Подкуп, саботаж и истинско уважение, и всичко това накуп... двамата с Гийаа още не сме си разчистили сметките.

Иван първи отклони поглед.

– Ти си напълно побъркан, да знаеш.

После, след минута неловко мълчание, стана и излезе, като мърмореше нещо за намиране на истинска храна.

Майлс легна отново, присви очи и се загледа в ордена.

КРАЙ

© 1996 Лоис Макмастер Бюдждолд
© 1999 Венцислав Божилов, превод от английски

Lois McMaster Bujold
Cetaganda, 1996

Сканиране и OCR: Мандор, 2003
Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1308>]